

HNH
Coleri

HNH

Coleridge

ZES MAANDEN

IN DE

WEST-INDIËN,

IN 1825.

VRIJ VERTAALD UIT HET ENGELSCH

DOOR J. G. S.

[Coleridge, Henry Nelson]

TE DORDRECHT,
BIJ BLUSSÉ EN VAN BRAAM,
1826.

INHOUD.

VOOR-

VOORREDE

VAN DEN VERTALER,

BEHELZENDE EEN KORT OVERZIGT VAN DE MEESTE, IN DIT WERK BESCHREVENE EILANDEN.

« Ziedaar koren op uwen molen,» fluisterde de Weleerwaarde Heer *H.* mij in het London-Instituut in de ooren, toen het werkje, getiteld: *Six Months in the West-Indies*, voor het eerst in de Engelsche Dagbladen aangekondigd werd, en, zonder een enkel oogenblik te verliezen, ijlde ik naar Albemarle-street, alwaar ik mij, al te ongeduldig om naar den binder te wachten, van de losse vellen meester maakte. Naauwelijks had ik dezelve onder weg, tusschen eene onophoudelijk wemelende menigte van voorbijgangers henendringende, vlugtig doorloopen, of ik merkte al aanstonds, tot mijne groote blijdschap, dat het toeval mij juist datgene bezorgd had, hetwelk mij, in het opstellen mijner Reizen en Lotgevallen in diezelfde Gewesten, tot

zeer veel nut en inlichting zou kunnen verstrekken. Bijna al de Caraïbische Eilanden, welke juist de schouwtooneelen mijner schipbreuken en zeldzame avonturen geweest waren, vond ik hier, door eene onnavolgbaar meesterlijke hand, met de voortreffelijkste verwen afgemaald. Planters, Plantagiën en Slaven, in een woord, al die bekoorlijke West-Indische landtafereelen vertoonden zich hier aan mijn verrukkend oog, en kwamen mij even zoo natuurlijk voor, als of ik op de vleugelen der verbeelding eensklaps uit Londens woelige, zwartberookte en naar gaslucht stinkende, bedompte straten, naar die immer groene en bloemrijke dreven was overgevoerd.

Dan, op zekeren morgen in mijne, tusschen het statig, hoog en boschrijk gebergte liggende woning, de pen willende opvatten, om mij eenige der moeijelijkste doch sierlijkste schetsen uit dit werkje ten nutte te maken, verbeeldde ik mij, dat des Schrijvers schim in mijn stil en eenzaam boekvertrek rondwaarde, en, op *Boileau* wijzende, mij aan de volgende regelen kwam herinneren:

« *Consultez la Raison. Que toujours vos Ecrits*
Empruntent d'elle seule et leur lustre et leur prix. »

Deze wenk, vereenigd met het ondragelijk gevoel van met eens anders vederen te pronken, deden

mij

mij weldra van besluit veranderen, en bragten mij op den gelukkigen inval, om op eene, voor het lezend publiek, vrij wat voordeeliger wijze, van dit werkje gebruik te maken; en het is aan dien inval, waarde Lezer! aan welken de uitgave dezer vertaling haren oorsprong verschuldigd is.

De groote opgang, dien dit werkje vervolgens in Engeland gemaakt heeft; de verbazende spoed, met welken de eene uitgave de andere op de hielen volgde; de hemelhooge loftuitingen van zoo vele bevoegde tolken van een oordeelkundig publiek, en mijne eigene beoordeeling, — welke hier, voor zoo verre die op mijne ondervinding als voormalig Planter, als eigenaar van slaven, als inwoner eener West-Indische Kolonie, rust, en dus bij sommigen welligt ook iets zoude kunnen bijbrengen, — geven mij de volle verzekering, dat dit puikjuweel des menschelijken vernufts, dit betooverend schilderstuk van zoo vele schoonheden der natuur, ook met geen minder geestdrift zal ontvangen worden in een Land, welks inwoners zich te allen tijde, door hunnen smaak voor het ware schoone, zoo wel met de pen als met het penseel, zoo meesterlijk hebben weten te onderscheiden.

Hoewel ik eenmaal, jaren achtereen, niets dan Engelsch gehoord en gelezen, gesproken en geschreven heb, zoo moet ik hier echter ronduit bekennen, dat ik mijnen, somtijds al te diepen voorganger meer dan eens heb moeten laten va-

varen; want het was volstrekt buiten mijne magt, om zijne, in den trant van *Stern's Sentimental Journey* geschrevene, geestige uitspattingen, en zelfs voor menig Engelschman onverstaanbare uitdrukkingen, alsmede, om alle zijne Grieksche, Latijnsche, Spaansche, Italiaansche, Fransche, Portugeesche en Engelsche verzen, en bijzonderlijk zijn verhaal, *Crossing the Tropic*, *bl. 47 volgg.*, over te zetten, zonder van het origineel af te wijken, en zonder mijnen, al te naauw beperkten, kostbaren tijd te verspillen. Om echter deze, mij aangematigde vrijpostigheid weder van eenen anderen kant, naar mijn inzien, dubbel goed te maken, en het werk tevens aan mijn eerstgemeld oogmerk des te beter te doen beantwoorden, heb ik hier in deze Voorrede al de belangrijke aanteekeningen over de, in dit werk voorkomende Eilanden, welke de Schrijver waarschijnlijk achterwege liet, uit hoofde hij van oordeel was dat het in Engeland aan geene nieuwe beschrijvingen van de West-Indiën haperde, zoo beknopt mogelijk aangestipt. Om het gewigt dezer aanteekeningen te doorgronden, rade ik den, tot onderzoek geneigden Lezer aan, om dezelve met die onzer onlangs uitgekomene Aardrijkskundige Werken te vergelijken, en dan zoude welligt deze zelfde Voorrede nog wel strekken kunnen, om den eenen of anderen ijverigen Uitgever aan te zetten tot de invoering van een nieuw Aardrijkskundig Woordenboek,

of

of ten minste van eenen Appendix, in welken de thans bestaande onvergeeflijke uitlatingen en vergissingen nog in tijds zouden kunnen verholpen worden. —

Den Index van het oorspronkelijk werk geregeld willende volgen, begin ik met het Eiland

MADERA.

Dit aanzienlijk en belangrijk Eiland ligt aan de West-kust van Afrika; hetzelve zoude, naar men zegt, het allereerst bezocht zijn geworden door eenen zekeren Macham, die aldaar met zijne beminde, eene Fransche Dame, toevallig door een Engelsch Oorlogschip achtergelaten zijnde, overleden, en met zijne geliefde in hetzelfde graf begraven is. Dan, dit vertelsel behoort ook al tot dezelfde klasse als dat van Inkle en Jariko te Barbados, en van Paul en Virginia in Isle de de France. De hoofdzaak is eigenlijk deze: dat de Portugezen de eersten zijn geweest die zich hier bestendig gevestigd hebben. Don Henry van Portugal was eigenlijk de man, die het Eiland Madera het eerst ontdekt heeft; en zulks in het allereerst begin dier vermaarde ontdekkings-reize, welke de vaart rondom Afrika en den doortogt naar Indië, langs de Kaap de Goede Hoop besliste. De eerste landing had in 1419 plaats, en in 1431 zond hij Fristan Tessora en Gonzalvo Zarco met eene volkplanting derwaarts, om van

het Eiland bezit te nemen. Zij verdeelden hetzelve in twee Distrikten, Machico en Funchal, en begonnen die behoorlijk tot den akkerbouw aan te leggen. Deze eerste onderneming is echter gedeeltelijk mislukt, uit hoofde, naar men zegt, van een geweldigen brand, welke gedurende vijf of zes jaren, in de wouden, waarmede het Eiland overdekt was, bleef doorwoeden, en waardoor al de gebouwen, die de Kolonisten te voren opgerigt hadden, vernield werden. Toen de vlammen evenwel eindelijk uitgebluscht waren, begon de natuurlijke vruchtbaarheid van den grond, door de verbazende hoeveelheid assche, zoodanig in waarde toe te nemen, dat dezelve weldra op hoogen prijs gesteld werd. Het eerste voortbrengsel van Madera was suiker, welks wederga nergens te vinden was; doch naderhand werd dit artikel op zulk eenen uitgebreiden voet in de West-Indiën voortgeplant, dat de inwoners op den inval geraakten, om er liever den wijnstok in te voeren; welk nieuw ontworpen plan weldra meer en meer begon op te nemen wegens de toenemende aanvrage uit Engeland en de Britsche Koloniën, zoodat die handel eindelijk bij uitsluiting een uitgestrekte tak van bestaan voor dat Eiland geworden is, en sedert lang, als eene zaak van groot gewigt voor Engeland beschouwd wordt.

Toen er in 1801 eenige vermoedens bestonden, dat de Franschen eenen uitval op Madera zou-

zouden doen, werd hetzelve, voor eenen bepaalden tijd, door een Engelsch Esquader in bezit genomen, doch bij den vrede van Amiens, weder afgestaan. Het Portugeesche Gouvernement echter in 1807 genoodzaakt zijnde, naar Brasilië te vlugten, geraakte het Eiland andermaal onder het gezag des Britschen schepters, die over hetzelve voor haren bondgenoot de wacht houdt, en van dien tijd af aan, in die betrekking, dat Eiland steeds blijft beschermen.

Madera bestaat geheel en al uit eene opeenhooping van hemelhooge rotsachtige gebergten, het hoogste van welken zich over de vijf-duizend voeten boven de oppervlakte der zee verheft. Al wat het Eiland voortbrengt werd langs derzelver afhellingen geteeld. De kruinen dier ontzaggelijke gevaartens zijn met kastanje-boomen overdekt, en aan derzelver voet wast de wijnstok. Een groot gedeelte der schrik- en ontzag-inboezemende rotsen langs de kust, zijn uit witte lava zamengesteld, en verscheidene zijn van eenen Vulkanischen aard. De reiziger, die tot in Madera's heerlijke valleijën en welige dalen doordringt, moet bij iederen voetstap verstomd en opgetogen blijven stilstaan over den schilderachtigen en afwisselenden vorm der rotsen, over het schitterend groen, waarmede dezelve overdekt zijn, en over de beelderige lusthuizen, kerken en kloosters, welke in de voortreffelijkste rigtingen zijn aangelegd.

De

De wijnstok wordt hier gemeenlijk opgeleid tegen eene mat van bamboes, ter hoogte van vijf voeten. In sommige plaatsen wordt dezelve even zoo gebonden als in Lombardijë, De Kollecteurs der belastingen nemen een tiende gedeelte van den wijn die in de kelder is; al wat er dan overschiet, blijft voor den eigenaar of voor den pachter.

Het Eiland brengt ook tarwe, gort en granen voort, doch in zulk eene geringe hoeveelheid, dat men twee derde gedeelte der dagelijksche behoefte uit de Azores en uit Amerika moet ontbieden.

De suiker, die thans nog in Madera geteeld wordt, is slechts van eene zeer geringe soort, en dient alleenlijk ten gebruike van den gemeenen man. De veeweiden zijn er zoo dun gezaaid, dat er slechts zeer weinige koebeesten kunnen grazen, waardoor de melk en de versche boter in dat Eiland als voorwerpen van weelde beschouwd worden. In de stad ziet men sommige ossen voor eenen wagen loopen; doch gewoonlijk wordt de ezel hier voor het beste lastdier gehouden. De landlieden vervoeren hunnen wijn op kleine sleden, in welke eene holte gemaakt is, juist geschikt om niet meer dan ééne pijp te bevatten; want er is hier, wegens de ongeregelde wegen, bijna aan geen voertuig op wielen te denken, en men zegt, dat er voor eenige jaren slechts eene eenige koets in geheel

de

de stad van Funchal te vinden was; maar de inwoners houden er daarentegen een goed slag van zadelpaarden op na. Men vindt hier ook een groot aantal geiten, maar nog meer varkens, welke hier in het wild mogen rondloopen, en daardoor veel hebben van hertenvleesch. Het konijn is hier in deze bergachtige streken juist in zijn element. Andere wilde dieren zijn in dit Eiland niet bekend. Ook is men hier volkomen vrij van insekten, en van allerlei vergiftig of niet vergiftig slangengebroedsel; maar het krielt hier daarentegen van lezards, die de wijngaarden en tuinen, ja zelfs de woonhuizen doorkruipen en de druiven uitzuigen.

De Heer Barrow schat de bevolking op 90,000 zielen, hetwelk, naar alle gedachten, naauwkeurig is, hoewel sommigen reeds het getal op 110,000, en zelfs op 150,000 begroot hebben.

Het Eiland wordt berekend op vier en vijftig Engelsche mijlen in de lengte, en twintig in de breedte, hetwelk circa 110,000 vierkante mijlen oplevert, zoodat de bevolking voor een Eiland vol rotsen nog al vrij aanzienlijk is. Negerslavernij is in dit Eiland verboden, zoodat de massa des volks van Portugeesche afkomst is. De Maderasche boeren zijn, zoo als meestal alle bergbewoners, namelijk gezond en sterk gespierd; evenwel leggen zij, in zeker opzigt, eene ruwheid aan den dag, welke alleenlijk den minstgevorderden staat van beschaving eigen is. De zwaar-

ste

ste werkzaamheden worden aan de zwakste secte opgedragen, zoo als, bij voorbeeld, het inzamelen van plant- en heestergewassen, welke niet anders kunnen verkregen worden, dan door de hooge steile rotsen op en af te klauteren, en welke door die arme vrouwen dan naar huis moeten gedragen worden. Midden in den rijken overvloed, van welken het Land overloopt, leeft de armoedige slaaf in den diepsten staat van ellende en gebrek, en kan zich te naauwernood de onmisbaarste behoeften des levens verschaffen. Geheele gezinnen van morsige en armoedige ellendelingen wonen in krotten, welke in Europa naauwelijks voor de varkens goed genoeg zouden gekeurd worden. Bedelarij is hier gevolgelijk aan de orde van den dag, en zelfs in den hoogsten graad; ook schijnt die hier hoegenaamd geene schaamte in te boezemen; het tegendeel heeft plaats; want zij hebben de zonderlinge gewoonte, om, wanneer zij gaan bedelen, hunne beste kleederen daarbij aan te trekken. Hun voornaamste voedsel bestaat in kastanjes, welke zij in de bosschen op de toppen der bergen moeten opzoeken. Hunne schamele kleeding, somber gelaat, magere gestalte en zwarte lange haren, geven hun een woest voorkomen, hetwelk met de beleefdheid en hoffelijkheid hunner manieren een groot kontrast oplevert. De middelklasse der stedelingen kleedt zich in het zwart. De Portugeesche adel leeft

op

op eene trotsche en ingetogene wijze, zonder zich veel met de Engelschen noch met vreemdelingen in te laten. De armoede, welke door geheel het Eiland heerscht, is echter in geenen deele zigtbaar in de gebouwen noch in de gestichten, welke aan den Roomschen Godsdienst zijn toegewijd, en op iedere vijftig vademen vindt men kapellen langs den weg. Verscheidene derzelven zijn zeer fraai, en van binnen rijkelijk van gouden en zilveren vazen, en altaarversierselen voorzien. Een der laatste reizigers naar Madera kon de inwoners onmogelijk doen gelooven, dat de Roomsch-Katholijken en de Protestanten schepsels van hetzelfde ras waren. Het rijkste gedeelte der inwoners uit de stad bestaat in Engelsche kooplieden, die zich daar voor den wijnhandel hebben nedergezet. Deze onderscheiden zich door eene voorbeeldelooze gastvrijheid; dit zullen alle vreemdelingen, die slechts van de eene of andere goede aanbeveling voorzien zijn, in rijke mate ondervinden. Het is hoofdzakelijk van dezen alleen, dat de arme Portugees een aalmoes te hoopen heeft. De handel bestaat in bijna niets anders dan in dien van den wijn. De beste is, wat men noemt *London particular Madeira*; de tweede soort, welke van mindere kwaliteit is, noemt men *London market*; de derde is die, welke het best voor de Indiën geschikt is; de vierde is bij uitsluitng voor de markt van New York, en

dan

dan is er ook nog eene vijfde, maar tevens veel mindere soort, welke *Cargo* genoemd wordt, bovendien zijn er nog vier andere soorten, welke ieder op zichzelve eene zekere hoeveelheid opleveren, en welke *genial*, *zoete malvazier*, *drooge malvazier*, en *tinto* of *roode wijn* genoemd worden. Wie weet hoe vele mijner lezers gedurende geheel hun leven Madera-wijn gedronken hebben, zonder te weten dat er zoo vele onderscheidene soorten van dien wijn bestonden, en nu zwijge men nog van die menigte andere bastaardsoorten, welke onze gemoedelijke wijnhandelaars ons voor echte Maderawijn in rekening durven brengen! — De prijzen dezer wijnen hebben sedert de laatste vijf en twintig jaren eene aanzienlijke rijzing ondergaan. Die der beste soort waren sedert 1793 naar het volgend tarief per pijp:

1793...	*f* 420	1806...	*f* 528
1797...	- 444	1810...	- 600
1798...	- 505	1811...	- 648

Dan, het spreekt van zelve, dat, na rato deze nieuwe wijnen in kelders blijven liggen, derzelver prijzen toenemen, en vooral, nadat dezelve een paar reizen naar Indië afgelegd hebben. Volgens grosse berekening werden er jaarlijks uit dat kleine Eilandje om en bij de 26,000 pijpen naar Engeland, naar Indië en naar Ameri-

rika ingescheept. De handelwaren, welke daarentegen in Madera ingevoerd worden tot betaling der aan Engeland geleverde wijnen, bestaan in levensmiddelen, zoo als haring, gedroogde visch en aardappelen. De Amerikanen betalen hunnen wijn met planken of balken. De schepen die te Madera moeten vertoeven, ondervinden het meest de duurte van alles wat tot de mondbehoeften behoort. Het ossenvleesch kost daar bijna achttien stuivers per ℔; zoo ook het schapenvleesch, hetwelk daarbij alles behalve van de beste soort is; en hoenders, die ook niet veel beteekenen, kosten daar eene Spaansche Mat het stuk.

Niet ver van Madera liggen de Eilanden *Porto Santo* en de *Deserta's*, welke laatste, zoo als derzelver naam zulks aanduidt, onbewoond zijn.

BARBADOS.

Volgens het algemeen gevoelen zoude dit Eiland het allereerst door de Portugezen ontdekt zijn geworden, bij gelegenheid eener reize uit Brazilië, en het is ook aan die natie deszelfs tegenwoordigen naam verschuldigd. Hetzelve was, tijdens de ontdekking, onbevolkt. De Caraiben hadden hetzelve, zonder dat iemand weet waarom, geheel en al verlaten, en de Portugezen, die gewigtiger ontdekkingen in het oog hadden, schenen deszelfs bezit veel te gering te achten.

Dienvolgens verlieten zij het Eiland even zoo als zij hetzelve gelaten hadden, met achterlating alleen van eene teelt varkens ten gerieve hunner landgenooten, in geval zij immer door het toeval derwaarts mogten gevoerd worden. Daarna werd Barbados door eenige matrozen bezocht, die grootendeels uit manschappen van Engelsche koopvaardijschepen bestonden, en die zich daar zoo bijzonder wel sehenen bevonden te hebben, dat zij, bij hunne terugkomst in het vaderland, een allergunstigst verslag van hun verblijf aldaar indienden, hetgeen ten gevolge had, dat hetzelve door Jakobus I aan den Graaf Marlborough en deszelfs erfgenamen, ten eeuwigen dage werd afgestaan. Onmiddellijk daarna werd zekere William Dean, door Sir W. Courteen, een Londensch koopman, wiens schip het tweede was geweest hetwelk het Eiland bezocht had, met dertig huisgezinnen derwaarts gezonden, en het zijn deze eerste volkplanters, die de fundamenten van James Town in 1624 gelegd hebben. In 1627 werd het Eiland, volgens een kontrakt, overgemaakt aan den Graaf van Carlisle; doch naderhand werd het dezen voor eenen korten tijd ontnomen en aan den graaf Penbroque opgedragen. Daarna bleven zich verscheidene andere partijen elkander het bezit des Eilands betwisten, tot dat, een aantal jaren daarna, de burger-oorlog tusschen Karel I en zijne onderdanen uitbarstte, en eene talrijke menigte uitgewekenen

in Barbados eene veilige schuilplaats zocht. Deze landverhuizing uit Engeland was zoo groot, dat het getal blanken, hetwelk zich in 1650 in het Eiland bevond, op 20,000 wapenvoerende manschappen begroot werd. Daar nu de Kolonie aan zichzelve overgelaten was, en eenen onbelemmerden handel drijven kon, begon dezelve tot elks verbazing in bloei en welvaart hand over hand toe te nemen; onder dusdanige omstandigheden wilde de Graaf van Carlisle zijne regten weder doen gelden, en kontrakteerde met Lord Willoughby of Parham, dat hij dezen edelman alle zijne regten, gedurende een en twintig jaren, zoude afstaan, onder beding, dat de inkomsten onderling aan ieder voor de helft moesten verdeeld worden; doch, niet zonder redenen vermoedende, dat de Planters hem deze regten zouden willen betwisten, wist hij juist in tijds te bewerken, dat de laatste met dén post van Opperste Gouverneur des Eilands begunstigd werd. Het Monarchaal bewind intusschen in Engeland opgehouden hebbende te bestaan, werd Barbados door de nieuwe Republiek toegeëigend, welke eenen Officier derwaarts zond, om het kommando over hetzelve op zich te nemen.

Tijdens de kroonherstelling van Karel II, verzocht Lord Welloughby de vergunning, om, gedurende de nog loopende acht of negen jaren zijns kontrakts, andermaal in het bezit van zijn

 Gou-

Gouvernement gesteld te worden; doch de Planters bleven zich halstarrig verzetten tegen Lord's Carlisle's onregtvaardige vorderingen, en wilden volstrekt van geen erfelijk eigendomschap in het Eiland, noch van de onwettige overeenkomst met Lord Willoughby hooren. Daar de Planters echter niet naar wensch in hunne tegenkantingen konden slagen, deden sommigen hunner in de afzonderlijke raadsvergaderingen het voorstel, dat de Koning zelve de souvereiniteit over het Eiland in handen zoude nemen, en dat de inwoners zouden toestemmen om eene zekere belasting te betalen op de voortbrengselen van hunne Plantagiën, uit welke som een Gouverneur zoude onderhouden, en het overschietend bedrag ter beschikking van de Kroon gesteld worden. Het was onder deze voorwaarden, dat het eigendommelijk Gouvernement van Barbados eindelijk ontbonden, en het bewind aan de Kroon werd opgedragen, waarbij de Planters tevens in het wettig bezit hunner plantagiën gewaarborgd werden, en zij hunne toestemming gaven tot het opbrengen eener belasting van 4½ percent ten voordeele van de Kroon op alle voortbrengselen des Eilands.

Het scheen echter, dat velen hier maar gansch niet mede te vrede waren; doch zij, die zich daartegen durfden verzetten, werden aanstonds als oproermakers en rustverstoorders beschouwd en behandeld; en derzelver aanleider, de Kolonel

nel Farmer, werd gevat, en, even als iemand die zich aan hoog verraad had schuldig gemaakt, gevankelijk naar Engeland overgevoerd. Door dit voorbeeld afgeschrikt, en tevens overtuigd, dat zij niets van hunne Europische landgenooten te hopen hadden, stemden zij, onder Karel II eenparig van lieverlede in deze belasting toe, en de nakomelingschap blijft nog steeds op den huidigen dag de lasten dragen van diezelfde gedwongene opbrengst.

Barbados is bijna 21 Engelsche mijlen lang en 14 breed, en bevat 106,470 akkers land, van welke het grootste gedeelte bebouwd is. Hetzelve ligt 20 uren Oostwaarts van St. Vincent, welk Eiland men op eenen helderen dag duidelijk zien kan; het ligt 25 uren van St. Lucia, 28 Zuidoostelijk van Martinique, 60 Noordoostelijk van Trinidad, en 100 Zuid-oostelijk van St. Christoffel. De grond in het lagere land is van eenen zwartachtigen aard, eenigzins roodachtig in de rotsige gedeelten, en meestal zandig langs de kust en in het krijtmarmig gebergte. Onder deze verscheidenheid van aarde beantwoordt de zwarte grond het best voor het suikerriet, en geeft in gunstige jaargetijden, met behulp van mest, de beste suikeroogsten in de West-Indiën, met uitzondering echter van het pronkjuweel St. Kitt's, waartegen geen Eiland kan opwegen.

De jaarlijksche opbrengst van suiker wordt

op 314,000 centenaars geschat. De huizen der Planters staan in groote menigte overal langs de kust, en leveren met de weelderige opbrengst des Lands en het statig voorkomen der bergen, een verrukkelijk tafereel op. In de eerste berigten over Barbados meldt men, dat er in 1670, 50,000 Blanken en over de 100,000 Zwarte inwoners waren. De Heer Bryan Edwards houdt dit getal voor al te hoog opgegeven, doch het blijft met dat al eene onbetwistbare daadzaak, dat de inwoners van dit Eiland met eene, nimmer in eenig Land gehoorde snelheid, zijn uitgestorven. Dezelfde verbazende vermindering bestaat ook in de opbrengst der produkten (hoofdzakelijk in suiker), welke in Barbados meer dán in eenige andere Kolonie verbazend zijn afgenomen. Deze ondergang wordt toegeschreven aan de verschrikkelijke orkanen; want de hoofdstad des Eilands was naauwelijks herrezen uit de asch in welke zij bedolven lag, of dezelve werd van hare fundamenten weggerukt door den storm van 10 October van 1780, welke het gansche Land in eene woestenij verwisselde, en waarbij over de 4000 inwoners op de allerellendigste wijze het leven verloren. Behalve soortgelijke plotselinge rampen, welke laatste onder anderen eene schade van twaalf millioenen guldens na zich sleepte, en welke alleenlijk uit de woede der elementen voortspruiten, wordt de handel en de landbouw

bouw ook geducht ondermijnd door de reeds gemelde belasting van 4½ percent; hetwelk nog al iets aan de Kroon moet opbrengen, als men nagaat, dat de gezamenlijke opbrengst jaarlijks op twaalf millioenen geschat wordt. De elf Parochiën des Eilands noemen zich, St. Michiel, Christchurch, St. Philip, St. John, St. Joseph, St. Andrew, St. Lucy, St. Peter, St. James, St. Thomas en St. George, welker gezamenlijk bedrag inwoners op 110,000 zielen geschat wordt. In een onzer nieuwste en vermaardste Aardrijkskundige Woordenboeken ziet men dus niet meer noch minder dan vijf distrikten, met 70,000 zielen, in dit Eilandje alleen, over het hoofd!

TRINIDAD.

Van al de Lijwaarts-Eilanden is Trinidad, buiten alle tegenspraak, het vruchtbaarste en prachtigste Eiland, hetwelk met oogen aanschouwd kan worden. Men vindt er de meest majestueuze wouden, in welke de uitgezochtste soorten van bloem-, boom-, en plantgewassen, welig onder elkander groeijen, en waar de boomen, die van de ontzaggelijkste gestalte zijn, als bijzonder geschikt voor den scheepsbouw geacht worden. De roode ceder wast hier aan alle kanten rijzig opwaarts, zoo ook de palmboom, waarvan hier eene oneindige verscheidenheid voorhanden is, en welker breede bladeren gebezigd worden tot dek-

king der huizen. Verscheidene boomen, die uit Indië en Otaheite naar dit Eiland werden overgebragt, voldoen hier ook bij uitstek wel, en men vindt er bij menigte, welker hout bijzonder geschikt is tot de bewerking van kostbaar en weelderig huissieraad. De kaneel groeit hier in rijken overvloed, en wordt reeds zoo wel als de kruidnagel, bij groote menigte aan de markt gebragt, en menig produkt is, zoo niet beter, althans ruim zoo goed als eenig ander in de Loefwaart-Eilanden. De Trinidadsche suiker is voortreffelijk, en men vindt daar meer land om die voort te telen dan zelfs in Jamaica. Tegenwoordig zijn de plantagiën, uit gebrek aan fondsen, niet zeer uitgebreid, en brengen dus ook niet zoo veel op als die in andere Eilanden, aan welke geene kosten gespaard zijn. Kakau-plantagiën, tot welker aanleg geene groote kapitalen vereischt worden, maken hier gevolgelijk de voornaamste bronnen van welvaart uit. Het grootste gedeelte des Eilands is bij uitstek voor den katoenboom geschikt; ook heeft men ondervonden, dat dezelve hier veel vroeger vruchten voortbrengt dan men verwacht had. De natuur heeft voor denzelven een boom uitgevonden, welken de Spanjaarden *La madre del cacau* noemen, het is dezelfde, over welke de Lezer hier in dit Werk gewag gemaakt zal vinden, en welke bij ons onder den naam van *de Moeder des kakaubooms* bekend staat. Zoodra de

de kakauboom eenmaal begint te dragen, blijft dezelve daarmede, gedurende verscheidene jaren voortgaan. De koffij is hier van eene uitnemende goede kwaliteit; doch wordt niet, zoo als die van Berbice, voor de beste gehouden; ook zijn de koffijplantagiën te klein om eenig voordeel van aanbelang op te brengen. De indigo is even zoo goed als de Guatimala-plant, van welke dezelve waarschijnlijk den naam ontleend heeft, alzoo dezèlve niet oorspronkelijk is. De voortteling van indigo is in geenen deele aanbevelenswaard, uit hoofde van deszelfs vergiftigen en verpestenden stank, tenzij men een middel konde invoeren, om dezelve, door ze te laten koken, te bereiden, zoo als in Indië en in Afrika, zegt men, het geval is. De Tabak groeit hier ook zeer goed; doch wordt hier alleenlijk geteeld tot onmiddellijk gebruik voor de gemeenste klasse der inwoners van Funchal; de tabak, welke door de Negers gebruikt wordt, komt grootendeels uit Noord-Amerika. De behoefte van dit artikel wordt somtijds zeer ernstig gevoeld; want de Neger beschouwt het even zoo onontbeerlijk voor zijn levensonderhoud als Bananen of Cassavi.

De wijnstok, welke hier uit het Zuiden van Frankrijk of uit Spanje werd overgebragt, is in geur en smaak volkomen gelijk aan die des moederstams; dan het spreekt van zelve, dat die in het tegenwoordige tijdvak alleenlijk uit

weelde geplant wordt. Alle overige vruchten en groenten, welke tusschen de Keerkringen bestaan, en zelfs Europeaansche vruchten, zijn in Trinidad te vinden. In verscheidene gedeelten des Eilands vindt men een soort van marmer in grooten overvloed: ook wordt hier mopsteen en allerlei potaarde gebakken, en zelfs houdt men de klei voor eene buitengemeene goede soort. Nog niet lang geleden heeft men er ook leerlooijerijen uitgevonden, als ook touwspinnnerijen, waartoe eene soort van heestergewas in plaats van vlas gebezigd wordt, en hetwelk den Planters bijzonder wel te stade komt.

Het Eiland is van eenen zeer onregelmatigen vierkanten vorm; hetzelve heeft negen en zeventig Eng. mijlen in de lengte; namelijk van Kaap Galera in het Noord-Oosten, tot aan de punt Ycaque of Icaque in het Zuid-westen, en men schat het op zes en vijftig mijlen in de breedte, te rekenen van Kaap Galcota in het Zuid-Oosten, tot aan de Kaap Blanca in het Noorden. Trinidad heeft het voorregt van wijd uitgestrekte wilde Savanas te bezitten; doch ofschoon er in dezelve eene menigte hoornvee, paarden en ezels door elkander grazen, zoo zoude men hier den veehandel vrij wat grooter kunnen uitbreiden.

De bosschen zijn met allerlei wild opgevuld, onder anderen met herten-beesten, de laba, de cuenca, zijnde eene soort van wild varken, het-

welk

welk eene overheerlijke geur van zich geeft, en eene groote verscheidenheid van andere gedierten. Onder het pluimvee is vooral de wilde kalkoen eene der heerlijkste versnaperingen, met welke hier de markt gestadig opgevuld is. Het meer Brea of de Pikpoel is een allerzonderlingst verschijnsel in de natuur; dezelve beslaat eene ruimte van 150 akkers land, en levert pik genoeg om al de scheepswerven in Engeland bestendig te blijven voorzien. Het Spaansche Gouvernement heeft kortlings, voor dat de Engelschen het Eiland veroverd hebben, deszelfs waarde uitgevonden, en tevens daarbij besloten, om van geen ander pik voor deszelfs scheepswerven gebruik te maken; hetzelve wordt ook gedaan door de inwoners des Eilands, die nog dagelijks bij groote menigte derwaarts stroomen, om zich van deze kleefachtige zelfstandigheid, welke een uitmuntend behoedmiddel is tegen de, hier zoo veel schade veroorzakende wurmen, voor hunne schepen en booten te voorzien. Trinidad ligt tot zijn groot geluk buiten het bereik der orkanen, welke zich nog nimmer zoo ver naar het Zuiden uitgestrekt hebben; ofschoon het er op den 2 Augustus 1810 eene allergeweldigste schets van gehad heeft: gelukkig echter loeide de wind slechts alleenlijk uit het Zuid-westen, en duurde niet meer dan eenige weinige uren, zoodat het van weinig beteekenis was, en althans geene ernstige verontrusting

ting baarde. Het Noordelijk uiteinde des Eilands bestaat uit eene aaneenschakeling van gebergten, welke naar Tocco of Point Galera uitloopen, en welke oudtijds een gedeelte schijnen uitgemaakt te hebben van het Pariaansch Gebergte, door welks verwoesting Trinidad zich zonder twijfel tot een Eiland gevormd heeft, en bij welke ontzaggelijke omwenteling in de natuur, de doortogten in de Bocas zich waarschijnlijk ook eenen weg gebaand hebben. Van de toppen of kruinen van dezen bergketen valt hier aan beide zijden eene massa van overheerlijk heldere waterstroomen, aan welke de rivier Caroni zijn aanzijn verschuldigd is. Deze rivier, welke het Zuidelijk gedeelte des Eilands bespoelt, is van eene aanzienlijke uitgestrektheid, en voor vloten en cano's bevaarbaar.

Een andere bergketen neemt zijnen aanvang bij L'Ebranche, aan de Oostzijde, en loopt in eene Zuid-Westelijke rigting. Dezelve wordt Montserrat's-heuvelen genoemd, en de vloed, welke van deszelfs rug in de diepte nederstort, onderscheidt zich van den anderen, door eene geelachtige kleur. De toenmalige Opziener-Generaal, de Luitenant-Kolonel Rutherford deed, in naam des Britschen Gouvernements, een kanaal delven, hetwelk van den mond der rivier Caroni, dwars door het Eiland en langs de valleijen, tusschen de beide bergketenen zoude heenloopen; en zoo dit plan geheel ten uitvoer mogt worden gebragt, zou-

zouden er zeer zeker de onberekenbaarste voordeelen voor de Kolonie uit moeten voortvloeijen. In de baai en rondom langs de kust wemelt het van allerlei soorten van visch, zoo zelfs, dat, indien men er in tijds eene geregelde visscherij wilde inrigten, de geheele slavenmagt des Eilands er gemakkelijk van onderhouden konde worden, zonder dat men gezouten levensmiddelen van elders zoude behoeven te ontbieden. Zelfs vindt men er tegenwoordig meer versche visch aan de markt, dan de armoedige klasse onder de vrije inwoners van noode heeft. Ook heeft men hier oesters in overvloed, voornamelijk eene soort, welke men hier Mangroves noemt, en aan welke men dien naam gegeven heeft, omdat dezelve zich aan de takken van dien boom vasthechten; doch de beste oesters worden op de banken, onder Point Galera gevangen. Men heeft ook eene menigte van schelpvisschen, als zeekreeften, krabben, garnalen enz. De morgen- en avondstonden in Trinidad zijn allerverrukkelijkst, en hoe heet het ook bij dag geweest moge zijn, ademt men des nachts eene verfrisschende koele lucht in. Over het algemeen is het Eiland ruim zoo gezond als eenig gedeelte in de Nieuwe Wereld, en men zoude menig voorbeeld kunnen aanhalen van menschen, die hier eenen grooten ouderdom bereikt hebben. Het klimaat in Trinidad is minder dampig dan in Guyana, en niet zoo droog als in Cumana.

De

De winter of het regensaizoen begint in Junij en eindigt in October, zoo als zulks in al de andere Eilanden der Caraïbische Zee het geval is. Doch er valt zeer weinig, ja somtijds in het geheel geen regen gedurende de maand van Junij, hoewel de hitte immer, geregeld, tegen het laatst van Mei terugkeert. Het aangenaamste jaargetijde begint eigenlijk in November, tegen welken tijd de Oostelijke en Noord-Oostelijke winden beginnen op te zetten, en de koelte uit de koude luchtstreken van Noord-Amerika. De Thermometer staat gedurende het voorjaar, bij dag op tachtig, en bij nacht op 60 graden, en daalt somtijds tot op 50 graden, bijzonder in de verhevene gedeelten des Lands, bij voorbeeld die, welke aan de openingen der valleijen gelegen zijn, en welke door snelvlietende stroomen doorwaterd worden, zoo als de valleijen van Santa Anna, Maraval, Dicogo, Martin, Aricagua en de hoogten van St. Joseph in het Noordwesten, alwaar immer eene verfrisschende en gezonde lucht doorstraalt; en zij, die het geluk hebben een huis te bewonen, hetwelk op de toppen dier heuvelen aan den ingang dier valleijen gelegen is, leven immer in eene gezuiverde en gematigde luchtstreek.

Trinidad werd op den 11 Julij 1498 door Columbus ontdekt; doch de Spanjaarden stelden zich eerst in 1588 in bezit van dit Eiland, en deden hunne vestiging aldaar voorafgaan door

door eene totale uitroeijing van deszelfs oorspronkelijke bewoners; en de weinigen van deze ongelukkige Caraïben, welke deze algemeene menschenslagting hadden weten te ontkomen, moesten eindelijk eenen veel langzamer en verschrikkelijker dood in de mijnwerken te gemoet gaan. Sommigen hunner hadden er hun leven te danken aan de manmoedige en vaderlijke zorg van den Apostel der Nieuwe Wereld, den deugdzamen Las Casas.

Het Land werd nu door den arbeid dezer geredde Indianen bebouwd, doch de rijke vruchten dier akkers, over welke zij eenmaal de wettige eigenaars waren, werden door hunne geweldenaren ingeoogst, en Sir Walter Raleigh, die door de herssenschimmen van El Dorado naar dit Eiland uitgelokt was geworden, verhaalt, dat men er *destijds* reeds uitmuntende suiker en zeer goede tabak voortteelde, als ook, dat de Spanjaarden hem verzekerden, dat de rivieren vol goud-stof waren. Dan, het was eigenlijk eerst in 1783, dat men de wezenlijke waarde van Trinidad begon te doorgronden, en het was ook van dat tijdvak af, dat men alle mogelijke maatregelen tot deszelfs spoedigen bloei en opkomst in het werk begon te stellen, door een edikt uit te vaardigen, waarbij allen vreemdelingen, die de Roomsch-Katholijke godsdienst belijden, werd aangezegd, dat zij zich in de Kolonie mogten nederzetten, en waarbij tevens alle nieuwe inwoners, tegen de vervolgingen

hun-

hunner schuldeischers, uit het Land, hetwelk zij verlaten hadden, gedurende een tijdvak van zeven jaren beschermd werden. Ten gevolge van deze liberale Staatkunde stroomde er nu ook eene verbazende menigte koop- en zeelieden uit alle die natiën, welke met Spanje op eenen voet van vrede verkeerden, derwaarts. Aanzienlijke kapitalisten uit Europa en uit de Britsche en Fransche volkplantingen, vestigden zich nu in dit Eiland, en begonnen zoodanig in getal toe te nemen, dat, ofschoon de bevolking in 1783 slechts op 2,763 zielen geschat werd, men dezelve zes jaren na dato, op den volgenden voet begrooten kon; te weten 2,151 Blanken, 4,467 Kleurlingen, 10,100 Negers en 2,200 Indianen, zijnde een totaal bedrag van 18,981 zielen.

Ook gaf de aanmoediging, welke den koophandel en den landbouw op allerlei wijze werd aangeboden, weldra aan het Eiland eene gansch andere gedaante. Daar, waar te voren niets anders dan eenige ellendige, met palmbladeren overdekte visschershutten te vinden waren, zag men nu, binnen den korten tijd van vijf jaren, eene geregeld gebouwde stad te voorschijn komen, welke door hare uitgestrektheid, door de geriefelijkheid harer haven, en door de nijverheid harer bewoners, eene der grootste handelsteden in de Nieuwe Wereld geworden is, en welke men met regt, naar het Moederland, den naam van *Port of Spain* gegeven heeft. Te gelij-

lijker tijd stroomde er ook eene menigte grondeigenaren uit de Eilanden Martinique, Guadeloupe en St. Lucia naar Trinidad, welke landverhuizing toe te schrijven was aan de hevige onlusten in het begin der Fransche omwenteling, en aan de geweldenarijen, welke destijds door de, zich beurtelings veroverende partijen, in de Fransche Koloniën gepleegd werden. De Gouverneur van Trinidad, Don Joseph Chacon, trok van alle deze gelegenheden partij om zijne Kolonie te bevolken. Hij schonk gelijke voorregten aan allen die hunne kapitalen en kundigheden derwaarts overbragten, zonder zich veel aan hunne staatkundige noch godsdienstige denkwijze te storen, en bragt de Kolonie, door dit verstandig overleg, weldra tot den hoogsten trap van volmaaktheid.

In 1797 gaf zich het Eiland zonder den minsten tegenstand over aan eene Engelsche magt over welke Sir Ralph Abercrombie het bevel voerde. Van dit oogenblik tot aan den vrede van Amiens in 1802, nam de bevolking steeds meer en meer toe, zoodat dezelve weldra van 18,818 tot op 24,239 inwoners geklommen was.

De daarna plaatsgrijpende landverhuizingen uit St. Domingo en uit de Britsche Eilanden, vermeerderden vervolgens deze bevolking in die mate, dat dezelve, na den vrede van Amiens, op 31,000 zielen, waaronder 21,000 slaven, be-

groot werd. Sedert 1807 is Trinidad steeds in het bezit der Engelschen.

GRENADA.

Toen Columbus dit Eiland, op zijne tweede reize in 1489 ontdekte, werd hetzelve door een oorlogzuchtig volk bewoond, op hetwelk de Spanjaarden het in het geheel niet gemunt schenen te hebben; ten minsten zij lieten hunnen buit varen. Dan, anderhalve eeuw daarna deden de Franschen, met den Gouverneur van Martinique aan het hoofd, eenen uitval op dit Eiland, welks bewoners zij geheel en al uitroeiden. Zij schenen echter de baan geruimd te hebben voor hunne vijanden; want Grenada werd in 1762 weder door de Engelschen veroverd, en bij den vrede van Parijs van 10 Februarij 1763, gelijktijdig met St. Lucia, wettiglijk aan Engeland afgestaan. Zestien jaren later werd het echter weder stormenderhand door de Franschen teruggenomen. Bij den vrede van 1783 ging hetzelve, benevens de Grenadines en al de overwonnen West-Indische Eilanden (Tabago uitgezonderd), andermaal aan de Britten over, en is en blijft thans steeds in derzelver bezit. — Grenada bestaat grootendeels uit hooge bergen, doch wordt over het algemeen voor een uitstekend vruchtbaar Eiland gehouden. Ten Noorden en ten Oosten is alles, wel

is

is waar, van eenen steenachtigen grond, en naar het Zuiden heeft alles een zeer schraal voorkomen, ja zelfs heeft geheel het land bijna eene roodachtige kleur; doch zulks verhindert niet dat er voortreffelijke suiker, koffij, kakau en katoen geteeld worden, en dat er 80,000 akkers bebouwd zijn. De voornaamste stad in Grenada en die ook de hoofdstad des Eilands is, wordt St. George genoemd. Dezelve is bijna geheel van witten steen gebouwd, en maakt op eenen afstand, door hare romaneske ligging, eene vrij aanzienlijke vertooning. Zij is in tweeën verdeeld; namelijk, een bergrug, welke haar van een splijt, loopt dwars door haar midden heen. De eene zijde wordt *Bay-Town*, en de andere *Carenage-Town* genoemd. Op dien bergketen verheft de kerk zich midden tusschen de beide steden in de lucht, en op den hoogsten top diens bergs vertoont zich een aloud kasteel, met vestingwerken omringd; welk bouwvallig gedenkteeken van Grenada's eerste volkplanters, Fort Royal genoemd wordt; een naam, welke zonder twijfel door de Franschen, die er de grondvesters van geweest zijn, aan hetzelve gegeven was. Dit Fort is geheel en al van steen, en groot genoeg om een geheel regiment soldaten in te kazerneren. Bay-Town kan zich op eene prachtige marktplaats, en op een zeer schoon vierkant plein beroemen; doch Carenage-Town is de voornaamste residentie der koop-

 lie-

lieden, voor welker pakhuizen de schepen derzelver ladingen kunnen laden of lossen.

De haven is eene wijd uitgestrekte baai, aan de West- of aan de lijwaartzijde des Eilands, niet ver van den Zuidelijken punt; en er is door geheel de West-Indiën geen veiliger haven te vinden, dan in de baai van St. George.

De andere voorname stad en haven wordt *Grenville-Baai* genoemd; en dan zijn er nog, behalve deze beiden, eenige anderen landingplaatsen, dorpen en gehuchten, doch van weinig beteekenis. Het gezamenlijk getal inwoners, zoo Blanken als Zwarten, vrijen als slaven, vrouwen en kinderen, alles ondereen, beliep, volgens de jongste opgave, op een totaal bedrag van bijna 32,000 zielen; welk getal vrij wat aanzienlijker zoude zijn, indien hetzelve niet van tijd tot tijd door de geele koortsen uitgedund werd, en de oorzaak, waarom de Europeaan juist meer in Grenada, dan in de andere, op bijna in dezelfde breedte en lengte liggende Eilanden, aan die verslindende kwaal bij zijne aankomst is blootgesteld, kan zeer zeker aan geene andere reden worden toegeschreven, dan aan de menigte hooge steile rotsklompen, welke het Eiland omsingelen en den vrijen doortogt van de allesverfrisschende passaatwinden afkeeren, als ook aan de menigte beken en rivieren, door welke het Eiland in allerlei rigtingen doorsneden wordt.

ST.

ST. VINCENT.

Dit Eiland, hetwelk veertig Eng. mijlen in de lengte en slechts tien in de breedte telt, werd tot in het laatst gedeelte der 16de eeuw door de Caraïben bewoond, en in dat tijdvak strandde daar een slaven-haalder, wiens gansche kargo slaven, bij die gelegenheid ontsnapten en zich in het woud en in het gebergte met deze Caraïben vereenigden. Dan, deze ongenoodigde Afrikaansche gasten, die zich ongemerkt al verder en verder begonnen uit te breiden, zoo door de menigte wegloopers uit Barbados, als door hunne eigene afstammelingen, welke zij bij de vrouwen dier Indianen verwekt hadden, noodzaakten in het begin der 18de eeuw hunne voormalige beschermers, de baan te ruimen, en deze, aldus verdrukten Caraïben, die in het Noord-Westelijk gedeelte van St. Vincent een goed heenkomen moesten zoeken, maakten deswegens hun bitter beklag, zoo wel aan de Engelschen als aan de Franschen, die door meiren en wouden tot hen waren voortgedrongen. Laatstgemelden lieten zich eindelijk overhalen, om deze veroveraars te verjagen. Na langdurige debatten kwamen zij dan eindelijk in 1719 met eene aanzienlijke magt uit Martinique aanzetten, en, zonder grooten tegenstand geland zijnde, begonnen zij de Negerhutten in den brand te steken en derzelver Plantagiën te verwoesten, alles

in de veronderstelling, dat de Indianen hen in het gebergte zouden aangevallen hebben, en, zoo zij zulks werkelijk gedaan hadden, dan zouden de Zwarten waarschijnlijk allen uitgeroeid zijn geworden; doch de Indianen staken, hetzij uit vrees, hetzij uit staatkundige inzigten, geen hand naar hen uit, en de Negers, die des nachts uitvallen deden, en bij dag in de ontoegankelijkste wijken terugtrokken, noodzaakten de Franschen terug te trekken, en sabelden onder anderen hunnen Bevelvoerder, den Heer Paulian, ter neder. Toen zij bij deze proefneming bemerkten, dat geene overmagt van wapenen hier konde baten, namen zij hunne toevlugt tot andere krijgsmiddelen, en maakten, door kracht van overtuiging en geschenken, een vredesverdrag tusschen de Negers en de Indianen op, waarbij zij groote voordeelen behaalden.

In deze gesteldheid van zaken kwam Kapitein Urin met eene aanzienlijke magt, om, krachtens eene vergunning van Koning George I aan den Hertog Montague, de Eilanden St. Lucia en St. Vincent in bezit te nemen. Nadat de Franschen dit heerschap met eene grootere magt uit St. Lucia hadden doen verhuizen, zond hij Kapitein Braithwaite naar St. Vincent, om te zien hoe de vork daar in den steel stak, doch moest weldra tot zijne grievende teleurstelling vernemen, dat het daar niet veel beter gesteld was dan in St. Lucia. Intusschen werd St. Vincent het

het treurig bloedtooneel van allerlei barbaarsche gewelddenarijen tusschen de Caraïben en de Negers, hoewel het niet lang duurde, of laatstgemelden verkregen de overhand, hetgeen ten slotte bleek uit hun getal; want in 1763 waren zij 2000 man sterk, terwijl er van de Rooden of van de Caraïben geen honderd huisgezinnen overbleven, en deze zijn tegenwoordig, naar men zegt, voor het grootste gedeelte ook al onmenschelijk omgebragt. Vrij zonderling is het intusschen, dat deze Afrikaansche overweldigers de meeste der Caraïbische manieren en gebruiken hebben overgenomen, onder anderen ook het plat drukken der voorhoofden hunner kinderen; en het is misschien wel hieraan toe te schrijven, dat zij den naam van Zwarte Caraïben verkregen hebben. Zoodra nu St. Vincent, bij den vrede van Parijs, in het jaar 1763 aan Engeland werd afgestaan, bestonden de eerste maatregelen des Gouvernements in het beschikken over de landerijen, zonder eenig regard te slaan op de aanspraakmakingen van Neger of Indiaan; welke handelwijze aanleiding gaf, dat de Caraïben hetzelve den oorlog verklaarden, en waartegen men het verschrikkelijk besluit nam, om dit ongelukkig volk geheel en al uit te roeijen, of, door eene overvoering naar een bar Eiland op de Kust van Afrika, tot eenen kwijnenden dood te veroordeelen; welke onmenschelijke voornemens evenwel, door tus-

schenkomst der Officieren, aan welken de uitvoering van dezen schandelijken last was opgedragen, en uit vrees voor een parlementair onderzoek, niet verwezenlijkt werden, en, nadat de Caraïben een gedeelte hunner landen hadden afgestaan, vergunde men hun, om het overig gedeelte ongestoord te mogen blijven bezitten.

St. Vincent bevat bijna 84,000 akkers land; maar het geheel heeft een zeer woest en bergachtig voorkomen, en het zijn alleen de vallijën, welke men bij uitstek vruchtbaar noemen kan. De uitgestrektheid van den grond, welke tegenwoordig door Britsche onderdanen bewoond of bebouwd wordt, wordt op 23,605 akkers geschat, en een bijna geëvenredigd getal akkers wordt verondersteld in het bezit der Caraïben te zijn. Al het overige is ongeschikt voor den landbouw en onvatbaar voor eenige verbeteringen. St. David, St. Patrick, St. Andrew, en St. George maken de vier onderscheidene Parochiën uit, in welke St. Vincent verdeeld is geworden. Kingstown en Richmond zijn de eenige steden; eerstgemelde is de hoofdstad, en alle de overige plaatsen zijn slechts dorpen of gehuchten, en baaijen of landing-plaatsen.

In 1812 werd St. Vincent bijna geheel en al verwoest door eene allerverschrikkelijkste uitbarsting van den berg Souffrière, welke zich bijna honderd achtereenvolgende dagen in rust had gehouden, doch uit welke er nu zulk eene ge-

geduchte hoeveelheid lava, en zulke dikke wolken van assche opbruischten, dat geheel het Eiland er bijna onder bedolven, en de aarde, welke te voren uit eene zwartachtige klei bestond, zoodanig verwoest werd, dat dezelve nog op den huidigen dag de kenteekenen van dien ramp ten toon spreidt. De bevolking werd, volgens de laatst ingekomene opgave, op 24,232 zielen begroot, zijnde de vrije kleurlingen en slaven daaronder begrepen. De Eilandjes, welke onder het bestuur van St. Vincent behooren, zijn Bequia, Union, Canoane, Mustique, Petit Martinique, Petit St. Vincent en Ballesseau, welke gezamenlijk verscheidene duizend akkers uitmaken en een groot gedeelte der Slavenmagt van St. Vincent werk verschaffen. Tijdens dat ik mij in dit Eiland bevond, maakte men grooten ophef van Mr. Andersons Botanischen tuin, welke dertig akkers groot was, en voor eene bijzondere zeldzaamheid gehouden werd, als bevattende al de onderscheidene soorten van de allerkeurigste planten en gewassen, welke in Azia en in Zuid-Amerika te vinden zijn.

Bij het vredesverdrag van Aken, in 1748, werd St. Vincent, benevens de Eilanden St. Lucia en Tabago voor neutraal verklaard; doch deze neutraliteit was een al te groote steen des aanstoots voor den nijd en de wangunst der Engelsche en Fransche natiën, om van langen duur te blijven. Sedert 1763 aan de eersten afgestaan ge-

geweest zijnde, werd het in 1779 door eene kleine Fransche magt van 420 man, die uit Martinique was aangeland, veroverd, doch bij den vrede van Parijs, in 1783, ging het andermaal in de magt der Engelschen over.

ST. LUCIA.

Onder de prachtige verscheidenheid van bergen, welke het geheel dezes Eilands uitmaakt, zijn er twee van eene uitstekende hoogte en ronden vorm, welke voor vuurspuwende bergen gehouden worden. Aan den voet der vulkanen vindt men de bekoorlijkste valleijen, in welke zeer hooge boomen langs helder stroomende rivieren, in eenen vruchtbaren grond, tot eene verbazende dikte opwassen, en welks hout door de planters van Martinique en Barbados, tot het bouwen van windmolens, en plantage-schuren, en loodsen gebezigd wordt. De lucht wordt hier voor zeer gezond gehouden; hetgeen dus juist het tegenovergestelde schijnt te zijn van hetgeen in ons Aardrijkskundig Woordenboek gezegd wordt, en echter zoude men niet rede moeten veronderstellen, dat de Engelschen, wien dit Eiland toebehoort, zulks zelve het best dienden te weten. Er zijn verscheidene zeer gerieflijke baaijen en ankerplaatsen in St. Lucia, onder welke de Carenage voor de voornaamste in het Eiland gehouden wordt. Behalve deze be-

belangrijke voorregten heeft de natuur aan St. Lucia nog verscheidene andere gewigtige voorregten geschonken; onder anderen zijn de schepen hier bevrijd van die wurmen, welke al de bodems, langs de gansche uitgestrektheid der Guyaansche kusten doorknagen; echter vreest men dat deze uitzondering, van welke men tot nog toe geene opheldevende verklaring heeft kunnen geven, niet op den duur zal blijven bestaan. Ook is de wind hier altijd zoo voordeelig voor het uitzeilen der schepen naar andere havens, dat een gansch eskader hier binnen een uur tijds buiten gaats kan komen. De beste havens bevinden zich aan de lijwaartzijde des Eilands, en van daar ook, dat men daar acht Parochiën telt, terwijl er aan de andere zijde slechts eene eenige te vinden is. De groote rijweg loopt rondom het Eiland, hetwelk zich zeven en twintig Eng. mijlen van het Noorden naar het Zuiden uitstrekt, en twee andere openbare wegen doorsnijden het Eiland in de dwarste, zijnde een afstand van twaalf mijlen van het Oosten naar het Westen; welke inrigting voor de Planters van veel belang is in het transport hunner produkten naar de onderscheidene havens.

De Engelschen waren de eersten, die zich in dit Eiland hebben nedergezet, doch zij hadden van 1637 af, met zware worstelingen te kampen, alzoo de inboorlingen zoo wel als de Franschen hun onophoudelijk het bezit bleven be-

betwisten. In 1638 werden zij door de Caraïben, die door de Franschen tegen hen opgeruid waren, verdreven. Tijdens den burger-oorlog in Engeland uitbarstte, landde zekere Franschman, met name Rousselan, aan het hoofd van eenige zijner landslieden, welke van eene goede wapentoerusting voorzien waren, te St. Lucia aan. Deze Rousselan, welke begonnen had met eene Caraïbische vrouw te trouwen, wist zich zoo behendig bij de Indianen in te dringen, dat zij hem en zijne volkplanting niet alleen ongestoord in het bezit des Eilands lieten, maar hen zelfs op allerlei wijze aanmoedigden en ondersteunden. Dit groot geluk voor de Franschen hield echter in 1654, met zijnen dood op; want toen een zekere La Riviere hem wilde opvolgen, werd deze nieuwe Aanvoerder met al zijn Kolonisten op de barbaarschte wijze van kant gebragt. Men beproefde nu langs allerlei slinksche wegen, zoo wel van den kant der Engelschen als van dien der Franschen, om eene nieuwe volkplanting in St. Lucia op te rigten; doch de wederkeerige afgunst tusschen de beide belegeraars verijdelden alle derzelver aanslagen, tot dat het eindelijk, na de neutraal-verklaring van 1748 en 1763, aan Frankrijks kroon werd afgestaan. In 1779 werd het echter door de Engelschen hernomen; doch deze moesten het, volgens de bepalingen des vredestraktaats van 1783, weder aan de Franschen afstaan. In 1794 veroverden de Engel-

schen

schen het weder op nieuw, doch bleven slechts een jaar lang de bezitters van hetzelve. In 1796 veroverden zij het voor de vierdemaal, en bleven ten laatsten de overwinnende partij.

MARTINIQUE.

Dit is een van de grootste der Caraïbische Eilanden, hebbende 140 Eng. mijlen in den omtrek. Hetzelve is van eene zeer ongelijkvormige, heuvelachtige gedaante. De hoogste der drie bergen, welke ver boven de oppervlakte des Eilands uitsteken, levert het overtuigendst bewijs op, dat dezelve van eenen vulkanischen aard is. De hooge en ondoordringbare wouden, welke deszelfs boezem bedekken, en boven welke de wolken zich onophoudelijk zamenpakken, geven dien berg een ontzag-inboezemend en ontzettend voorkomen. Het is van de kruinen dezer bergen, doch bijzonderlijk van laatstgenoemden, dat de onderscheidene stroomen, welke het Eiland dòorsnijden, met een statig geklots in den afgrond storten. Het water der meeste dier rivieren is helder en zuiver, doch somtijds heeft het eene kleiachtige geele kleur, en is volstrekt ondrinkbaar; hetgeen is toe te schrijven aan den grond, door welken hetzelve zich eenen doortogt baant; zoodat de bewoners dier oorden geen ander water hebben om te drinken dan het regenwater, hetwelk zij in daartoe vervaardig-

digde aarden potten, gedurende den regentijd, bijeengaren. De voornaamste voortbrengselen des Eilands bestaan in koffij, katoen, indigo, kakau en Gember enz. De menigte welgelegene en veilige havens maken Martinique bijzonder voor den koophandel geschikt; te meer, daar de schepen hier tegen het geweld der orkanen eene veilige schuilplaats vinden.

In weerwil van zoo vele belangrijke voorregten, op welke Martinique zich boven alle andere Fransche Koloniën beroemen mag, had zij met dat al in het einde van de 17de eeuw nog maar zeer geringe vorderingen gemaakt. In 1700 bedroeg hare geheele bevolking niet meer dan 21,640 personen; zijnde de Blanken, de Wilden, de Mulatten, de vrije Negers en de slaven, mannen, en vrouwen, en kinderen, alles ondereen gerekend. Twee en dertig jaren later bedroeg de slavenmagt alleen reeds over de 72,000 koppen, en het bedrag der jaarlijksche uitklaringen beliep reeds op 840,000 guldens. Deze aanzienlijke handel lokte jaarlijks eene ontzaggelijke menigte schepen naar alle de havens van dit Eiland. Men telde er onder anderen 200 onder Fransche vlag, 14 of 15 Guinesche slavenhaalders, zestig Amerikanen, 10 of 12 van de Eilanden Margaretha en Trinidad, behalve nog de menigte Engelsche en Hollandsche schepen, die daar eenen aanzienlijken smokkelhandel dreven. De bijzondere vaart tusschen Martinique en de vaste Spaansche kust

kust en de windwaart Eilanden, hield 130 schepen van 20 tot 70 tonnen last, en met 2,100 koppen bemand, gestadig op de been; doch de oorlog, die geduchte geesel des menschdoms, maakte weldra een einde aan al dien voorspoed. Martinique was, gedurende den vrede, naauwelijks een weinig van hare geledene rampen bekomen, en in lange na nog niet in staat tot het afbetalen harer schulden, welke eene aaneenschakeling van tegenspoeden haar genoodzaakt had te maken, of er barstte wederom een nieuwe oorlog uit. De onophoudelijke ongelukken, welke Frankrijk moesten treffen, deden Martinique, na herhaalde mislukkingen en verliezen, in handen der Engelschen vallen. Kort daarop werd het weder door eene nieuwe plaag bezocht; geheele zwermen van mieren overdekten de gansche oppervlakte van dit, te voren zoo welig en vruchtbaar Eiland, en verwoesteden binnen weinige dagen alle planten en gewassen. Nadat hetzelve gedurende zestien maanden aan Engeland had toebehoord, werd het, wel is waar, wederom aan de Franschen teruggegeven, doch het was in eenen allerbeklaaglijksten staat. In 1794 werd het andermaal door de Engelschen veroverd; doch bij het verdrag van Amiens in 1802 voor de tweede maal teruggegeven. Op den 24 Februarij 1809 viel het al weder in de magt der Engelschen, maar bij den algemeenen vrede in 1815 werd het eindelijk, zoo het thans schijnt, voor goed aan

de

de Franschen afgestaan. De bevolking bedroeg, weinige jaren geleden, 96,413 zielen, waaronder 78,577 slaven, 8,630 vrije kleurlingen, en 9,206 blanken.

De voornaamste steden van Martinique zijn Port Roijal, de hoofdstad, en St. Pierre.

DOMINIQUE.

Dit Eiland, hetwelk 186,436 akkers groot, en in veertien Parochiën verdeeld is, bestaat grootendeels uit hooge ruwe bergen, tusschen eenige, bij uitstek vruchtbare vallijen, en met een dertigtal rivieren doorweven. Sommige dier bergen ontlasten zich nu en dan van eene ontzaggelijke menigte brandende zwavel- en andere vulkanische hoofdstoffen. Ook vindt men hier eenige heete bronnen, welke als zeer heilzaam beschouwd worden tot genezing van zoodanige kwalen, als tusschen de Keerkringen den bewoneren veelal eigen zijn. In sommige dier bronnen is het water heet genoeg om een ei in gaar te koken. Men vindt hier verbazende dikke zwermen van honigbijen, welke niet in korven, maar in de stammen van uitgeholde boomen haren honig bereiden. Deze diertjes, welke men veronderstelt uit Europa derwaarts gebragt te zijn, zijn veel kleiner dan de bijen, welke in het Eiland als oorspronkelijk beschouwd worden, ook zijn laatstgenoemden

van

van geene angels voorzien. De wonden zijn hier opgevuld met rozenboomenhout, hetwelk bij de schrijnwerkers in hooge achting staat. Met de vruchten en de andere voortbrengselen is het hier even zoo gelegen als in de overige Eilanden; doch uit hoofde dat de aarde hier slechts dun gezaaid is op den rotsachtigen grond, schijnt de katoen hier het best te beantwoorden.

De stad Rosseau, welke de hoofdstad van het Eiland is, ligt in de Parochie van St. George, bijna zeven uren van Prins Rupertus-baai, op een landpunt, waar nog eene andere baai ligt, aan welke men den naam van Woodbridge-baai gegeven heeft. Rosseau strekt zich langs den oever eener rivier, tot naar Charlotteville uit, en is twee stadiën breed, doch zeer onregelmatig. Het getal der huizen bedraagt hoogstens 500, zijnde hier echter de Negerhutten niet onder begrepen. De Europeaansche inwoners zijn meestal Engelschen en Franschen; ook vindt men er nog een eenig huisgezin oorspronkelijke Caraïben. Van de verschrikkelijke verwoesting, welke Dominique in 1817 bijna onbewoonbaar gemaakt heeft, was een paar jaar naar dato bijna geen voetspoor meer te vinden; zelfs maakt de Schrijver dezes Werks er in het geheel geen gewag van. Dergelijke rampen schijnen in die streken zoodanig aan de orde van den dag te zijn, en de verbazende vruchtbaarheid des gronds in die Gewesten heelt zoo spoedig de toegebrag-

 te

te wond, dat men er na verloop van een achttal jaren in het geheel niet meer aan schijnt te denken.

MONTSERRAT.

Dit Eiland, hetwelk even als een berg, in eene ovale gedaante uit de golven uitsteekt, heeft slechts drie uren in de breedte, is zeer bergachtig, en bestaat uit 30,000 akkers. Thomas Warner, Gouverneur van Christoffel, zond in 1632 eene kleine Engelsche volkplanting naar dat Eiland, en korten tijd daarna werd deze onderneming onderschraagd door Lord Willoughby, die aldaar eenige manschappen post deed vatten, om de Kolonisten te beschermen. De nijverheid dier eerste bewoners was van dat gunstig gevolg, dat Montserrat binnen weinige jaren het naburig Eiland Antigua in bloei en welvaart begon te overtreffen, en men jaarlijks ter waarde van verscheidene duizend ponden aan suiker, katoen, gember en indigo naar Engeland uitklaarde. Dan, nadat de Franschen zich in 1668 meester van Antigua gemaakt hadden, deed de Heer De la Barre eenen aanval op Montserrat, en deed dat Eiland voor zijne overmagt bukken. In 1712 namen de Franschen al de schepen die op de reede lagen, en staken die gansche vloot, van welke zich slechts één schip door de vlugt had weten te redden, in den brand, en begaven zich vervolgens naar Gua-

Guadaloupe. Bij het verdrag van Utrecht, hetwelk juist in dat tijdvak plaats greep, drong de Engelsche gevolmagtigde Minister ten sterksten op eene schadevergoeding aan, en er werden zelfs ook eenige bepalingen dienaangaande in het elfde artikel van dat Vredestraktaat aangehaald; doch de lijders hebben nimmer eenige andere schadevergoeding genoten, dan die, welke hun van wege het Britsch Gouvernement werd toegevoegd. Wat de luchtgesteldheid, den grond, en de verscheidenheid van dieren betreft, staat Montserrat met ieder ander Engelsch Caraïbisch Eiland gelijk. De ceder, de cipres, de ijzerboom en eene oneindige menigte geurige heesters en gewassen, bedekken hier den ruwen, ongelijkvormigen bergrug.

NEVIS.

De Schrijver van dit Werk schijnt van meening te zijn, dat Columbus, die dit Eiland het eerst ontdekt heeft, hetzelve naar den Berg Nieves in Spanje genoemd zoude hebben, omdat het veel overeenkomst heeft met de gedaante diens bergs. Anderen vermeenen, dat Columbus hier de sneeuw bedoeld heeft, welke hij dacht op den kruin van dit bekoorlijk en schilderachtig plekje gronds te onderkennen; doch indien men altijd naar den naam wilde beoordeelen, zoude men zich somtijds verbazend vergissen:

 bij

bij voorbeeld; de oorspronkelijke Caraïbische naam van het Eiland Antigua, alwaar geen ander water is, dan hetgeen gedurende den regentijd opgevangen wordt, was voorheen Jamaica, hetwelk in de talen der grootere Eilanden, een Land, vol van waterbronnen beteekent.

Het Eiland Nevis bestaat slechts uit eenen enkelen Berg, welke, even als een suikerbrood, spits toeloopende, loodregt uit de golven naar de wolken stijgt, en welks bazis niet meer dan acht uren in den omtrek heeft. Dat dit Eiland van eenen vulkanischen oorsprong is, zulks behoeft men geen oogenblik in twijfel te trekken; want de holte of de krater is steeds zigtbaar op deszelfs kruin, welke eene heete zwavelachtige bron bevat, en uit welke dikwijls stukken zwavel zijn opgeworpen; ook vindt men nog hier en daar, tusschen de spleten der aarde, allerlei vulkanische hoofdstoffen verstrooid liggen.

De Engelschen vestigden zich hier het eerst in 1628, en de Kolonie begon, onder het wijs bestuur van deszelfs eerste Gouverneurs, zoo wonderbaarlijk spoedig in bloei en welvaart toe te nemen, dat dit klein, doch beelderig plekje gronds, thans over de zestien duizend inwoners bevat; zijnde hier echter 10,000 slaven onder begrepen. De voornaamste voortbrengselen van dit Eilandje bestaan in suiker, van welke, naar evenredigheid der uitgestrektheid van den grond, jaarlijks eene aanzienlijke hoeveelheid naar Enge-

geland gescheept wordt. In 1706 werd Nevis door de Franschen veroverd; doch bij den vrede van Utrecht geraakte het weder in het bezit der Engelschen. In 1782 namen de Franschen dit Eiland voor de tweede maal in, dan, bij den vrede van 1783 werd het al weder aan Engeland afgestaan.

Nevis is in vijf Parochiën verdeeld, en heeft maar eene stad, welke Charles-Town genaamd wordt.

ST. CHRISTOFFEL.

Dit Eiland heeft slechts een groot uur gaans in de breedte, en vijf maal zoo veel in de lengte, hetzelve draagt den doopnaam van deszelfs onsterfelijken ontdekker, en bevat 43,726 akkers land, van welke er bijna 17,000 voor de suikerteelt, en 4,000 voor de veeweiderij zijn aangelegd. Het eenig produkt, hetwelk dit Eiland voorbrengt, is suiker, met uitzondering echter van eenige weinige mondbehoeften en eene bijna niets beteekenende hoeveelheid katoen; ook wordt de helft van het Eiland door Bryan Edwards als ongeschikt voor den landbouw aangemerkt; uit welke bronnen onze Aardrijkskundige Beschrijvers dus Christoffels overige voortbrengselen geput hebben, is mij onbekend. Het binnenste gedeelte des Eilands bestaat uit ruwe afgronden en onvruchtbare bergen. De natuur heeft echter de onvruchtbaarheid van het gebergte weder

 ruim

ruimschoots door den rijken en weligen aanwas in de valleijen vergoed. Er is geen land in geheel de West-Indiën, hetwelk zulk eene vruchtbare aarde bezit en in hetwelk zulke rijke suikeroogsten worden ingezameld, als in Christoffel. Het bestaat uit eene donker-graauwe vette klei, welke zoo ligt en zoo vol luchtgaatjes is, dat men dezelve gemakkelijk met de houweel kan omwerken. Volgens het gevoelen van deskundigen zoude deze klei het voortbrengsel zijn van onderaardsche vuurstoffen, of den zwarten ijzerachtigen puimsteen der Naturalisten, welke zich ongevoelig met de zuivere klei of met de oorspronkelijke aarde vermengd heeft. Het onderste bed, of de onderste laag is niets dan grof gruis of keizelzand van acht tot twaalf duimen dik. Klei is nergens te vinden, tenzij geheel en al tegen de hoogten van het gebergte. — De eerste volkplanting, welke in St. Christoffel gevestigd werd, bestond uit eenige weinige Engelsche huisgezinnen, welke door den Heer Warner derwaarts geleid werden, en korten tijd daarna ontscheepte zich daar ook eene partij Franschen met hetzelfde oogmerk, den heer D'Esnambuc aan het hoofd hebbende. Warners partij leefde in den beginne op eenen vriendschappelijken voet met de inboorlingen; doch derzelver landen in beslag genomen hebbende, vreesden zij natuurlijk, door hen aangevallen te zullen worden; grepen op zekeren nacht de Caraïben ver-

ra-

radelijk aan; bragten 100 of 120 hunner om het leven, en dreven de overigen uit het Eiland, alleenlijk de jonge en bevallige vrouwen als slaven en bijzitten voor zich behoudende. Deze zoo onregtvaardige als barbaarsche geweldpleging bragt echter der Kolonie weinig heil noch voordeel aan, en de beide leidsmannen werden elk naar derzelver eigen vaderland afgevaardigd, met oogmerk, om nieuwe rekruten en levensmiddelen tot ondersteuning der Kolonisten terug te brengen. Warner kwam met bijna 400 rekruten en met eenen overvloedigen voorraad van levensmiddelen terug; doch D'Esnambuc, slecht van eetwaren voorzien zijnde, kwam in eenen allerellendigsten toestand te St. Christoffel aan, nadat het grootste gedeelte zijner gezellen van honger en gebrek op zee was omgekomen. Zij werden door de Engelschen zeer hupsch ontvangen, en beide partijen onderteekenden een Verbonds-traktaat, waarbij het grondgebied, hetwelk door ieder afzonderlijk zoude betrokken worden, behoorlijk afgeperkt en aangeduid werd. Kort daarna werd het Eiland door de Spanjaarden ingenomen, en de Fransche zoo wel als de Engelsche inwoners waren beide genoodzaakt zich over te geven, met beding zelfs, van oogenblikkelijk het Eiland te verlaten. Daar de veroveraars echter niet lang in het Eiland vertoefden, was de vorige rust en vrede weldra weder in de Kolonie hersteld; dan,

gedurende de oorlogen tusschen de beide Nederlanden, onder het bewind van Karel II, werden de Engelsche Planters door de Franschen aangevallen, en uit derzelver Plantagiën weggejaagd. Bij het Vredes-traktaat van Breda werden zij echter daarna weder in het bezit hunner wettige eigendommen hersteld; maar zulks was ook al weder van korten duur; want toen de oorlog tusschen Frankrijk en Engeland, in 1689, wederom uitbarstte, werden zij op nieuw door de Franschen aangevallen, en moesten alle hunne bezittingen, door hunne naburen aan verwoesting ter prooi zien geven. Acht maanden daarna nam de zaak evenwel eene gansch andere gedaante aan. De Kolonel Codrington begaf zich met eene gewapende magt derwaarts, en zond de Franschen, bijna 1800 in getal, bij wijze van wedervergelding voor hunne gedragingen jegens derzelver Engelsche landgenooten, als bannelingen naar de Eilanden Martinique en Hispaniola. Bij het verdrag van Rijswijk werden die Fransche Planters, wel is waar, wéder vergoed; doch de oorlog tusschen beide natiën in 1702 weder uitgebroken zijnde, bleven zij slechts in het tijdelijk bezit hunner landgoederen. In 1705 werd het Eiland door eene Fransche gewapende magt zoodanig verwoest, en de buitensporigheden, door dezen in Christoffel gepleegd, waren zoo geducht, dat het Parlement genoodzaakt was om honderd-duizend ponden sterling

on-

onder de ongelukkige lijders uit te deelen. Deze was echter de laatste uitwerking van de burgerlijke oneenigheid en nationale vijandelijkheden, door welke dit Eiland gestadig vaneengereten was geworden; want bij den vrede van Utrecht werd Christoffel geheel en al aan de Engelschen afgestaan, en de Fransche bezittingen werden bij openbare veiling, ten voordeele des Engelschen Gouvernements, aan de meestbiedenden uitverkocht. In 1782 werd het andermaal door eene gewapende Fransche magt, onder kommando van den Markies de Bouille, veroverd, en bij den vrede van 1783 aan de Britsche Kroon teruggegeven. — St. Christoffel wordt door een eng kanaal van Nevis afgescheiden. Deszelfs Gouverneur, die den titel voert van Kapitein-Generaal over de lijwaart Caraïbische Eilanden, houdt gewoonlijk zijne residentie in Antigua, en bezoekt van tijd tot tijd de onderscheidene, onder zijne zorg staande Eilanden, welkers in- en uitklaringen gedurende de jaren 1809 en 1810 digt bij de negen millioenen guldens beliepen. De bevolking van St. Christoffel werd door Bryan Edwards in 1794 op 4000 blanken en op 21,000 Negers geschat, en zoo onze Aardrijkskundige Woordenboeken echt zijn, dan is de helft der blanke bevolking sedert dien uitgestorven.

AN-

ANGUILLA.

Dit is het Noordelijkste van al de Caraïbische Eilanden, en rijkelijk voorzien van hoornvee, hetwelk aldaar in den wilden staat der natuur in het diepste des wouds voortteelt. De voornaamste voortbrengselen van Anguilla bestaan in tabak, welke, wegens deszelfs uitstekende goede kwaliteit, in hoog aanzien gehouden wordt.

ANTIGUA.

Dit Eiland bevat 59,838 akkers land, van welke er 34,000 in suiker-plantagiën zijn aangelegd. De grond bestaat uit tweederlei soorten; de eene is zwarte aarde op eene laag van kleigrond, welke als zeer vruchtbaar beschouwd wordt, mits er geene buitengewone droogte plaats grijpt, iets, waaraan Antigua maar al te dikwijls blootgesteld is. De andere soort bestaat uit een harden kleigrond op een bed van marmer, en deze wordt niet alleen voor zeer onvruchtbaar gehouden; maar brengt bovendien zulk een gezwind verderfelijk gras voort, dat menig voormalige vruchtbare plantage geheel en al door dat onkruid vernield is geworden; doch ieder ander gedeelte des Eilands verkeert in den besten staat, behalve dat het, altijd, heerschend gebrek aan water heeft, hetgeen, naar men zegt, de oorzaak zoude zijn, waarom de

oor-

oorspronkelijke inboorlingen hetzelve verlaten hebben, en waarom de Europeanen afgeschrikt zijn geworden om zich daar neder te zetten. Daar men echter in 1632 eene soort van regenbak wist te vervaardigen, welke dit gebrek ten eenemaal verhielp, zette zich hier nu eindelijk eene Engelsche volkplanting neder. Dan, in 1666 werd deze door de Franschen verdreven; doch weinige jaren later stelden zij zich weder in hunne vorige regten, ja begonnen zelfs zoo volkrijk te worden, dat zij de naburige Fransche Koloniën op hunne beurt kwamen aanvallen. Men beweert evenwel, dat de bevolking van dat tijdstip af, meer en meer verminderd is, en zulks alleenlijk uit gebrek aan water, waardoor het Eiland reeds voor lang zoude uitgestorven geweest zijn, indien men zulks niet van elders aangebragt had.

In ons Aardrijkskundig Woordenboek komt dit Eiland onder den naam van *Antigoa* voor; doch in de Latijnsche Levensbeschrijving van Columbus, is hetzelve naar eene kerk in Seville, *Santa Maria de la Antigua* genoemd.

BABBUDA.

Daar de korte schets van dit Eiland letterlijk, ja van woord tot woord in een onzer *nieuwste* Aardrijkskundige Woordenboeken, uit de *Edimburgh Gazetteer*, welke mij in deze Voorrede

tot

tot basis gestrekt heeft, schijnt overgenomen geweest te zijn, zoo wil ik den Lezer, kortheidshalve, derwaarts verwijzen, te meer, daar ik hier alleenlijk datgene heb aangeteekend, wat men daar des Lezers belangstelling onwaardig schijnt gekeurd te hebben, en hetwelk mij is voorgekomen, als al te naauw met dit werk in verband staande, om het hier geheel en al weg te laten.

Den Appendix, welke ik voor dit Werkje vervaardigd had, en welke hoofdzakelijk op de afschaffing der slavernij toepasselijk is, hoop ik aan mijne steeds dierbare Landgenooten op eenen anderen tijd, of bij eene nadere gelegenheid nederig aan te bieden.

L....., 25 Julij 1826. S.

D R U K F E I L.

Bl. XXXII *reg.* 16 *staat:* 18,981 *lees:* 18,618

ZES MAANDEN

IN DE

WEST-INDIËN.

OORZAAK DER REIS.

De heeren Esculapen konden het met elkander volstrekt niet eens worden over mijne kwaal. Volgens den eenen was het de vliegende jicht, en naar de meening eens anderen was het rumathisme; een derde noemde het podagra, en een vierde beweerde stellig, dat het eene ontsteking in de ruggestreng was. Hetgeen bij den eenen voor een kwaad kenteeken van de eene kwaal gehouden werd, was weder juist het tegenovergestelde daarvan bij een anderen, en hetgeen de een mij voorschreef, streed regelregt tegen de bepalingen van den anderen. Van daag moest ik de wateren

gebruiken te Buxton, morgen wederom die te Bath; de een sprak van een reisje door Italië; de ander dacht, dat het veel beter ware in huis te blijven: in één woord, zij wisten eigenlijk geen van allen wat mij scheelde, of wat met mij aan te vangen.

Zoo gij, mijn goede Lezer! bijgeval ook een dier ongelukkigen zijt, die tot straf uwer zonden, — bij voorbeeld, omdat gij het Fransch boven uwe lieve moedertaal den voorkeur geeft, of omdat gij aan vreemde natiën uw geld verkwist voor iets, hetwelk gij veel goedkooper bij uwe eigene landgenooten vinden kunt, — zoo gij, zeg ik, een dier ongelukkigen zijt, wiens schouderen, ellebogen, gewrichten, vingeren, ruggestreng, lendenen, knieën, enkels, of toonen door kramp, jicht of rumathisme geteisterd worden, ga dan toch, bid ik u, om uw eigen best wille, nooit naar eenig Geneesheer, noch Apotheker, noch Drogist, hetzij gepatenteerd of niet gepatenteerd; maar bewaar liever uw kostelijk geld voor betere koopwaren en *laissez aller les choses* (*).

Wat

(*) [*Laat het gaan zoo het wil.*]

Wat baat het u toch, mijn lieve Podagrist! of gij uzelven toetakelt in windselen, of zwachtels? hoe eenvoudiger gij met het jeukend gewricht te werk gaat, hoe eerder de pijn bedaren zal; en zoo doende houdt gij ten minste uw geld in uwen zak, in plaats van het aan pillen, poeijers, drankjes en al zulk bogt weg te werpen.

Met dat al moet ik tot mijne schaamte bekennen, dat ik, uit overmaat van pijn en ongeduld, tot al zulke middelen mijne toevlugt genomen heb. Een en ander werd mij in rijke mate toegediend, en ik zoude zeer gemakkelijk een vijf-en-twintig-tal onfeilbare voorschriften kunnen opnoemen, welke, naar men zeide, ieder afzonderlijk, van zulk een gewenscht gevolg geweest zijn, dat het bijna onbegrijpelijk is, hoe er nog podagristen in ons koningrijk kunnen bestaan. Ik voor mij beken ronduit, nimmer bij een van allen het minste heil gevonden te hebben; maar zeg met Sancho: « hij, die het mij verteld heeft, zeide, dat ik er, als ik het aan een ander weder mogt overzeggen, gerust op zweren kon.» Het was voor mij inderdaad bijna ondoenlijk om den aandrang mij-

 ner

ner vrienden langer te wederstaan; hier moest ik, ten pleiziere van Tante Lucia, dit middeltje beproeven; daar weder moest ik den raad van Tante Margaretha opvolgen: kortom, ik was een ieders slaaf, en zoude mij op het laatst even als een Jan in den zak hebben doen gaar koken, indien ik niet in tijds mijne dwaasheid had ingezien.

Indien dit boekje een van de duizend-en-een reisbeschrijvingen door Frankrijk, Italië of Zwitserland geweest ware, of indien ik eene echte en authentieke geschiedenis van Loo-Choo of de Ashantijnen, of eene reisbeschrijving naar de Noord- of Zuidpool in het licht gegeven hadde, dan zoude ik de moeite niet hebben behoeven te nemen, om dit voorberigt te schrijven; maar West-Indië is geheel iets anders. — Ik heb menschen voor dweepers of voor dwingelanden hooren uitmaken, alvorens er naar hunne redevoeringen geluisterd werd; en daar ik eene billijke bezorgdheid voor den verkoop van mijn werk gevoel, is het voor mij van veel belang, dat ik mij vooraf duidelijk verklare. Ik verlang niet, dat men zich van mij hooge verwachtin-

tingen voorstelle, neen, men zal mij zelfs veeleer verpligten, in het geheel geene verwachtingen hoegenaamd van mij te vormen. Ik sta met geheel het menschdom op den besten voet; dat is te zeggen: ik bekommer mij om niemand, uitgenomen om eenige half dozijnen goede luidjes van mijnen stempel. Ik buig voor het Afrikaansch Instituut....; hetzelve handelt juist naar den echt Amerikaanschen smaak. Ik buig even zoo diep voor de Planters....; zij zijn wel wat koloriek, doch ik herinner mij, dat het zenuwgestel in die verzengde luchtstreken verbazend wordt opgewonden. Ik betuig hier in druk, dat ik nimmer de eer gehad heb, als *Agent*, voor een dezer vriendelijke Genootschappen gereisd te hebben. Ik ging geheel eenvoudig en alleenlijk uit eigene beweging, of liever uit hoofde van mijn voorgemeld rumathisme; want, daar allerlei soorten van Chemische hulpmiddelen zonder eenig gevolg bleven, wilde ik beproeven, of het, door mij in de zon te laten smelten, niet beter zoude willen gelukken. Dit was de voorname oorzaak mijner reis, waarbij misschien ook nog gevoegd zoude kunnen worden eene zekere zucht tot omzwerven, welke ik van mijne moeder heb

overgeërfd. Indien YORICK ná mij geschreven had, zoude hij mij *de Podagreuze Reiziger* genoemd hebben. Dit boek is *podagreusch* van het begin tot het einde; al deszelfs bijzonderheden, deszelfs onderscheidene hartstogten en ongeregelde invallen zijn uit dien achtingwaardigen oorsprong voortgesproten. Ik heb te Eton, de eerste aller scholen, en te Cambridge, op Londen na, de eerste aller Universiteiten, zulk eene overvloedige behoefte aan wetenschappen opgedaan, dat niemand van mijne meening behoeft te zijn, tenzij hij zulks verkieze. Ik begin zelden over eene zaak te redetwisten, tenzij mijne schouders of knieën beginnen te jeuken, en zoo ik onverhoopt bij zulk eene gelegenheid voor iemand mijner lezers al te ernstig mogt zijn, vertrouw ik, dat zij het aan mijn rhumathisme zullen willen toeschrijven; en in die hoop begin ik in vrede met het volgend Hoofdstuk.

MA-

MADERA.

Verbeeldingrijke Lezer! hebt gij ooit eenen storm bijgewoond aan de oevers der Baai van Biscaye? Zoo niet, en zoo gij een liefhebber zijt van iets vreemds te zien, dan is het waarlijk wel der moeite waardig, om een uitstapje naar Lissabon of naar Madera te doen, om de kans te hebben van er een te zien; maar gij moet daar dan juist het ware saisoen toe uitkiezen, namelijk de maand van December of Januarij, wanneer de Zuidwester eigenlijk zich regt daartoe ingezet heeft, en dan zult gij iets zien, waarover gij verbaasd en verstomd zult staan. *Mijn* storm duurde van Zondag tot Woensdagavond; hetwelk u misschien wat al te lang zoude vallen voor zoo iets; maar het levert rijke stof op tot waarneming en wijsgeerige overdenking. Mij dunkt, ik hoor nog dat onuitsprekelijk geraas van brekende schotels en glazen, van heen en weder slingerende stoelen, tafels en ban-

banken, van schreeuwende vrouwen, vloekende matrozen, loeijende winden en van bruisende golven, door welke ik des Maandags morgens tegen twee uur plotseling opgewekt werd uit een dier zoete droomen, in welke men de geliefde van zijn hart, in alle hare wezenlijke en natuurlijke schoonheid, door tallooze afwisselingen en kwalijk te onderscheidene zamenvoegingen der verbeelding heen, steeds voor zich blijft zien. Het Atlantische water drong tot rondom, en onder mijn bed, alwaar mijne kleederen, onder het hevig op en neder deinzen van het schip, als in eb en vloed, heen en weder dreven. In het eerst bleef ik eenigen tijd als een staak overeind zitten, en de verschrikkelijke wanorde van mijn vertrek, bij het flaauwe schijnsel eener wacht-lantaren, bedaard aanzien; te vergeefs poogde ik mijne kleederen uit den vloed op te visschen; te vergeefs zocht ik naar eene veilige schuilplaats, waar ik mijn podagreuzen voet kon nederzetten. Dan, ik werd evenwel min of meer gerustgesteld door een matroos, die met het aanbreken van den dag mijne kamer kwam uithozen; — « een frisch windje, Mijnheer, » zeide deze, « als het zoo voortgaat, kunnen wij ons testament wel

wel maken; want wij zijn juist op dezelfde hoogte, alwaar de Apollo en twee-en-dertig koopvaardijschepen met man en muis vergaan zijn.» Het was zonder twijfel zeer wel gemeend van Jack, doch hij was ten minsten een achttal graden buiten den koers.

Ik geloof dat ik nimmer vergeten zal, welk treffend en ontzettend tooneel zich aan mijn oog vertoonde toen ik op het dek kwam. De gewoonte, zegt het spreekwoord, wordt eene tweede natuur, zoo dat dit alles weinig of geen bevreemding meer baart voor den zeeman, die gedurende eenen storm naar niets anders ziet dan naar zijne masten en stengen; maar wat kan er aan land uitgedacht worden, dat zoo onuitsprekelijk trotsch is, als een orkaan op zee, vooral voor iemand, die nog een nieuweling is en een opmerkzaam bestaan heeft.

Het eenzame schip, met drie reven in de mars- en stagzeilen, kermde even als een, met den dood worstelend, reusachtig geraamte; een akelig gebergte van wateren omheinde den horizont tot op een honderd vademen rondom ons

 heen;

heen; de zee was donker als het graf, uitgenomen daar, waar de breede, schuimachtige, witte kuif van iedere, in de hoogte stijgende, ontzaggelijke golf, door de woedende windvlagen opgeligt, tot stof verbrijzeld, en als een rookende mistnevel, in haren zwarten afgrond nedergeploft werd.

De zon kwam nu en dan met een woest voorkomen tusschen de onstuimige wolken te voorschijn, en de lichtstralen vormden, door het opbruisend zeeschuim, zoo ver het oog zich uitstrekte, duizend-kleurige bogen. Op Dingsdag begon het een weinig te bedaren; doch tegen het vallen van den nacht stormde het weder even zoo hard als te voren. Des Woensdags hadden wij, ieder kwartier uurs, nieuwe achtereenvolgende rukwinden, den eenen nog heviger dan den anderen, en met eene woede, van welke ik mij nooit te voren eenig begrip heb kunnen vormen. Bij een der laatsten kraakten de stengen als riet; de wind loeide door het staande want met een geluid, even als dat van zoo vele Aeölische harpen, en aller oogen bleven angstig op het tuig gevestigd. Eindelijk begon de orkaan

te

te bedaren en werd door geweldige stortregens opgevolgd; nu bevonden wij ons aan de genade overgelaten van, den dood voorspellende, bergachtige baren, door welke het krakend schip ieder oogenblik gedreigd werd verzwolgen te worden.

Buonaparte had den naam van gezegd te hebben: dat er slechts ééne schrede tusschen het verhevene en het bespottelijke bestaat; doch hier, aan boord van Zijn Majesteits schip waren er juist zeven, namelijk, de zevensportige trap, welke van het halfdek naar de kajuit leidt. Op het dek was alles verschrikkelijk of ontzaggelijk; in de kajuit was alles ongerijmd of walgelijk. Het is nutteloos, om van zoo iets eene beschrijving te wagen, en buitendien is zulks reeds meermalen door anderen gedaan (*).

De

(*) Thans ziet men voor de glazen in verscheidene prentenwinkels te Londen, eene voorstelling van het inwendige eener, met passgiers opgevulde paket, in volle zee; doch, zulk eene schilderij in woorden voor den geest te brengen, is eene taak boven mijn bereik.

DE VERTALER.

De wind liep nu weder naar eenen beteren hoek. De hooge zwellingen begonnen te verdwijnen; de zon had haren helderen glans hernomen; geen onweder vertoonde zich sedert de laatste week meer aan den blaauwen hemel, en op den laatsten dag van 1824 zagen wij het, in wolken omhulde Madera voor ons liggen, en zeilden behouden Porto Santo binnen.

O Madera, Madera, ô sieraad des Oceaans, ô paradijs der Atlantische Zee! Ik heb den moed niet, om de verrukkelijke dagen te beschrijven, welke ik binnen u heb doorgebragt! Het waren dagen, voorwaar! vol van loutere betooveringen, van hemelsche oogenblikken, welke, even als gij, een Eiland vormen in de wijd uitgestrekte zee des tijds! Dierbaar vaderland! gij zijt een edel en wijs, een magtig en deugdzaam grondgebied; — doch uwe kusten worden niet door zulke purpere golven, als die van Funchal, bespoeld; uwe luchtstreek is niet zoo zacht betooverend, als die, welke dáár mijne wangen streelde en mijn hart verlevendigde; gij hebt geene boogsgewijze toeloopende lanen van drui-

ven-

wijnranken; geene goude trossen van citroenen en oranjeappelen; geene lusthuizen als die van Madera; geen Corral! Ik gevoelde bijna het verlangen, om, ver van het land mijner geboorte, te leven en te sterven; het scheen mij vlugtig toe, dat het eene poëtische zaligheid moest wezen, om, met de lieveling van zijn hart, midden tusschen deze vreedzame bergen te wonen, en des avonds, bij het bleeke licht der maan, zijne oogen te laten ronddwalen langs de schitterende oppervlakte der zee, tot aan de eenzame Dezertas aan den horizont. Ik bewoonde geene dier vrolijke en prachtige huizen, welke den boezem van het amphitheater boven de stad versieren. Ik bewonderde, zoo als zulks door geheel de wereld gedaan wordt, derzelver volmaakte schoonheid en heerlijk uitzigt; doch dezelve konden geene dier streelende gewaarwordingen in mijn binnenste doen ontstaan, welke eene dier eenvoudige woningen in het nabij liggend dorpje Camacha in mij verwekte. Dikwerf hoor ik nog des nachts het zoet gemurmel dier beken, en waan mij aan derzelver groene oevers, onder een glas van dien koelen

wijn

wijn, het oog op Rosa en op de daar achter liggende kerk gevestigd houdende. Indien de Ouden Madera gekend hadden, zoude het hun *plus quam fortunata insula* [*meer dan het Eiland der gezaligden*] geweest zijn, en de zalige Geesten der Heidenen zouden derwaarts overgevoerd zijn geworden, om er zich voor eeuwig op nectar en oranjeappelen te vergasten.

Pour toujours
Ce rivage
Est sans nuit et sans orage.
Pour toujours
Cette aurore
Fait éclore
Nos beaux jours.
C'est le port
De la vie;
C'est le sort
Qu'on envie.
Le monde et ses faux attraits,
Sont ils faits
Pour nos regrets?
Non, jamais!
Lieux propices,
Vous n'offrez que des délices!
Non, jamais!

Cet

Cet empire
Ne respire
Que la paix (*).

Madera is, naar mijne gedachte, het benijdenswaardigste oord in de gansche wereld. Het vereenigt bijna ieder Europeaansch genot met ongeveer al de lekkernijen, welke binnen de Keerkringen worden ingeoogst. Men kan daar tusschen Funchal en het Yshuis iederen graad van luchtgesteldheid genieten, welken men verlangt. De jaargetijden zijn jeugd, rijpheid en ouderdom eener nimmer eindigende lente. Ik vond daar, hetgeen ik dacht, dat bij uitsluiting aan den hof

(*) [Deez' stroom is voor altijd
Van nacht en storm bevrijd;
Voor altijd brengt Auroor
Hier schoone dagen voor;
Hier is des levens haven;
Hier is de wensch der braven.

—

Of zou des werelds schoon
Steeds wekken droefheids toon!
Neen, nooit! gij zeker niet
O plaatsen, die niets biedt
Dan lieflijkheid en vrede,
En geurt bij iedere schrede.]

hof van Eden, aan de prieëlen van Acrasia en Armida toebehoorde: — « Bloesems en vruchten tevens van gouden kleur vertoonden zich daar, met vrolijke schakeeringen er sierlijk tusschen vermengd » (*). De mirt, de geranium, de roos en de violet, groeit welig aan de regter-, en een rijke overdaad van de natuur in haren oorsprong, vertoont zich aan de linkerzijde. De geranium vooral is hier zoo overvloedig, dat zelfs de honig der bijen somtijds geheel van de geur dier bloem doortrokken is. Evenwel geef ik voor mij, hoe zonderling zulks ook schijnen moge, de voorkeur aan de Engelsche honig, niettegenstaande de eerste veel zuiverder en doorschijnender is. Die van Barbados spant de kroon boven beiden. — Daar ik reeds op eenen afstand van tien graden onder den Evennachtslijn geweest ben, zoude een tweede bezoek naar Madera welligt niet meer dienzelfden levendigen indruk maken als voor de eerste maal; ik heb zee en lucht van nog helderer kleur, boomen, bloe-

(*) [In het Engelsch staan deze beide dichtregels:
Blossoms and fruits at once of golden hue
Appear'd, with gay enamell'd colors mixd.]

bloemen en bergen van nog schooner en ontzagverwekkender gedaante gezien; doch ik verliet Engeland in de maand van December, en het huiverig weder, de aanhoudende regen die twee maanden voortduurde, tegenwinden, en al dat laveren om dien verschrikkelijken orkaan in de Baai van Biscaye, hadden mij geheel ter neer geslagen, en mijn rhumathisme verergerd; zoodat ik Madera voor het land van belofte aanzag, en het eerste gezigt van Porto Santo, met deszelfs in het rond verspreide eilandjes, en afgescheidene rotsklompen, en groene gewelven hielden mijn hart opgetogen van die vreugde, welke alleen kan gevoeld worden door hem, die nog nooit eene reis ter zee gedaan had.

Op den 1 Januarij 1825 zeilden wij des morgens vroeg de Baai van Funchal binnen. De stad, de lusthuizen, en de Nossa Senhora do Monte glinsterden als zilver door den dunnen mistnevel, welke langs den boezem van het gebergte heen en weder wapperde. De klokken der onderscheidene kerken begonnen weldra het nieuwe jaar in te luijen met dien gezegenden klank, waarnaar bijzonderlijk door den zeeman met zoo

veel gevoel geluisterd wordt. Het gebulder des geschuts onzer schepen weergalmde door de omliggende valleijen, en de Ilheo, of Loo-Rots beantwoordde dit donderend gedruisch aan gene zijde der wateren. Eene zwaarlijvige boot met vier donkerkleurige Maderasche roeijers bragten mij aan wal, en toen ik dien betrad, gevoelde ik eene kracht, welke ik te voren nog nooit ontdekt had, in dezen regel:

Egressi optata Troes *potiuntur* arena (*).

De herbergzaamheid der Engelsche kooplieden in Madera is zonder voorbeeld. Gij kunt geene gasten genoeg mede brengen, en niet te lang vertoeven. Ieders huis staat voor ieders gasten open. Ik moest bijna gelooven, dat zij ons voor vaste kalanten aanzagen. Er heerschte onder hen, die ik ontmoet heb, kennis van zaken, eene onafhankelijkheid van gemoed en eene hoffelijke welgemanierdheid, welke veelal de kenteekenen en de uitwerkselen zijn van grootе

(*) [d. i. De Trojanen aan wal gestapt zijnde, *bereiken en genieten* (want beide deze denkbeelden liggen in het woord *potiuntur*) het gewenschte strand].

te rijkdommen en een onbepaald krediet. Hunne kennis ten opzigte van zekere eilanden, welke door Aardrijkskundigen min of meer in hunne nabuurschap op de kaart zijn aangewezen, is echter zeer bekrompen. Ik kan evenwel, tot voldoening der Geleerden, stellig verzekeren, dat mij, ten gevolge van een naauwkeurig onderzoek, gebleken is, dat er werkelijk zulke eilanden als Teneriffe, Palma en Fayal bestaan, en dat er redenen zijn om te gelooven, dat de standpunten, gewoonlijk aan dezelve op de kaart toegewezen, naauwkeurig zijn; dan, te gelijker tijd bestaat er zoo bedroefd weinig, ja ik mag wel zeggen, geene gemeenschap hoegenaamd, tusschen deze eilanden en Madera, dat zij zelfs niet eens weten of dezelve rond of vierkant zijn, of zij honderd mijlen of duizend mijlen uitgestrektheid hebben, zelfs niet, of zij wijn of bier voortbrengen. De geele koorts en de pest schijnen ook in sommige dier eilanden groote onheilen aan te rigten. De wijn, indien men het wijn noemen mag, is, naar de verzekering van eenige ondernemende gelukzoekers in dien handel, allerverfoeijelijkst slecht; zoo dat al de fabel-

achtige vertelseltjes, welke er bij ons te lande omtrent de Fayalsche en Tenerifsche wijnen in omloop gaan, ten eenemale valsch zijn. En zulks het geval zijnde, is het waarlijk onbegrijpelijk, hoe dat zulk een klein Eilandje als Madera, in staat is, om geheel Engeland, al het Vaste Land van Europa, de West-Indiën, en geheel Noord- en Zuid-Amerika van dien wijn te kunnen vóorzien.

De stad Funchal strekt zich ten naastenbij anderhalve mijl uit langs den oever der Baai; doch dezelve is, hoogstens, eene halve mijl breed. Het is hier op verre na zoo morsig niet, als zulks onder de Portugezen gewoonlijk het geval is.

De Hoofdkerk is een fraai gebouw; het altaar benevens al de altaar-sieraden prijken allerprachtigst van goud, zilver en paarlen, en de beelden der Heiligen zijn met rozenkranzen van natuurlijke rozen en met loofsieraden opgesierd. Er is geen zolder in dezelve; maar het, uit ongeschilderde balken zamengestelde dak, is, even als in sommige onzer oude kerken, zigtbaar, en de

de vloer bestaat uit niets anders dan losse planken, welke gedurig opgeligt worden om er de lijken onder te begraven.

Dit afschuwelijk gebruik heb ik insgelijks in de overige kerken van het Eiland opgemerkt, en het is wonderbaar, dat de kerkgangers er niet door gestoord worden in zulk een klimaat; alzoo het inbreuk maken moet op de plegtstatigheid en schoonheid van hun godsdienstig gebouw. Voor de westelijke poort der hoofdkerk is een voorportaal of opene ruimte, en verder op ziet men de Terreiro da Se, eene verrukkelijke boomrijke wandelplaats, welke door eenen muur, van eenige voeten hoog, omringd is. Aan beide zijden der straat vindt men zeer net aangelegde huizen, met balkons, uit welke de Dames op de Heeren zitten te gluren; en het merkwaardigste hier is een Nonnenklooster, hetwelk de Spanjaarden een *Beatorio* (*) noemen: hetzelve ligt aan de Noordzijde en is opgevuld met eenige honderde zusters, wier bleeke gezigten zich voor de vensters-

(*) [Een geloofkweekend of zaligmakend Nonnenklooster.]

sterramen verdrongen. Er bevond zich geene enkele schoone vrouw onder de gansche Zusterenschaar. Boven Terreiro komt men aan eene schoone marktplaats, en aan eene groote massa van gebouwen, welke oudtijds het klooster der Franciscaners uitmaakten, doch die thans, indien ik mij niet vergis, voor de helft in kazernen en wachthuizen herschapen zijn, blijvende de andere helft steeds nog het verblijf der monniken. Hunne kerk is van binnen buitengemeen prachtig aangelegd, en moet in luisterrijker tijden diepen indruk gemaakt hebben. Dan, die tijden zijn voorbij. Morsigheid en ellende stralen, in diepe onkunde en bijgeloovigheid, ten duidelijksten door. De kloosterbroeders zagen er allerellendigst uit, en een arme drommel, zonder schoenen aan zijne voeten en zonder hemd aan zijn ligchaam, wist mijn mededoogen zoodanig gaande te maken, dat ik hem een pistorijn tot eene aalmoes gaf. Hij scheen over deze gift even zoo erkentelijk te zijn, als of ik hem zijn gebedenboek had leeren lezen, hetwelk hij bekende, niet te kunnen doen. Er bestond hier voorheen eene kapel, welke, zoo ik hoorde, enkel uit doodshoofden was zamengesteld; doch bij nader

on-

onderzoek vernam ik, dat dezelve vernietigd of verplaatst was geworden.

De Portugeesche Dames wasschen zich nimmer het aangezigt, en zeggen: dat de Engelsche vrouwen haar schoon gelaat door al dat water bederven. Zich met eenen droogen doek ter deeg inwrijven, dat is het ware. Als men bij eene Dame zijne opwachting maken wil, moet men des nachts belet laten vragen, en dan rijgen zij zich in haar keurslijf, en schikken zich op, als of zij naar een bal moesten gaan. Wanneer zij zich in haren palanquin langs de straten laten ronddragen, dan zijn zij in een rijk nachtgewaad uitgedost, en laten veelal een klein lief voetje buiten de gordijnen hangen.

Een man dient van een flegmatieker gestel te zijn dan ik heb, om met een kalm gemoed door Madera te reizen. Als men lust heeft om een uitstapje te doen, dan zendt men slechts zijnen bediende naar een der hoeken van de straat, om de ezeldrijvers te roepen, en oogenblikkelijk daarop ziet men een aantal kerels, jongens, paarden, muilezels en hitten voor zij-

 ne

ne deur gereed staan. Eenige mijner vrienden zouden mij vergezellen naar de Villa van Cavalhar; doch naauwelijks hadden wij onzen neus buiten de deur gestoken of er had een hevig gevecht plaats, om de voorkeur te hebben. Drie man pakten mij met alle geweld van den grond op; mijn linkerbeen werd over eenen ezel gelegd, met mijn regter had men mij reeds op een paard gezet, en een derde had mij al den toom van een *ponny* of hit in de hand gestopt. Ik begon te vloeken en te zweren; — niet zonder rede waarlijk! — maar ongelukkig heb ik, zelfs in de plegtstatigste oogenblikken, zulk een onoverkomelijk schertsend humeur, dat al wat ik zeide of deed geen de minste vrees noch ontzag bij die gasten verwekken kon. Eindelijk was het mij echter gelukt om mijzelven los te worstelen. Dan, toen wij wel gezeten waren, namen de drijvers onze dieren met hunne linkerhand bij den staart, en begonnen die, met de regter, met kleine pieken, in de zijden te prikken, en zoo renden wij, onder een luidruchtig geschreeuw van; « *cara, cara cavache caval,* » (*) in

(*) « *Loop, loop, gezwind, paard!* »

in vollen galop voort door de hobbelige straten, met achteruitschoppende paarden, onder het gekletter der hoefijzers, en het gezang, en geschreeuw, en gestadig prikken der drijvers, en onder het algemeen gejoel der inboorlingen van de geheele buurt; waarin evenwel al de oude wijven angstig de vlugt voor ons namen.

Ik was, door de onuitsprekelijke ongerijmdheid van dit bespottelijk tooneel zoo overstelpt van lagchen, dat ik het waarlijk als een groot geluk beschouw, dat ik-zelf, of iemand anders, op dezen, hier en daar zoo steilen, zoo schrikinboezemenden en zoo zonderling aangelegden weg, niet den hals brak; want zoodra men slechts de minste poging wil doen, om het dier in te houden, rukt de muilezeldrijver den toom weder los, onder den uitroep van « *Larga* (*geef ruimte*) *Senhor!* » zoo dat men zich geduldig aan zijn noodlot moet overgeven. De zekerheid, met welke die ezels, hitten en paarden, langs die verschrikkelijke afgronden klauteren, is allerverbazendst, en men hoort zeer zelden, dat er een op de straat gevallen is. Maar in het terugkeeren uit Corral smeet het paard mij werkelijk, in een' wip, naar

beneden, zoo dat ik tusschen eenige scherpe rotsklompen te land kwam; gelukkig echter werd ik daarbij op eene wonderbaarlijke wijze gered, en kwam met eenige bulten en kneuzingen vrij. Niet minder stonden wij verbaasd over de sterkte en onvermoeidheid dier ezeldrijvers en dragers: zij zullen zeer eenvoudig, met den gerieflijken paardenstaart in de hand, een dertig mijlen, al dravende, aan uwe zijde afleggen; en ik herinner mij, twee jongens gezien te hebben, die eene Dame, in een palanquin, gedurende onzen togt, voor onze paarden uitdroegen tot naar Dom-Cavalhar's huis, hetwelk vijf of zes mijlen, boven op de kruin van eenen steilen berg, voor ons lag. — Een palanquin is een net kastje, van gordijnen en kussens voorzien; hetzelve hangt aan eenen enkelen dwarsboom; één drager gaat voorop en de ander achteraan, de draagboom of stok rust op den linkerschouder van den eersten en op den regter des anderen, en zij hebben ieder een staf die zij regthoekig onder die lange stok plaatsen, om er met de andere hand op te rusten en tevens een geregeld evenwigt te blijven behouden.

Wij

Wij maakten een overheerlijk toertje door de omliggende dreven dier vermaarde Villa, en kruisten overal rond door de groene lanen van gouden oranjeboomen, en staarden in verrukking door de duizende openingen van dit bekoorlijk loofwerk naar den groenen Atlantischen Oceaan. Het huis was zeer net aangelegd; de kapel had een deftig voorkomen, en in het daar naast aangrenzend lusthuis had men het allerprachtigst uitzigt over een afwisselend landschap aan den voet des bergs.

Bij onzen terugtogt, welke eenigzins bedaarder in zijn werk ging, zag ik aan anderen iets gegebeuren, wat niet aan mij gebeurd was. Eenige adelborsten of jonkers, zichzelven aan wal te goed willende doen voor hetgeen zij door een spaarzaam leven hadden opgelegd en voor hetgeen zij gedurende den storm hadden doorgestaan, moesten ook een toertje te paard afleggen, en werden dus op dezelfde wijze, zoo als wij hier afschetsten, uitgerust. Dan, door eenen toevalligen zamenloop van omstandigheden, moesten zij, juist aan eenen driehoek der straat langs welke zij henen dribbelden, den Bisschop van Madera, in zijnen palanquin, tegenkomen: de twee voorsten sneden hem den loef

loef af, en vervolgden hunnen koers; doch de beide achtersten vielen dwars in de flank op zijn Lordschap aan, wierpen hem onderste boven, en tuimelden hals over kop over hem heen in den modder. Dit zou waarlijk bijna een gek geval voor die jonge heertjes hebben kunnen worden; dan Dom Trei Joaquim de Menezes Ataide zich niet bezeerd hebbende, en wel wetende wat al voorregten zijne Majesteits Zee-Officieren zich aan wal mogten veroorlooven, zette zich, met de betuiging zijner hoop: « dat niemand hunner een arm of been gebroken mogt hebben, » weder in zijnen draagstoel neder, en wenschte hun eenen goeden avond; hetgeen inderdaad regt hupsch gehandeld was van onzen Bisschop, die werkelijk als een zeer goedaardig man, door geheel het kerspel geacht en bemind wordt. (*)

Men

(*) In het oorspronkelijk werk vindt men hier eene aanteekening, vermeldende: dat deze Bisschop de begunstiger was van den grooten Dichter op Madera, met name Francisco de Paula Medina e Vasconcellos, Schrijver van een Portugeesch Heldendicht, getiteld *Georgeida*, ten onderwerp hebbende: den oorlog van het Schiereiland; en bij die gelegenheid worden uit dit gedicht drie kopletten aangehaald, ieder van twaalf regels, in welke de namen van een vijftigtal

, Men moet hier vooral niet verzuimen om de Nossa Senhora do Monte te gaan bezigtigen. Het

---

tal Engelsche krijgshelden worden opgehemeld. Doch daar de meeste onzer Lezers die taal toch niet verstaan, en zeer wel weten wat krijgshelden Engeland, vooral te land, tot nog toe opgeleverd heeft, wil ik, in plaats van dit, voor ons Nederlanders, minder belangrijk gedeelte hier werktuigelijk over te zetten, veel liever deze opening aanvullen met eene, meer algemeen belang verwekkende, korte schets van Madera zelve.

« Dit bergachtig en buitengemeen vruchtbaar Eiland, werd in 1519 door de Portugezen ontdekt en in bezit genomen. Hetzelve beslaat eene oppervlakte van 16 vierkante Duitsche mijlen, en telt omtrent 80,000 inwoners, die van eene zwartachtige kleur zijn, en van *Portugezen* en *Negers* afstammen. De gegoeden gaan naar de Europische wijze gekleed. Zij belijden allen den Roomschen Godsdienst. Koren, suiker en vruchten behooren onder de voornaamste voortbrengselen des Eilands, hetwelk inzonderheid eenen krachtigen aangenamen wijn, die zijnen naam draagt, oplevert, waarvan jaarlijks 56,000 pijpen gewonnen worden. Ook vindt men er onderscheidene zuidvruchten, en onder anderen eenen boom, *Vigniatico* genoemd, welks hout veel overeenkomst met het Mahoniehout heeft, en door de Engelschen, onder den naam van *Madera-Mahonie* verwerkt wordt. Verder zijn er alle Europische huisdieren; de varkens loopen er in het wild, zoo ook de konijnen; en er is veel gevogelte en visch. — De hoofdstad en zetel van den Gouverneur is Funchal, welke over de 150,000 inwoners telt, en van eene, door vier forten gedekte haven voorzien is. De handel van Madera is genoegzaam geheel in handen der Engelschen. Het

Het is de fraaiste kerk in het Eiland, en daar dezelve, in een verheven wandelperk, juist half weg den kruin des bergs gelegen is, heeft men van daar het betooverendst gezigt dat men in de wereld hebben kan. Zoo men niet onder de aanbidders van Onze Lieve Vrouw behoort, dan kan men in allen geval een bezoek afleggen bij den goeden Vicaris en zijne zuster, een regt beminnelijk paar, die u met oranje-appelen, met wijn, en met een deuntje op de guitar zullen vergasten, indien gij een liefhebber van de muzijk zijt.

De Quintas, of Buitenverblijven der Engelsche kooplieden, zijn verrukkelijk, en het is niet onaardig, om eenen Maderaschen achtermiddag, in een goed gezelschap, al rijdende van den een tot den anderen, door te brengen. Overal waar men afstapt, wordt men op eene verma-

pe-

Het Eiland wordt in de Kapiteinschappen Funchal en Mexico verdeeld; dit maakt met Porto Santo, Salvages en Defiertas de groep der Madera-Eilanden uit, waarmede het, volgens BUNDAYE, 150, tot 180,000 inwoners bevat.» *Algem. Woordenb. van Kunsten en Wetensch.*, op letter M.

DE VERTALER.

pering van de uitgezochtste wijnen, oranjeappelen en heerlijke druiventrossen, volop onthaald, en wanneer iemand in die zonachtige luchtstreken voor het eerst aankomt, verbeeldt hij zich, zijn hart nimmer genoeg aan zulke soort van versnaperingen te kunnen ophalen.

De Engelsche kapel is een fraai en welingerigt gebouw, gelegen aan den buitenkant der stad, en, naar den volsten zin van het woord, omhuld door altijddurende rozen en sneeuwwitte leliën. Dezelve heeft eene onverantwoordelijke somme gelds gekost; doch het gebouw en de edelmoedige verzorging van den Predikant, strekken den kooplieden tot eer.

Ik maakte mijne opwachting bij den Gouverneur Dom Manoel de Portugal, die den naam heeft, van een buitenbeentje van iemand van de koninklijke familie te zijn. Het is een gemaakt Heertje, dat bij zijne moedertaal ook nog het Fransch verstaat. — Het Gouvernementshuis is niet veel bijzonders; maar er zijn twee zeer prachtige voorzalen in, en uit de vensterramen heeft men een heelderig uitzigt over de zee.

Het

Het trotschte gezigt van Madera, ja misschien het meest trotsche gezigt in geheel de wereld, is de ontzaggelijke Corral. Zij, die veel gereisd hebben, weten bij ondervinding, hoe hinderlijk en hoe verdrietig het is, zich volstrekt buiten staat te gevoelen, om eenen derden persoon een denkbeeld in te boezemen van de dingen, welke ons in verwondering opgetogen hielden. Ik heb dit immer ondervonden, en gevoel het vooral op dit oogenblik in al deszelfs aanstootelijkheid; doch met dat al wil ik evenwel in weinig woorden zeggen, wat de Corral is. Ik had zestien mijlen in het binnenste gedeelte des Eilands afgelegd. De weg liep, gedurende den geheelen togt, langs steile bergen of dalen; dan eens tusschen dreven van oranjeboomen en wijngaarden, dan weder wild en afgebroken door woeste wouden, waar de sporen met het afgevallen gebladerte overdekt waren. Eindelijk kwamen wij in eene bekoorlijke vallei, welker eene zijde een weelderig tapijt van mos en steekende palm ten toon spreidde, terwijl het andere gedeelte met bosschen overdekt, en aan het uiteinde met hooge bergen en ontelbare rotsklompen van graniet en andere bergstoffen, in de zonderlingste

ver-

verwarring door elkander liggende, omheind was. Onze weg lag over dezen, hier en daar met weelig gras begroeiden, bergrug, en het is een harde post, om zich hier eenen weg te banen, ofschoon onze ezels hun best deden, om er over heen te klauteren. Toen ik den bergtop bereikt had, staarde ik wezenlijk met angst om mij henen, en het tooneel was zoo onverwacht, zoo treffend, dat ik er in de eerste twee minuten niet eens bedaard naar zien kon. Vlak voor mijne voeten opende zich een ontzaggelijke afgrond van vier-duizend voeten diepte, welke zich twee mijlen of meer in de lengte, en bijna eene halve mijl in de breedte voor mij uitstrekte. De bodem was een naauw en effen dal, alwaar eene kerk en een klooster stonden, langs welke eene rivier, al slingerend door het midden dier vlakte, henenstroomde (*). Regt tegen over mij rezen de rotsen in langwerpige, waggelende, steile gevaarten voor mijne, angstig in het rond ziende oogen op, en verhie-

(*) Ik geloof dat dit klooster bestemd was tot eene schuilplaats voor de Zusters uit al de Geestelijke Gestichten des Eilands, in geval van overweldiging of gevaar.

hieven zich tot boven de wolken, welke benedenwaarts onbewegelijk op derzelver beddingen bleven hangen, doch hooger op, doorkruisten zij, met snelle vaart, derzelver ruige spitsen, die zij dan eens geheel en al overdekten, dan weder voor eenigen tijd verlieten, zoo dat men den ganschen verbazenden klots, geheel ontsluijerd, den azuren hemel zag doorboren. De holle engten, aan beide einden in eenen scherpen hoek uitloopende, vormen, benevens eene natuurlijke brug of dijk, den gemeenschappelijken toegang naar Sante Vicente; een weinig verder op ziet men weder eenen tweeden afgrond voor zich liggen, doch deze is niet zoo diep noch zoo eng, en door eene kleine opening ziet men aan deszelfs uiteinde de golven der zee glinsterend op en neder rijzen. Een mijner vrienden, die geen vreemdeling in Zwitserland was, verzekerde mij, nimmer in het Alpische Gebergte iets gezien te hebben, dat zoo majestueus en verheven is als dit oord. Duidelijk konden wij van dit standpunt de stad Funchal, en de, in de Baai ten anker liggende schepen onderkennen. Nadat wij hier, gedurende eenige uren, in het rond gedwaald hadden, werd er een heerlijke maaltijd

in

in het gras, op den rand des Corrals, opgedist, en wij aten pasteijen en kalkoenen, dronken wijn en porter op den kruin diens statigen bergs. Nadat wij op de rijk voorziene schotels den eersten en geduchtsten aanval gedaan hadden, lieten wij onze zitplaatsen door muilezeldrijvers en palanquindragers innemen, en deze wisten hier alles in een oogenblik zoo op te ruimen, dat zij, even als Aesopus, niets dan ledige flesschen en manden op hunne schouderen naar huis behoefden te dragen.

Zoo gij, door grilligheid of noodzakelijkheid, ooit in Madera mogt aanlanden, Lezer! ga daar dan, om mijnentwille, naar het Nonnenklooster van Santa Clara; hetzelve ligt aan het Westelijk gedeelte van Funchal, en gij kunt daar, voor de geliefde van uw hart, de schoonste bloemen en de aardigste beuzelingen van was koopen, die er in de wereld zijn. De Nonnen verkoopen alles zeer goedkoop, en al wat zij van u bekomen, wordt met wezenlijke weldadigheid onder haar zelve of onder hare kostgangers verdeeld. Misschien treft gij daar ook de arme

Maria aan, en, zoo zij nog leeft, zoo gij haar zien moogt, spreek haar dan regt vriendelijk aan, en wensch haar, van mijnentwege, al wat haar lief en aangenaam moge wezen... Maar gij kent mij niet, en de arme Maria even zoo weinig! — Maria Clementina, het jongste kind van Pedro Agostinho, werd te Madera geboren. Hare ouders hadden een buitengemeen zwaar huisgezin, en hadden zeer veel geleden door den ongunstigen uitslag van een gewigtig proces. Welk noodlottig toeval hare geboorte vergezeld heeft, weet ik niet, maar Maria was, van de dagen harer vroegste kindschheid af, een hinder in het oog haars vaders en in dat harer moeder. Hare broeders droegen haar, om hunner ouderen wil, geen de minste achting toe, en hare zusters, die zeer leelijk waren, konden haar, om hare bevalligheid volstrekt niet dulden. Ieder ander schepsel in Funchal en in de nabuurschap beminde haar, en op haar dertiende jaar deed men haar reeds menig huwelijks-aanbod, hetwelk de kleine deern lagchend van de hand wees, en op hare oudere zusters wilde overdragen. Hoe meer zij buiten 's huis geliefkoosd werd, hoe meer

men

men haar binnen 's huis mishandelde. Zij werd op het laatst even zoo vervolgd als de arme Cendrillon, zonder dat haar eenige hoop overbleef, van ooit door eene Toovergodin verlost te zullen worden. Pedro Agostinho, die onder andere schikkingen, twee commissiën had verkregen voor zijne beide zonen, en die twee legaten aan twee zijner dochters vermaakt had, besloot, om zijn best en beminnelijkst kind, Maria, op te offeren. In haar achttiende jaar werd zij in dit klooster geplaatst; in haar negentiende nam zij daar den sluijer aan, en deed voor eeuwig afstand van de wereld. Zij was in dien tijd het mooiste meisje van geheel het Eiland, en, iets dat zeldzaam in eene Portugeesche vrouw mag genoemd worden, zij was van een blank en helder gelaat, met eene schitterende kleur, blaauwe oogen, en zeer lang en krullend bruin haar.

Een jaar daarna werd het Constitutioneel Gouvernement in Portugal ingevoerd, en een der eerste en wijsste verrigtingen der Cortes, bestond in het bevel: dat al de poorten van alle Geestelijke Gestichten moesten opengezet worden. Santa Clara werd nu door vriend en vreemde-

ling bezocht. De een kwam om de kerk, een ander om den hof, en een derde om de Nonnen te bezigtigen. Onder anderen kwam daar ook een jong Portugeesch Officier, die destijds in Funchal garnizoen hield. Deze zag Maria en werd dadelijk op haar verliefd. Hij was jong, welgemaakt, van goede afkomst, en Maria beantwoordde wederkeerig aan zijne liefde, met eene drift, welke misschien even zoo zeer uit zucht naar vrouwelijke vrijheid, als uit die der liefde ontstond. Eene Non staat niet meer onder ouderlijk bedwang; en de wet verklaarde de gelofte van kuischheid voor nul en zonder waarde. Het huwelijk werd dus stellig voorgenomen; zij mogt nu hare hairen weder laten groeijen; hare bruidskleederen werden in gereedheid gebragt, en de trouwdag was bepaald. Maar wat gebeurt er? Maria wordt ongesteld, de Geneesheer beveelt, dat zij zich voor eenigen tijd zeer moest in acht nemen. Het huwelijk wordt ongelukkigerwijze tot eenen anderen dag uitgesteld, en alvorens die gewenschte dag genaderd was, had zijne Majesteit het Parlement ontbonden, en uit vrees, dat de Heere eene zijner bruiden meer verliezen zoude, had hij de

wet

wet der Cortes herroepen, en dadelijk eene expresse naar Madera afgezonden, om zulks aan zijne onderdanen bekend te maken. Maria verliet haar ziekbed, om naar hare cel, en naar haren rozenkrans terug te keeren: hare aangegroeide lokken werden andermaal meedoogenloos afgesneden; de graauwe kap, het lederen keurslijf en de saaijen tabberd werden haar weder voorgelegd; en eenige oude Egyptenaren, die ziehzelven nergens elders konden verbeteren, zonden hunne dankzeggingen naar den hemel, dat zij het gevaar, van andermaal in de ijdelheden der wereld verward te raken, zoo gelukkig ontkomen waren.

Op den 5 Januarij wandelde ik, eenige weinige uren voor dat wij het Eiland Madera verlieten, met eene schoone en zeer aanvallige Engelsche vrouw, om Santa Clara te bezigtigen. Ik was ongeduldig om Maria, wier geschiedenis ik kende, zelve te zien. Na eenige kleine bedenkingen, welke ons aan de getraliede deur gemaakt werden door twee of drie deftige Zusters, die zich het eerst aan ons vertoond hadden, werd Maria voorgeroepen. Zij kwam met een vriendelijk gelaat

 naar

naar ons toe, en kuste mijne gezellinne herhaalde reizen. Hare kleur was verdwenen; maar zij was overigens nog dezelfde bekoorlijke Maria, en de uitstekende schoone vorm van haren hals, en het edele van haar voorhoofd bleef evenwel zigtbaar onder het ongunstige eens gewaads, hetwelk zeer zeker het onbevalligste was, dat men ooit, tot tuchtiging der vrouwelijke ijdelheid, had kunnen uitdenken. Zij drukte zich in hare taal uit met dat aardig gelispel, hetwelk de oordeelkundigen van Lissabon, geloof ik, voor eene bedorvene eigenschap der inboorlingen van Madera houden, doch zij nam daarbij tevens eene naauwkeurigheid en nadruk in acht, welke de blijken zijn van een vermogend en schrander gemoed. Ik gaf de helft van eene partij violetten, die ik in de hand hield, aan mijne vriendin, om die aan Maria te overhandigen. Bloemen hebben bij de Portugezen eene sprekende beteekenis, welke zich spoedig laat leeren. Zij nam de mijnen aan, maakte eene diepe nijging, opende de plooijen van eenen neteldoekschen omslagdoek, en liet dezelve op eenen sneeuwwitten boezem nedervallen.

De

De vesper-bel begon te luijen; de deur tusschen de Non en de wereld werd gesloten; doch zij wenkte ons, dat wij in hare kerk zouden komen. Wij deden zulks; het is eene der fraaiste in het Eiland, de muren waren van binnen zeer zonderling met eene soort van porcelein belegd; de kapel der Geestelijke Zusters is met het Westelijk gedeelte der kerk vereenigd, en een dubbel ijzer traliewerk stelt de Nonnen in staat om de bediening der mis aan te hooren en bij te wonen. Maria kwam daar met eenige bloemen, die zij in den hof bijeengezameld had, in hare hand. Zij zocht er vier uit, en gaf mij die door de tralieën. « Sao immortaes (*), » zeide zij; het waren gewone *Vergeet-mij-nieten.*

« Que idade tem vm. senhora? » zeide ik.
« Vinte e hum annos! »
« E se chama — ? voegde ik daarbij,
« Maria. »
« E Clementina tambem? »

« Sim,

(*) Vaart eeuwig wel.

« Sim, nos tempos passados. » (*)

Ik leunde zoo digt als ik kon tegen het hek, en fluisterde haar zachtjes eenige woorden toe, welke zij niet scheen te begrijpen. « Naõ entende? » zeide ik (†).

« Sim, sim, » hernam Maria, « entendo bem; diga. »

« Está vm. feliz, senhora (§)? »

De Abdis, die met mijne gezellin in gesprek was, draaide het hoofd naar haar om, en Maria antwoordde met een vrolijk voorkomen: « O sim, muito feliz (**). » Ik schudde met het hoofd, even als of ik er hard aan twijfelde. Een oogenblik daarna hervatte de Abdis weder haar gesprek. Maria stak hare hand door de tralieën,

(*) « Hoe oud zijt gij, Mejuffer? » — Een en twintig jaren. »
« En uwe naam is? — « Maria. »
« En Clementina zou men ook kunnen zeggen? —
« Ja, maar die dagen zijn voorbij. »

(†) « Verstaat gij mij niet? »

(§) « Ja: ja ik versta u zeer wel; spreek. »
« Zijt gij gelukkig Lady? »

(**) « O ja, zeer gelukkig. »

lieën, lag die in eene der mijnen, en deed mij een dun goud ringetje aan haren kleinen vinger voelen, en daarop mijne hand drukkende, zeide zij, op een toon dien ik nog hoor: « Naõ, naõ, naõ; tenho dor do coraçaõ. (*) »

De godsdienstoefening nam nu aanvang; de oude Nonnen kwaakten als kikvorschen; de jonge stapten op en neder, links en regts, op eene zonderlinge en grillige wijze in het rond, en zongen daarbij, even als in kooijen opgeslotene kanarievogels. Ik zag haar alle, gedurende eenigen tijd, strak aan, met gewaarwordingen, die zich niet laten uitdrukken, en toen het tijd werd om te vertrekken, vestigde ik mijne oogen op die van Maria en groette haar met eene korte maar ernstige buiging. Zij maakte eene nijging, die bij hare zusters voor eene kniebuiging doorging, bragt een mijner violetten, achter haar kerkboek, aan haren mond, hield die daar eenigen tijd tusschen hare lippen, bezag die, en kuste die, tot een teeken van een eeuwig vaarwel.

Ik

(*) Neen, neen, neen; ik heb hartzeer.

Ik wenschte wel te weten, of er eenig gevaar in zoude gestoken hebben, indien ik het aanbod van den Kapitein, van zijnen bootsman en van het scheepsvolk aangenomen had, om met Maria Clementina het hazenpad te kiezen. De zaak was dood-eenvoudig, want het plan was gemaakt, en wij waren het allen volmaakt eens; aan de Groote poort was geen ijzer hekwerk, en op de binnenplaats waren niet anders dan lamme en kreupele stumpers; drie man zouden buiten aan den ingang de wacht blijven houden, om alle geweld voor te komen, tot dat wij onzen prijs tot aan de Loo-Rots gebragt hadden; binnen een kwartier uur tijds konden wij ons aan boord van een oorlogschip hebben laten zetten, en al hadden zij ook eenig alarm gemaakt en van het fort beginnen te vuren, weet een ieder zeer wel, dat het Portugeesche Gouvernement nooit meer dan de helft van de benoodigden voorraad buskruid aan hunne artilleristen toestaat, zoodat hunne vruchtelooze pogingen ons zelfs nog ruime stof tot lagchen zouden hebben moeten geven. Doch wat zou ik toch met mijne Non uitgerigt hebben? Haar vrijer was, de hemel weet, waar, en om zelf te trouwen,

dat

dat kon niet; want hoezeer Maria ook eene lieve Engelachtige meid was, had ik voor het tegenwoordige mijne handen al te vol. Derhalve, God zegene u! en nogmaals herhaal ik het met innerlijke smart, God zegene u, beminnelijk en ongelukkig Madéraasch meisje! Indien ik een Tory was, dan zoude ik, zoo zeker als ik dit niet ben, den hemel afsmeeken, om de Cortes weder op de been te stellen, al ware zulks dan ook maar alleen, om de poorten uwer gevangenis open te zetten.

—

HET

HET PASSEREN DER KEERKRINGEN.

Bij het passeren der Keerkringen, den 17 Januarij, woonde ik voor het eerst die tooneelvertooning bij, welke er gewoonlijk aan boord der schepen, bij die gelegenheid, even als bij het passeren der linie, plaats grijpt, en waarbij dan meestal de eene of andere nieuweling, die voor het eerst zijns levens op die hoogte komt, geschoren, beteerd en met eenige putsen water overgoten wordt (*); en twaalf dagen daarna, den 29 Januarij, zagen wij de kusten van Barbados, aan den gezigteinder opdagen.

(*) Hier volgt, het gansche Hoofdstuk door, eene uitvoerige beschrijving van al die bijzonderheden, doch in de reize van Vaillant en van verscheidene andere Nederlandsche Schrijvers, is over deze scheepsgrap genoeg gezegd en te lezen. Een kort en oppervlakkig verslag over de Eilanden, in deze streek gelegen, zal hier dus vrij wat meer belang kunnen inboezemen, waarom wij de vrijheid namen, dit stuk, als in den geest des Schrijvers, er voor in de plaats te stellen.

DE VERTALER.

Zie daar nu, dacht ik, het eerste dier ontzaggelijke menigte Eilanden, welke zich in eene lange keten van de Golf van Venezula in het Zuiden, tot aan de Kust van Florida in het Noorden, uitstrekken, en welke Eilanden, naar het gevoel van den Abt Raynal, van Pluché en anderen, beschouwd moeten worden, als de hooge bergen van een uitgestrekt Land, hetwelk, door eene hevige omwenteling in de natuur, in een aantal Eilanden verkeerd is, en aan welke men eene groote verscheidenheid van benamingen gegeven heeft.

Sommige derzelve noemt men de groote en kleine Antilles, en zulks volgens Charlevoix, naar het ingebeelde Land, hetwelk men, in alle oude kaarten, 200 Duitsche mijlen ten Westen der Azores opgeteekend vindt. Zelfs wordt deze benaming nog over het algemeen, door onze zeelieden, en in onze Aardrijkskundige Woordenboeken gebezigd, ofschoon de oorsprong van dien naam even zoo onzeker is als de toepassing. Een ander gedeelte noemt men Karaïbische Eilanden, en zelfs werd dit gedeelte des Oceaans de Karaïbische Zee, genoemd, uit hoofde dat de

mees-

meeste dezer Eilanden, in vroeger tijden, door eene soort van menscheneters bewoond werden, aan welke de zachtzinnige en vreedzame inboorlingen van Hispaniola, wien zij tot geesels verstrekten, den naam van Karaïben of Karibbees gegeven hadden.

Een ander gedeelte dezer zelfde aaneenschakeling van Eilanden, wordt de Virginische Eilanden genoemd, en dan vindt men er verscheidene, welke op onze kaarten onder den naam van Bohama-Eilanden bekend staan; namelijk die rits van Eilandjes, Rotsen en Zandbanken, welke, in eene Noordwestelijke rigting, bijna drie honderd mijlen ver van de Noordkust van Hispaniola, tot aan de Straat van Bohama, tegen over de Kust van Florida, uitgestrekt liggen. Het is steeds onzeker, of deze benaming van Indischen oorsprong is, zoo als algemeen verondersteld wordt; ook doet hier zulks weinig ter zake; maar het is althans eene bewezene waarheid, dat een derzelve, namelijk dat Eiland, hetwelk door de Indianen *Guanahani*, door de Spanjaarden *Salvodore*, en door de Nederlanders het*Katten-Eiland* genaamd wordt, een schreefje voor-

vooruit diende te hebben, alzoo hetzelve de eer gehad heeft, door Columbus bezocht te zijn geworden, ter gelegenheid van eene zijner ontdekkings-reizen naar Amerika, die men, zonder tegenspraak, voor de stoutste, de luisterrijkste, ja voor de gewigtigste nationale onderneming houden mag, welke ooit, van den beginne der schepping tot op den huidigen dag, in eenig menschelijk gemoed is opgekomen.

Behalve al de hier opgemelde onderscheidene benamingen, welke men aan de massa der Eilanden gegeven heeft, hebben dezelve nog eenen anderen algemeenen naam, te weten Loef- en Lijwaart-Eilanden, en zulks in navolging der Spanjaarden, die dezelve in twee klassen verdeelden, namelijk al de Karaïbische Eilanden, onder den naam van *Barlovento*, en de Eilanden Cuba, Jamaica, Hispaniola en Portorico, onder die van *Sotavento*; doch de Engelsche zeelieden rangschikken dezelve naar gelang der passaatwinden, eindigende de Loefwaart-Eilanden, volgens hunne rangschikking, met Martinique, en de Lijwaart-Eilanden met Dominica tot aan Portorico. Wat den oorsprong der namen van

ieder Eiland in het bijzonder betreft, deswegens vindt men zoo vele verschillende vertelsels aangeteekend, dat men over deze stof, tot vervelens toe, zoude kunnen uitwijden. De slotsom is deze: dat dezelve meestal genoemd werden naar den Heiligen, welke, op den dag der ontdekking, in den Almanak stond opgeteekend, even zoo als nog op den huidigen dag een zeer groot gedeelte onzer Europesche natuurgenooten, den naam draagt van den Heiligen, die op den dag van derzelver geboorte in het dagboek van Roomsche Heiligen voorkomt. De gewaarwordingen, welke de eerste ontdekkers dezer nieuwe wereld, bij eene gelegenheid als deze, zonder twijfel ondervonden hebben, moeten waarlijk alle begrip te boven gaan. Hoe verbazend moeten die Europeanen niet opgezien hebben, bij de verschijning van zoo vele, diepen eerbied en ontzag inboezemende, en voor hen gansch onbekende uitwerkselen der natuur; bij voorbeeld bij dien onbeschrijfelijk helderen glans der maan, en van het gestarnte, bij welks schitterend licht men hier het fijnste geschrift gemakkelijk lezen kan, of bij het vreemd verschijnsel eens regenboogs bij middernacht, en andere bijzonderheden meer. Ge-

Gedurende negen maanden in het jaar waait de wind hier steeds uit denzelfden hoek, hetgeen bijzonder aangenaam is voor hen, die uit de West-Indiën terugkeeren, doch waardoor men, derwaarts zeilende, eenen grooten omweg maken moet, en ook veel meer blootgesteld is aan het gevaar der alhier heerschende orkanen, welke men, op deze hoogte, tusschen het begin van Augustus en het laatste gedeelte van October, ieder oogenblik te wachten heeft, en van welker allerverwoestende kracht en geduchte uitwerking, waarbij reeds zoo vele duizenden het leven gelaten hebben, en waarvan men nog jaarlijks zoo vele droevige gevolgen ondervindt, geen Europeaan zich eenig oppervlakkig denkbeeld vormen kan.

BARBADOS.

Welk eene heerlijke gewaarwording is het, als men, na gedurende eene maand achtereen, niets dan lucht en zee, en zee en lucht voor zich gehad te hebben, alsdan eindelijk het lieve land boven uit de zilte golven ziet te voorschijn komen; vooral dat land, tot de Zonne-Keerkringen behoorende! Die verrukkelijke Carlisle-Baai, welke ons, even als de morgenstond eener zoete lente, als het gelaat van een pas geboren slapend wicht, van verre toelacht; die statig glinsterende vaartuigen; die donkerkleurige matrozen; die cirkelvormige stad; dat zilveren strand; die lange, digt begroeidé lanen van onsterfelijke palmboomen; die immerdurend groene beemden eens azuurkleurigen Oceaans; — levert dit alles reeds op zichzelve betooverende tafereelen op? maar hoe veel voortreffelijker schijnt dit alles niet toe in het oog des vermoeiden zee-

zeemans, die maar al te wel gevoelt, dat het land voor hem geschapen is?

Ik heb de landing van den Protestantschen Bisschop in de Baai bijgewoond; en deze eerste aankomst leverde een schouwspel op, hetwelk ik niet gemakkelijk vergeten zal. Alles paradeerde in het want der hier liggende oorlogschepen, welker geschut het omliggende gebergte deed weergalmen; iets dat evenwel niets zeldzaams oplevert; maar nooit heeft men een tooneel bijgewoond, zoo treffend als dat, hetwelk aan de scheepswerf, bij die gelegenheid, plaats greep. Op de kaai, langs de kanten der haven, in de booten, boven op lantaarn-palen, muren en schuttingen, en op de daken der huizen, in deuren en vensters, overal waar slechts een menschenvoet kon gezet worden, vertoonde zich eene schrik-inboezemde massa van zwarte gezigten. Terwijl onze boot, in het naar wal sturen, langzaam voortroeide, werd het gewoel der dringende menigte inderdaad hoe langer hoe geweldiger; zij staken hunne armen in de hoogte, zwaaiden hunne doeken boven hunne hoofden, dansten en sprongen, en tuimelden over

 den

den grond, en zongen en hoezeeden. Daarna begonnen zij in duizend woeste vreugdekreten uit te barsten, en te schreeuwen, en drukten hunne hartstogtelijke gelukwenschingen met zulk eenen ontzettenden nadruk uit, dat ik er van rilde en beefde, en eerst regt begon te bespeuren, met welk eene soort van ligtelijk op te ruijen onstuimige gasten, ik, voor het eerst mijns levens, kennis maakte.

Barbados is de oudste Kolonie des Britschen Rijks. Het was de schuilplaats voor de Koningsgezinden, even zoo als Jamaika naderhand voor de Republiekeinen geworden is. Verscheidene der tegenwoordige huisgezinnen zijn afstammelingen van de oorspronkelijke Planters, en men zoude de namen der plantagiën kunnen vinden in de werken van Ligon en in die van de eerste Geschiedschrijvers des Eilands. Het is, over het algemeen genomen, vlak, uitgenomen in het Noord-oostelijk gedeelte, hetwelk Schotland genoemd wordt, en waar het hoogste land bijna 1,100 voet boven de zee uitsteekt. De aarde ligt hier, voor het grootste gedeelte, zeer dun over eenen rotsachtigen grond; doch is van zulk

eenen

eenen kostlijken aard, dat men gewoonlijk maatregelen in het werk stelt, om te beletten, dat dezelve niet door regenvlagen van de afhellende akkers wegspoelt. De bergen loopen in Barbados, niet zoo als in de andere Antillische Eilanden, naar het middenpunt bijeen; hetgeen mij doet vermoeden, dat het Eiland niet van dien zelfden Vulkanischen oorsprong is. De grond wordt als uitgeput beschouwd, en moet even zoo noodzakelijk gemest worden als die in Engeland. Onder zulke omstandigheden komt het onbegrijpelijk voor, hoe er nog zulk eenen verbazenden uitvoer van voortbrengselen kan bestaan. Het Eiland is iets kleiner dan het Eiland Wight, het levert jaarlijks, naar men verzekert, over de 314,000 centenaren suiker op, behalve eene menigte pluimgedierte, hetwelk naar de omliggende Eilanden gezonden wordt. Het bevat thans omtrent 110,000 inwoners, welke hunne middelen van bestaan vinden in dat gedeelte des Eilands, hetwelk niet met wouden bedekt is, en zij klaren alleenlijk meel en zoute visch, in eene geringe hoeveelheid, uit Noord-Amerika in. Doch het is aanmerkingwaardig, dat de Negers hier een veel beter leven hebben, dan in de an-

dere Koloniën, en ieder jaar in getal toenemen (*).

Brid-

(*) In 1674 was de berekening, dat op dit Eiland 50,000 blanken en 70,000 kleurlingen leefden. « Het Eiland, » zegt Ligon, « is in drie klassen van menschen verdeeld; namelijk, meesters, bedienden en slaven. De slaven en derzelver nakomelingen aan hunne meesters voor altijd onderworpen zijnde, worden met meer zorgvuldigheid onderhouden en opgepast, dan de bedienden, die hun slechts, overeenkomstig de wetten des Eilands, voor vijf jaren toebehooren, zoodat de bedienden er, gedurende dien tijd, slimmer aan toe zijn; want zij moeten zwaar werken, en worden slecht gevoed en gehuisvest.» En dan, na een verslag van de Negers gegeven te hebben, gaat hij aldus voort: « Wat de behandeling der slaven aanbetreft, deze hangt veelal geheel af van het karakter des meesters; zij, die redelijke schepsels zijn, behandelen hunne bedienden wél, zoo in hun eten en drinken, als in derzelver huisvesting, en leggen hun geene taak op, welke voor een Christenmensch veel te zwaar is. Doch indien de meesters wreed van aard zijn, dan hebben de bedienden een ondragelijk en ellendig lot. Zoodra er een schip met bedienden aankomt, gaan de Planters aan boord der schepen, en koopen de zoodanigen, welke hun het best bevallen, zenden de gekochten daarna met eenen gids naar hunne plantagiën, en aldaar aangekomen zijnde, gelasten zij hun dadelijk, voor zich Kabanen op te zetten, en wanneer zij niet weten, hoe daarmede te beginnen, dan worden zij daarin door andere bedienden, die boven hen gesteld zijn, onderwezen; doch als zij hunne handen niet willen uitsteken, of zoo er tot den opbouw dier hutten geene bouwstoffen voorhanden zijn, dan moeten

zij

Bridge-Town ligt rondom de Baai, heeft bijna twee mijlen in lengte, naauwelijks eene halve mijl in de breedte, en bevat over de 20,000 inwoners. Men vindt er eenige zeer aardige huizen

---

zij zich voor dien nacht, op den blooten grond, zoo goed mogelijk, trachten te behelpen. Deze Kabanen worden gemaakt uit stokken, latten en Banaanbladeren, met een klein afdakje, tot afwering van den regen. Hun avondmaal bestaat in eenige weinige aardappelen zonder vleesch, en gewoon regenwater. Den volgenden dag worden zij, door het gelui eener bel, tegen zes ure, naar het veld geroepen, werwaarts zij, door eenen gestrengen Tuinbaas, die over hun het gezag voert, geleid worden. Te elf ure wordt de bel andermaal geluid, waarop zij nu teruggebragt worden, om het middagmaal te houden, hetwelk uit bananen of aardappelen bestaat. Te een ure brengt men hen wederom naar het veld, alwaar zij tot zes ure des avonds moeten blijven doorwerken, en daarna wacht hun dan te huis hetzelfde maal. Zijn zij bijgeval door den regen druipend nat geworden, dan moeten zij in dit natte pak den nacht doorbrengen, alzoo zij veelal geene andere kleederen hebben, dan die aan hun ligchaam, en trekken zij deze uit, dan vatten zij koude en worden ziek, tenzij hun gestel sterk genoeg is, om zulk eene wijze van leven te kunnen doorstaan: als zij klagen, worden zij door den Tuinbaas afgeranseld; en zoo zij zich hiertegen willen verzetten, krijgen zij een dubbel pak. Ik heb een bedienden door eenen Tuinbaas met een stok zien rossen, dat hem het bloed langs de ooren liep, en zulks voor iets, dat niet waardig is genoemd te worden. Ik heb daar in waarheid wreedheden aan bedienden

zen, en verscheidene die van binnen zeer gerieflijk zijn, doch het gebrek aan onze winkelvensters en de ongeregelde wijze van bouwen neemt al het aanzienlijk voorkomen weg. Het standbeeld van Nelson, die in bijzondere gunst onder de West-Indianen staat, prijkt hier, tusschen twee drogistwinkels, op eene vierkante opene plaats, en is vrij gelijkend. De hoofdkerk is ruim, doch eenvoudig, en het torentje daarvan is niet veel bijzonders; want de Barbadianen hebben den schrik van orkanen zoo onophoudelijk voor hunne oogen, dat zij, naar het schijnt, een toren van twintig voet hoog, als eene soort van uittarting der Voorzienigheid beschouwen. Het grootste gedeelte der kerken ziet er uit dien hoofde even zoo uit, als onze Methodisten-oefening-huizen; hetwelk eenen buitengemeen onaangenamen indruk maakt op iemand

den zien begaan, die ik nimmer tusschen den eenen Christen en den anderen zoude hebben kunnen verwachten. »

Deze bedienden waren Engelschen, uit de tijden van het voormalig Bewind. Wij mogen dus waarlijk wel zeggen:

Tempora mutantur, et nos mutamur in illis.

[De tijden veranderen en wij met hen.]

mand, voor wien zoo iets ongewoon is. Men heeft er nu de fundamenten van eene nieuwe kerk aangelegd, die, ofschoon niet zoo groot, evenwel veel fraaijer dan de hoofdkerk wezen zal, zoo dat men den hemel op de proef schijnt te willen stellen, met er eene ordentelijke toren op te zetten.

Er zijn twee geleerde Genootschappen in Bridge-Town, welke uit de voornaamste personen uit de stad bestaan; dezelve zijn van goede Bibliotheken voorzien, en geven viermaal 's jaars zeer prachtige maaltijden, waarover wij nader, doch op eene andere plaats, spreken zullen. Ook vindt men er een Landbouwkundig Genootschap, en een of twee kamers van Koophandel. Bij de Hoofdkerk is het Koningshuis, hetwelk aan den Commandant van het fort behoort; en een half kwartiertje verder staat het Gouvernements-huis, hetwelk Pilgrim genoemd wordt. Dit huis is in 1703 gebouwd, voor den Gouverneur Bevill Granville. Voorheen waren de Gouverneurs te Fontabelle woonachtig. Aan het Zuidelijk uiteinde der stad ziet men de kazernen, alwaar het garnizoen van St. Anna ge-

huis-

huisvest is; dezelve zijn rondom van gaanderijen voorzien, en de Paradeplaats is eene van de fraaiste die ik ooit gezien heb. Zijne Majesteits Raadsvergadering, het Hof, de Hoogmogende Heeren, de Regters, de schuldenaars en de misdadigers wonen allen bij elkander onder een en hetzelfde dak. Het is een wijd uitgestrekt gebouw, midden in een ruim open veld, hetwelk ommuurd is. Wie hier eigenlijk heer van het huis is, zou ik niet met zekerheid kunnen opgeven; of het Wetgevend Bewind hetzelve van het Geregtshof gehuurd heeft, dan of beide slechts de huurders zijn van het stichtelijk gezelschap schuldenaars en gaauwdieven, zulks valt moeijelijk te beslissen. Ik ben evenwel geneigd, om te gelooven, dat de laatste Heeren er met der daad het meeste regt van eigendom bezitten; want deze houden de eer van het gebouw voor al de overigen op. Derzelver beleefdheden gaan buiten alle grenzen, zij helpen u uit uw rijtuig, of houden uw paard en stijgbeugel vast; zij rangschikken zich aan beide zijden van den trap, om uw een blijk van hunnen eerbied te geven; zij geleiden u naar hunne vertrekken, en zijn gewillig in het geven van al de onderrig-

tin-

tingen, welke de knapste *cicerone* met eenige mogelijkheid geven kan. Hunne Koningsgezindheid is buiten alle verdenking, want zij ruimen hunne beste slaapkamer in, om plaats te maken voor de Koninklijke raadsvergadering, en hunne vaderlandsliefde straalt ten duidelijkste door in hunne deelneming in de openbare debatten; want mannen, vrouwen en kinderen verdringen zich rondom de opene deur dier vergadering, en lagchen en keuvelen luid op in de gaanderijen, of leunen, zonder eenige komplimenten, over de balie der groote Vergaderzaal. Dit is hunne goede zijde; doch zij hebben daarbij ook hunne kleine zwakheden; namelijk, zij hebben de gewoonte van niets terug te geven, wat men in het gebouw bij ongeluk laat liggen; zij hebben een bijzonder zwak voor een vreemdelings rokzak, en zijn somtijds wat al te gul in de uitboezeming van het vloekende gedeelte des Barbadiaanschen tongvals. Dan, ernstig gesproken, het is inderdaad onbestaanbaar met de waardigheid der oudste en deftigste Kolonie in de West-Indiën, om Mylords, Edelmogende Heeren, Achtbare Regters en Schurken en Schuldenmakers, in een en hetzelfde gebouw te

te plaatsen. In het bouwen van huizen, zoo wel als in het bepleiten van zaken, dient geregelde verdeeling plaats te hebben, en het is ligtelijk na te gaan, dat deze gemeenschap, hoe verheven de rang der personaadjes ook wezen moge, tot minachting aanleiding geven moet. Als ik mij naast eenen volslagen booswicht aan tafel zet, dan beneemt hij een gedeelte van mijnen goeden naam, en ik erf een gelijk gedeelte van den zijnen over.

Deze gevangenis is, even zoo als ieder andere in de West-Indiën, behalve die in Port of Spain, en Kingstown, inderdaad allerschandelijkst. Het zoude geen 200 pond Sterling in het jaar kosten, om zulks anders in te rigten. Men diende ten minste op eenige klassificatie aan te dringen; bij voorbeeld, in allen gevalle geen schuldenaars, scharken en vrouwspersonen bij elkander te laten; er moest, naar mijn inzien, geene gemeenschap, hoegenaamd, tusschen de verschillende verdeelingen bestaan, en althans niet met stedelingen. Een zeer waardig jong predikant, *Packer* genaamd, is werkelijk reeds, op de ernstige aanmaningen van den Bisschop, belast geworden,

om

aan in de zedelijke behoeften der gevangenen te voorzien; er dienden geregelde bezoeken van Overheidspersonen plaats te hebben, en men moest er vooral een behoorlijk weefgetuig invoeren, hetwelk al aanstonds in het eerste jaar gemakkelijk kon gevonden worden uit eene vermindering van de gewone gevangenis-onkosten, zoo als de ondervinding zulks reeds in Trinidad gestaafd heeft; zelfs zoude dit met nog veel beter gevolg in Barbados dan ergens anders kunnen nagevolgd worden.

Er zijn nog drie andere steden in het Eiland. Hole-Town is eene bijeenzameling van vijf of zes huizen aan den zeekant, bijna zeven mijlen van de hoofdstad, en is alleenlijk opmerkingwaardig, doordien de Engelschen de eersten geweest zijn, die zich daar nedergezet hebben, en die, na hunne landing aldaar, aan hun gehucht den naam van James-Town, ter eere van den eersten Stuart, gegeven hebben. Speight's-Town, of Spikes, zoo als het gewoonlijk genoemd wordt, is eene aardige ruime plaats, zeven mijlen hooger op, aan de kust gelegen. Het heeft eene reede en eene scheepswerf, van waar in vorige tij-

tijden eene groote hoeveelheid suiker, regelregt naar Engeland uitgeklaard werd; doch tegenwoordig wordt het gemeenlijk in kleine kotters naar Carlisle-Baai overgevoerd.

De weg tusschen Speights en Bridge-Town, is immer bezet, en levert een regt aangenaam uitstapje op. De bevolking der plaats bestaat voor een groot gedeelte uit kleurlingen, en men kan uren achtereen langs de straten gaan, zonder eenig zwart noch blank gezigt te ontmoeten. De kerk is zeer net, doch de predikstoel is verscheidene voeten te hoog, hetgeen een gewoon gebrek is in de West-Indiën, alwaar men zich verbeeldt, dat, zoo veel te hooger de prediker geplaatst is, des te verhevener ook de predikatie zijn moet. Het uitzigt van het Fort Dover-Hill is allerverrukkelijkst. De huizen verliezen zich bijna in het loof der lusthoven, en de schilderachtige zee spoelt tegen de reizige stammen van de duizende kokosnootenboomen, welke het strand, als met eene groene heining, bezetten. Een der grootste hinderpalen voor den reiziger langs de Lijwaartzijde des Eilands, is het zand, hetwelk, voorna-

namelijk te Speights, zoo hoog ligt, dat men zeker kan zijn van er met een zwaar rijtuig in vast te blijven zitten. De witheid en de schulpachtige ligtheid van dat zand is een der grootste plagen in Barbados, en zeer nadeelig voor de oogen. Voortwandelende, ziet men hier en daar de bouwvallige overblijfselen van zeer oude Forten, met eene menigte stukken geschut, voor het grootste gedeelte vernageld, onttakeld, of half onder het zand bedolven. De andere stad wordt Oistin's of Austin's genaamd, niet naar st. Augustijn, maar naar eenen zekeren geslepen kerel, die hier te voren geleefd heeft, en een groot liefhebber was van rum en kiltum. Het ligt eenige weinige mijlen aan de Loefwaartzijde van Bridge-Town en van die vermaarde plaats, alwaar Mylord Seaforth, bij zijn eerste bezoek, zich naar zijne Aides-de-Camp toekeerde en hun toeriep: « Sluit op Heeren! anders ben ik *uit* de stad, voor dat gij er *in* zijt. »

Het gesticht voor openbaar onderwijs is een zeer wel ingerigt gebouw, bijna tegen over het Koningshuis, en minder dan een paar minuten gaans

van de Hoofdkerk. Het is niet mogelijk, om dit uitmuntend Instituut, hetwelk deszelfs aanwezen aan Lord Combermere en aan de edelmoedige ondersteuning der wetgevende magt te danken heeft, te hoogen lof toe te zwaaijen. Tegenwoordig worden daar 160 blanke kinderen, volmaakt naar het plan der nationale scholen in Engeland, opgevoed; allen worden daar gedurende den dag gespijsd, en het grootste gedeelte is daar wel gehuisvest. De gezegende uitwerkselen van dit weldadig Gesticht zijn reeds aan alle kanten zigtbaar; grondbeginselen van gematigdheid en godsvrucht worden daar op het gemoed gedrukt, en geregeldheid en vreedzame ondergeschiktheid ingeboezemd. Uit deze klasse van jongens zullen in het vervolg de Winkeliers, de Meester-Ambachtslieden, de Tuinbazen en Opzigters van plantagiën genomen worden; en als men in aanmerking neemt, hoezeer het lot der slaven van het karakter dezer menschen moet afhangen, zal men weldra ondervinden, dat dit de eenige regtstreeksche maatregel is tot bevordering van het algemeene best. De Bisschop heeft ook nog eene andere school in de nabijheid doen oprigten, welke hij uitslui-

stichting dient tot het onderwijs der meisjes, die aldaar, afgezonderd van de jongens, op zichzelve gehuisvest en gevoed worden. Het is niet meer dan billijk, dat er van deze instellingen bijzonder veel werk gemaakt wordt, onder de voornaamste klasse der kolonie, en dat, noch mannen, noch vrouwen, moeiten noch onkosten ontzien, om dezelve te handhaven en aan te kweken.

Ook bestaat er eene uitgebreide school voor gekleurde kinderen, die meestal vrij geboren of vrijgemaakt zijn: dezelve werd eertijds door de kerk van het Zendeling-genootschap onderhouden; doch naderhand, door deszelfs gekleurde Opzieners, onder het oppertoezigt van den Bisschop gesteld. Dit verbazend onderscheid tusschen de aldus opgevoede klasse en de onopgevoede kleurlingen van bijna denzelfden toestand, moet iederen onbevooroordeelden opmerker doen zien, dat de ware menschenvriend zijne tegenwoordige aandacht niet zoo zeer op de vrijmaking, als wel op het onderwijs dient te vestigen. De onvermoeide Bisschop heeft nog vier andere scholen voor jongens en meisjes, ieder afzonderlijk geopend; dezelve worden ten koste van het Gou-

 ver-

vernement onderhouden; ieder kleurling wordt zonder eenige betaling toegelaten, zoo hij slechts zindelijk is en de lessen geregeld blijft bijwonen. Deze scholen zijn hier en daar in die gedeelten der stad verspreid, welke veelal door kleurlingen bewoond worden, zoo dat zij langs dien weg meer genoopt worden, om er hunne kinderen henen te zenden. Deze kinderen zijn veelal van de laagste klasse der vrije kleurlingen, en van de handwerkslieden onder de slaven in Bridge-Town en deszelfs ommestreken.

Met betrekking tot de behoefte der kerk is het nog erger gesteld; het tegenwoordig algemeen verbeterings-plan vordert zulk een aantal van wel onderrigte jongelingen voor Catechizeermeesters of Predikanten, als de Eilanden, onder de tegenwoordige gesteldheid van zaken, niet kunnen opleveren; gevolgelijk moeten dezelve noodwendig uit Engeland aangebragt worden; en deze zijn, zoo als van zelve spreekt, ten eenemale onbekend met de bijzondere gesteldheid der maatschappij, in welker midden zij hunne werkzaamheden moeten aanvangen, of onder welke zij personen tot allerlei moeijelijke posten moeten

ten bezigen, die dikwijls weinig of geene verdiensten bezitten. Indien de tusschentijd van zeventien en drie-en-twintig jaren in dit Land gevaarlijk is, hoeveel gevaarlijker moet dit dan niet zijn in de West-Indiën, alwaar geene schuilplaats bestaat voor de verleidingen der ontwaakte driften, en geene toevlugt noch ondersteuning voor de ontwikkeling van de verhevener en meer verborgene eigenschappen des menschelijken vernufts. Eene Hooge School, behoorlijk aangelegd naar de behoefte des Eilands, zoude in dit gebrek volkomen kunnen voorzien, en een zegen, ja eene bron van zegeningen voor de Koloniën kunnen uitmaken.

De Commissarissen van het Codrington's Instituut hebben een groot gedeelte van Engelands deugd en geleerdheid overgenomen; zij spreiden de volmaaktste belangeloosheid en de beste voornemens, gepaard met loffelijke zorg en vlijt, in alles ten toon; de, ter beschikking liggende, fondsen en plantagie zijn in eenen allerbloeijendsten staat. Zij verdienen dezen voorspoed. Hunne bezorgdheid voor de welvaart hunner slaven is allervoorbeeldigst, en zij hebben de alleromzig-

 tig-

tigste maatregelen in het werk gesteld tot verbetering van den toestand van die Negers, wier geluk en zielsbehoud aan hunne zorg is toevertrouwd. Men heeft eene Kapel en eene School, zoo te zeggen, alleen voor hen opgerigt, en hun eenen Leeraar (*) toegevoegd, wiens talenten, minzaamheid en eenvoudige levenswijze niet minder opmerkenswaardig zijn, dan zijne bekwaamheden en godsvrucht. De Administrateur en Directeur der Plantagie zijn beide menschen van gevestigden naam; de gebouwen en voornamelijk het Hospitaal zijn in den besten staat, en de Negerhutten worden goed onderhouden. De Commissarissen hebben dus onder die omstandigheden, en met zoodanige middelen, eene gewigtige verantwoordelijkheid, en zijn waarlijk volkomen geregtigd om zich de magt aan te matigen, om op eene Christelijke wijze voor de welvaart te zorgen van slaven, die zich in een Christenland bevinden, als mede, om alle boosaardige aanvallen, tot uitroeijing van het goed vertrouwen, met billijke verachting tegen te

gaan,

(*) De Eerw. Heer JOHN H. PINDER.

gaan; zij moeten daarbij tevens in het oog houden, dat het hoofddoel bestaat in de opvoeding der blanken, doch zij, noch het publiek moeten zich niet verbeelden, dat dit doelwit strijdig zoude zijn met het andere; want het beste middel, om den slavenstand te verbeteren, is; door eerst de meesters zelve eene beschaafde opvoeding te geven. Tot bereiking van dit allerwenschelijkst oogmerk, niet alleen in Barbados, maar, in een woord, door geheel de Engelsche West-Indiën, bezit geen mensch of geen Genootschap meer geschikte bevoegdheden, dan de Commissarissen van dit Instituut, niet slechts, uit hoofde van hunne aanzienlijke geldmiddelen, maar ook wegens hunne verhevene kennis, en onbevooroordeelde denkwijze. Er bestaat in de gansche uitgestrektheid der uitoefeningen van het Genootschap tot de verspreiding der Evangelieleer in vreemde gewesten, geen vaardiger, zekerder en heilzamer middel, tot bereiking van dat doel, dan dit achtenswaardig Instituut, en, zonder mij te veroorloven, om deszelfs leden de wet voor te schrijven, of zelfs te vermanen, kan ik mij evenwel niet onthouden, die Heeren

allerernstigst onder het oog te brengen, om dit onderwerp beter te behartigen, dan zulks tot nu toe plaats vindt, en om met hoop en vertrouwen deszelfs middelen tot volmaking te onderzoeken en in werking te brengen.

TRI-

TRINIDAD.

Na bijna zeven weken in Barbados vertoefd te hebben, had ik het genoegen van den nieuwen Bisschop, op zijn eerste bezoek naar zijn Kerspel, te vergezellen. Wij werden door den Kapitein Lawrence van Zijn Majesteits Korvet van oorlog, *Eden*, zeer hupsch ontvangen, en gingen op Dingsdag den 22 Maart onder zeil. Op den 24 kregen wij Tabago, onder den bakboord-boeg in het gezigt, en werden door eene aanhoudende labberkoelte zoo lang opgehouden, dat wij niet voor den 25 tegen den avond het land van Trinidad voor ons hadden. De volle maan verspreidde een woest en schitterend licht tusschen de openingen eener massa van donkere wolken, die halfwege het hemelhoog gebergte des vasten lands bleven hangen, toen wij met eene frissche koelte door de Boca Grande, de schoone golf van Paria binnenzeilden. Deze doortogt heeft ten naastenbij vijf mijlen in de breedte, en

 toen

toen mijn oog voor het eerst mijns levens met hevige ontroering de oevers van Zuid-Amerika aanstaarde, kon ik mij niet bedwingen, daarbij na te denken, hoe dit schemerend licht en die donkere dampkring een indrukmakend zinnebeeld opleverde van de tegenwoordige gesteldheid van dat werelddeel. « Moge uwe duisternis, » mompelde ik bij mij zelven, « uwe zedelijke en godsdienstige duisternis over u henen waaijen, en vrijheid, licht en waarheid met helderen en onbewolkten glans uwe bewoners bestralen. »

Wij wierpen dien avond ons anker op eenen kleinen afstand van den mond der Baai van Chaguaramus, welke plaats, als zijnde het tooneel der verovering des Eilands door Sir Ralph Abercrombie, gedenkwaardig is geworden, en welk voorval in Puerto de Espana (*) tot het volgend vertelsel aanleiding gaf. Admiraal Apodaca, na alvorens al zijne eigene schepen, op een vierenzeventiger na, zeer dapperlijk in brand gestoken te hebben, reed in volle galop naar de stad, en maakte daarvan in persoon rapport aan den ver-

(*) of, Porto de l'Espagnola.

verbaasden Gouverneur Chacon. « Alleen maar een enkel schip in handen van den vijand gevallen! » — riep deze; « Ik heb de overige verbrand, » zeide de Admiraal; « Verbrand! verbrand! » antwoordde de Gouverneur; « maar hebt gij niets gered? » « Ja Mijnheer, » gaf Apodaca, met Castiliaansche geestdrift, hierop ten antwoord. « Ik heb Santiago de Compostella gered! »

— *et ostendit signum fatale Jacobi* (*).

Het is eene waarachtige daadzaak, dat de uitmuntende Chacon hierdoor in ongenade verviel, en dat de schelmachtige Admiraal, dien het Spaansch Gouvernement had moeten laten doodschieten, op het half dek van het eenig schip, hetwelk hij niet heeft kunnen vernielen, werkelijk bevorderd werd.

Bij het opkomen van den zeewind ons anker geligt hebbende, stevenden wij, door den verfrisschenden adem dier lieve morgenkoelte voortgestuwd, naar de nieuw aangelegde hoofdstad der Kolonie. Ik zal mij niet verstouten, om eene

(*) [*en hij toonde hem het noodlottig gedenkteeken van Jacobus.*]

eene uitvoerige beschrijving te geven van de betooverende tafereelen, welke zich hier aan het verbazend oog vertoonden; het penseel alleen moge het wagen, om daarvan eenige flaauwe schetsen aan de verbeelding der inwoners uit gematigder luchtstreken af te malen: ik voor mij zal hier slechts oppervlakkig aanstippen, waaruit dit schoone bestaat, en de verbeelding mijner lezers moge voor zich dit dan kleuren en opschilderen, zoo als zij zulks verkiezen; doch ik houde mij verzekerd, dat, al maken zij er zich nog zulke groote en hooge denkbeelden van, zij nooit geen juist begrip voor den geest kunnen stellen van de onuitsprekelijke bekoorlijkheid van het origineel. — De golf van het zuiverste zeegroen lacht u kronkelend toe aan den voet der bergen van Cumana, welker kruinen zich in de wolken verliezen. Aan de linkerzijde bedekt het reusachtig geboomte de ontzaggelijke afgronden van Trinidad, en schijnt daar boven een gedeelte der Hemelsche Gewesten uit te maken. De oevers prijkten met altijddurende groene treurwilligen, welker diep afhangende takken in den stroom nederdruipen, en van daar wederom tusschen de kabbelende golfjes statig opwaarts rijzen;

zen; achter ons vertoonden zich de vier monden van Columbus Draak, met de daar tusschen liggende groen lommerrijke Eilanden; vóór ons uit verlustigde zich het oog in het prachtig gezigt van Puerto de Espana, met deszelfs fraaije kerken, de groote Savana en het daar achter liggend gebergte van Montserrat: de langwerpige donkerkleurige kano's zweefden om ons heen en kusten met derzelver witte zeilen den spiegelenden stroom, boven welken nu en dan eenige verbazende groote walvisschen, met derzelver monsterachtige ligchamen, in allerlei kromme sprongen, boven de zee uitstaken, en de al op en nederploffende kolommen van zilverschuim rondom zich in de hoogte deden stijgen. Na eenige uren voortgezeild te hebben, kwamen wij op twee mijlen afstands van het land ten anker en woonden tegen den avond eene roeiwedde bij.

Puerto de Espana is zekerlijk eene der schoonste steden in de West-Indiën. De straten zijn breed, lang en in regte driehoeken aangelegd; geen huis mag er tegenwoordig meer van hout noch buiten de voorgeschrevene afperkingen gebouwd worden. Er is eene openbare wandel-

plaats

plaats met digt begroeide lanen, in denzelfden smaak als het Terreiro in Funchal, als ook eene ruime markt en eene zeer zindelijke vleeschhal. De Spaansche en Fransche vrouwen, derzelver vrolijke kleedingdragt, vreemde taal, en buitengewone vlugheid geven deze markt al het voorkomen van eene Fransche paardenmarkt. De Protestantsche kerk is voortreffelijk schoon aangelegd, met een ruim plein in het front, hetwelk aan alle kanten met de beste huizen van de stad bezet is. De kerk is op zichzelve het sierlijkste en prachtigste gebouw des rijks; dezelve is, zonder eenige regels der kunst, enkel naar den smaak der kleurlingen, met al de onderscheidene soorten van hout, hetwelk het Eiland oplevert, ingelegd. Er wordt bijna geen onderscheid gemaakt in de zitplaatsen der kerk tusschen de kleurlingen en de blanken; en het ware wel te wenschen, dat dit lofwaardig voorbeeld wat meer in sommige Eilanden nagevolgd werd. De kerk heeft geene zijvleugels, maar het dak hangt aan beide zijden boogsgewijze naar beneden; het altaar, de westelijke deur, het orgel en de trappen der gaanderijen zijn allen even

rijk

rijk en prachtig. De stad, zoo als die thans is, verdient waarlijk niet zulk eene kerk te bezitten. Als men dezelve van buiten aanziet komt zij niet hoog genoeg voor, en hoewel men zegt: dat zulks maar in de verbeelding bestaat, moet ik echter verklaren, dat dit gebouw, zoowel als geheel de stad, vrij wat beter voorkomen zoude hebben, indien de toren eenige vademen hooger was. In Barbados moge men zoo iets als eene goddeloosheid beschouwen; maar hier komt zulks niet te pas; want de orkanen hebben zich nog nimmer zoo ver beneden den wind, als Trinidad is, durven wagen (*). In een ander gedeelte der stad is eene onvoltooide kerk voor de Roomsch-Katho-

lij-

(*) Naderhand heb ik echter, tot mijn uiterste leedwezen, vernomen, dat dit Eiland door eene aardbeving bezocht werd, welke zeer veel schade aan deze kerk en aan het Gouvernements-huis aangerigt heeft. Er had bij de aardbeving van voorleden jaar een zonderling toeval plaats: een man reed op dien dag van St. Joseph naar Puerto de Espana, zonder dat hij de minste schudding was gewaar geworden, dan, naderhand gehoord hebbende, op welk tijdstip de aardbeving was voorgevallen, herinnerde hij zich aanstonds, dat zijn paard in dat zelfde oogenblik een geweldigen sprong gedaan had en vreesselijk ontroerd was geweest.

lijken; er is tot nog toe geen dak op, doch hetgeen men tot hiertoe afgewerkt heeft, is nog vrij wat kostbaarder en keuriger dan onze eigene kerk. De muren kwamen mij veel te zwak voor, om eenigen zwaren last te kunnen torschen; doch de Abt Legoffe stelde daar geene zwarigheid in, en die aardige Abt is niet dom in dat vak. Tot nog toe wordt de Roomsch-Katholijke eerredienst in eene zeer gemeene houten kapél uitgeoefend, en daar dezelve in lange na niet ruim genoeg is, om al de leken te bevatten, zoo zijn er gedurende de lente zonnenschermen uitgespannen, onder welke zij in de straat de Mis kunnen bijwonen.

St. Anna, de residentie van sir Ralph Woodford, staat op eene zeer bevallige, schuins afhellende hoogte, op een half kwartiertje afstands van de stad; het woud van het gebergte verheft zich daar bijna vlak achter, en deszelfs bekoorlijke lanen en heesters leveren een volmaakt Engelsch gezigt op. Men vindt hier eenige zeldzame en kostelijke planten en gewassen, welke door den Gouverneur werden ingevoerd, zoo als noten-muskaat, die hier zeer weelderig bloeide,

zoo

zoo ook de kaneel en de kruidnagel, welke laatste zeer sierlijk is; doch de anderen hebben veel minder aanzien. St. Anna is, ofschoon zeer eenvoudig, echter bij uitstek aangenaam, en ik zal niet ligtelijk vergeten, hoe ik mij in deszelfs baden te goed gedaan heb. Men ziet van hier de stad, de kerk en de golf voor zich liggen. Een kwartier uurs verder komt men in het vermaarde dal van Maraval, en iets verder op, langs de kust, heeft men het minder vermaarde, doch niet minder verrukkelijk dal van Diego Martijn, met deszelfs eenigen zijde-katoen-boom (*), die het met eenzame majesteit overschaduwt. Ik hoop, dat dat edele sieraad uit dat oord nimmer zal neergeveld worden: het is de eenigste, en diende in allen gevalle te blijven staan, om onze nakomelingen te doen zien, wat hier eenmaal uit den boezem der aarde is voortgesproten. Op eene hoogte van bijna twintig voet boven den grond begint de zijde-katoen-boom zijne ontzaggelijke takken wijd en zijd uit te spreiden, en men zoude er des noods eene

(*) Bombax Ceiba.

eene kazerne op kunnen bouwen, zonder eenig gevaar van den allerverbazendsten stank daarbij in het minst te doen overhellen.

Hoe gaarne breng ik mij de dagen voor den geest, die ik in Trinidad heb doorgebragt, en welke ontmoetingen thans nog zoo versch in mijn geheugen liggen. Denk eens, waarde Lezer! als gij bezig zijt met in uw vuur te poken, en u voor uwen haard laat braden, even als of de satan achter uwen rug stond; denk dan eens aan de kwik van 94° van Fahrenheit!

Nadat wij onder zulk eene luchtstreek, des morgens vroeg, eerst behoorlijk de koffij gebruikt hadden, reden wij, namelijk de Gouverneur, de Bisschop, zijn Lordschap, beide Kapellanen, en uwe arme, doch eerlijke boekmaker, met name Sainthill, in een kapwagentje van vieren en in eene chais naar *La Pastora*, de Residentie van Antonio Gomez. Onze eerste pleisterplaats was aan *de Gouvernor's-Grog-shop* (*), welke gemeene naam gegeven wordt

(*) [De Gouverneurs-Kroeg.]

wordt aan eene kristalleinen waterbron, die uit eene steenrots ontspringt, en zich aan den kant van den grooten rijweg, onder de schaduw van een eeuwigdurend groen loof, ontlast in eene steenen kom, alwaar de zwarte en bruine boerinnetjes de gewoonte hebben, zich de sneeuwwit gekouste en met kleuren geschoeide bestoven voetjes af te spoelen, alvorens zij de zwierige straten van Puerto de Espana durven binnentreden. Vervolgens draafden wij tusschen heggen en boomen, nu eens door donkere lanen, dan weder langs opene wegen, het dorpje San Juan aan onze regterhand latende, en menig helder murmelend beekje overtrekkende, naar het heerlijk oord, alwaar wij, bijna half geroosterd, aankwamen.

De kakau-plantage van Antonio Gomez is een der fraaiste in het Eiland. Dezelve ligt op eene zeer kleine afhelling, aan den voet van een romanesk amphitheater van bosachtige bergen. Geen kluizenaar heeft ooit een stiller en verrukkelijker oord kunnen uitkiezen, om ongestoord de boontjes van zijn *pater noster* te tellen, dan onze gastheer hier aan den rand des wouds ge-

kozen had, om zijn woonhuis en zijne plantagegebouwen neder te zetten.

De kakauboom, welke van tien tot vijftien voeten hoog opwast, is eene teedere plant, en kan even zoo min als eene dame tegen de brandende stralen der zon; uit dien hoofde wordt een zeker gedeelte van het hout uitgedund en toebereid; de reizige en loofrijke boomen laat men staan, en deze vormen met hunne digt ineengegroeide takken een altijddurenden groenen zonnescherm, onder wiens schaduw de kakau weelderig opgroeit en tegen den brandenden gloed beschermd wordt. De plantage heeft op zekeren afstand het voorkomen van een woud, in hetwelk zich hier en daar eenige reizige stammen allersierlijkst onderscheiden; namelijk stammen van dien eerbied inboezemende gedaante, welke aan deze Gewesten eigen is, en die door het rijke loofwerk der groene kakau, en, hier en daar, door de schitterende en vlamkleurige bladeren van den glorievollen *Bois Immortel* omvlochten zijn. Eene breede laan loopt regt midden door de plantage en eene ontelbare menigte dwarslaantjes door-

snij-

snijden dezelve in allerlei rigtingen. Deze lanen, zoo wel als de plantage op zichzelve, zijn omheind door een bosschaadje van koffijboomen, welker donker Portugeesche laurierbladen en jasmijnbloesem de allerfijnste en welriekendste geuren verspreiden, de zintuigen verlustigen, en de verbeelding in verrukking wegvoeren. Heldere waterbeken stroomden ruischend door het geboomte, welks lieffelijke koelte ons regt verfrisschend tegenwaaide, toen wij er langs reden. Zoo ik ooit Planter worden mogt, hetgeen dikwijls mijn plan geweest is, dan koop ik zeker eene kakau-plantage in Trinidad. Het suikerriet is, zonder tegenspraak, ook eene zeer edele plant, en de inoogsting daarvan levert misschien geen minder vrolijk en belangrijk tooneel op, dan een oogst in Engeland; maar daar is zoo veel gemors, zoo veel schuim, kiltum en stroop, dat ik, vooral met de daarbij komende sterke lucht van zweetende negers, er somwijlen misselijk van geworden ben. « De zoete suikerhandel is », wel is waar, zoo als Ligon zegt, « eene zoete zaak »; maar ik geloof, dat het niet goed zoude zijn, indien Barbados zonen dikwerf uitstapjes de-

deden naar de eenzame stille schuilplaats en de lommerrijke koele wouden der Trinidadsche Kakauplanters.

Gelukkig echter vallen die heeren over het algemeen nog al in geen dichterlijken smaak. De suiker kan zeer zeker nooit door iemand anders in de West-Indiën geteeld worden, dan alleen door Negers, doch ik voor mij geloof, dat de blanken, hetzij Kreolen of Europeanen, zeer wel al het werk eener kakauplantage zouden kunnen verrigten. De werkzaamheden op eene kakauplantage komen in geene vergelijking, met al het geen er op eene suikerplantage moet gedaan worden. Doch het voornaamste onderscheid bestaat daarin, dat de voortteling en toebereiding der kakau in de schaduw geschiedt; en men moet tusschen de Kreeft en den Steenbok komen, om te kunnen begrijpen, wat dit te zeggen is.

Ik was moede en afgemat, toen wij binnen Antonio's woning terugkeerden. Met welk een smakelijk ontbijt werden wij hier ontvangen, en welk een zuivere en echte kop chocolaad werd mij

daar

daar, bij wijze van voorgeregt, toegediend! Nog ruik ik, dunkt mij, de goddelijke geur, die mij onder het drinken te gemoet steeg! Lieve hemel! welk een onderscheid tusschen het zielverpestend bocht van bruine suiker, gestampte mopsteen, rhabarber, en schapenvet, hetwelk men in Europa in plaats van die ligte, die keurige kakau inslikt!

Νήπιος· ἀλλ' οὐκ αὖθις —— (*).

Ik bemin de Spaansche Dames uit grond van mijn hart, en geloof, dat ik, na mijne eigene dierbare en bevallige Landsvrouwen, op eene Señorita zoude kunnen verlieven. Hare kleedingdragt is zoo vrolijk en tevens zoo zedig, haar gang zoo edel, hare manieren zijn zoo bedaard, zoo beminnelijk, zoo innemend. Zij hebben niets van die ongepaste winderigheid, dien grooten ophef, dat dierlijk bedrog, hetwelk mij in de Ganlen zoo tegenstaat. Eene Spaansche vrouw is van natuur, met of zonder verfijnde opvoeding, een verheven schepsel. Haar ma-

jes-

(*) [Dwaas! maar dat niet weer!]

jestueusch voorhoofd, haar donker en diepdenkend oog toont zulks duidelijk aan. Zij kan de eenzaamheid verdragen, en hoe levendig zijn echter hare blikken, als zij door vreugde of liefde bezield wordt!

> Ce trait de feu, qui des yeux passe à l'ame,
> De l'ame aux sens. (*)

Zij heeft eenen poëtischen aanleg of is werkelijk Dichteres; hare verbeelding is hoog en ridderlijk, en zij spreekt eene taal, aan welke de Romans hun aanzijn te danken hebben. In Trinidad wordt dezelve zeer zuiver uitgesproken, doch even als al de Zuid-Amerikanen, is men hier afgeweken van den standaard der Castiliaansche uitspraak. Soledad! gij zult nimmer dit boek lezen; weinigen der lezers zullen u immer leeren kennen; ik zal u nimmer aan deze zijde van het graf wederzien. Daarom schrijf ik uwen naam, gij lief en geestig meisje, terwijl ik mij nog uw gelaat herinner, en terwijl ik mij nog uwe stem voor den geest kan brengen!

Na

(*) [Die straal van vuur, die van het oog tot het hart en van het hart tot de zinnen gaat.]

Na aldus handen geschud te hebben met den vriendelijken Antonio en zijne wederhelft, met Patrica, en Dolores, en Lorenza, en met hen allen, bestegen wij onze paarden, en namen afscheid.

Wij keerden langs eenen anderen weg door de wouden terug, trokken door eene landengte, *het Zadel* genaamd, zoo ik mij wel herinner, en kwamen in de bekoorlijkste der valleijen, Maraval. Wij reden midden door deze heerlijke landstreek, en kwamen vermoeid, opgetogen, en bruin door de zon verbrand, in St. Anna terug. De hitte in de valleijen is doorgaans allergeweldigst, dewijl de hooge bergen aan beide zijden de winden afschutten, en de stralen der toppuntige zon, als het ware in een middenpunt, bijeengezameld worden. Na uitgerust en ons smakelijk vergast te hebben, begaven wij ons aan boord van de Eden, en maakten een toertje naar San Fernandez of Petit Bourg, een dorp van nog al eenig aanbelang, op twintig mijlen afstand aan de Zuidkust. Dan, de wind vlak tegen zijnde, verlieten wij Zijn Majesteits schip, even als ongemanierde schobbers, en

stapten in de stoomboot, welke op ons wachtte.

Sir Ralph Woodford verhaalde ons: dat hij, toen deze stoomboot voor het eerst op de proef zoude gesteld worden, daarmede met een groot gezelschap, bij wijze van aanmoediging dezer nieuwe onderneming, een plaizierreisje door de Boca's naar den grooten Oceaan had afgelegd. Bijna iedereen werd zeeziek, zoodra zij buiten gaats gekomen waren, en toen men door de Boca Grande weder terugkeerde, was er niemand op het dek behalve den man aan het roer en hij-zelf. Toen zij in het midden van den doortogt waren, ontwaarde men, dat een dier kleine kapers, door welke de Golf, gedurende de onlusten in Columbia, gewoonlijk verontrust werd, alle zeilen bijzette en regelregt naar de Kust van Trinidad stevende. Zijn koers kwam allerzonderlingst voor, en, wat de verwondering nog meer gaande maakte, was, dat hij, bij het naderen der kust, in het geheel niet overstaag begon te wenden, maar zich hoog en droog op het land zette, en dat al het scheepsvolk in hetzelfde oogenblik voor over den boeg

en

en aan alle kanten van het schip over boord sprongen en wegstoven, even alsof zij bezeten waren, de een in het gebergte, de ander in het kreupelbosch. Dit kwam zoo zonderling voor, dat Sir Ralph Woodford den man aan het roer gelastte, om op den Kaper aan te houden, ten einde te bespeuren, wat dit beteekenen kon. Toen zij er digt bij gekomen waren, scheen het schip geheel verlaten te zijn; Sir Ralph liet zich aan boord zetten, en, na het voor en achter doorzocht te hebben zonder iemand te ontdekken, opende hij eindelijk een klein zijvertrekje, en zag iemand, die, naar alle gedachten, een arm of been gebroken had, op eene mat uitgestrekt liggen. De man deed eene poging, om eene smeekende houding aan te nemen; hij was bleek als de dood, hij klappertandde, en zijne hairen rezen te berge. « Misericordia! misericordia! Ave Maria! » stamelde de Columbiaan uit. Sir Ralph vroeg hem: wat toch de oorzaak van het zonderling gedrag van het scheepsvolk wezen kon? « Misericordia! » was het eenig antwoord.

« Sa-

« Sabeis quien soy? » (*) zeide de Gouverneur, « El... el... O senor! Misericordia! Ave Maria! » antwoordde de smokkelaar.

Het duurde zeer lang, eer dat de arme vent bij zijne zinnen kon gebragt worden, en men van hem de volgende verklaring had kunnen bekomen; namelijk, dat zij een schip gezien hadden, met slechts twee man aan boord, hetwelk zonder een enkel zeil, vlak tegen wind en stroom, regtstreeks op hen aan kwam zetten:

Against the breeze, against the tide
She steadied with upright keel (†);

Dat zij geen schip kenden, ging hij voort, hetwelk, op zulk eene wijze, met menschelijke krachten kon voortstevenen; dat zij een onderaardsch brullend gedruisch gehoord, en eene ongewone onstuimigheid in het water gezien hadden, hetgeen hunne vrees vermeerderde; in een woord,

(*) « Weet gij, wie ik ben? »
(†) *Het laveerde met regt opstaande kiel tegen wind en stroom.*

woord, dat zij hieruit het besluit opmaakten, dat alles een bovennatuurlijk verschijnsel was, weshalve zij met hun schip op het strand liepen, en, met angst en schrik vervuld, een goed heenkomen zochten; dat hij zelf niet in staat was geweest zich te bewegen, en dat, toen hij Sir Ralph's voetstappen hoorde, hij in waarheid en in allen ernst geloofde, in handen van den Boozen Geest gevallen te zijn.

Wij kwamen laat in den avond te San Fernandez aan, en hadden toen nog zeven of acht mijlen verder landwaarts in, af te leggen naar de Residentie van den Hr. Mitchell, in het District van Naparima. Het huis van den Kommandant had, zoo als de meeste der overigen in het binnenste des Eilands, een geheel ander voorkomen, dan ik tot nu toe gezien had. Het geleek minder naar de woning eens Engelschen planters, dan wel naar eene ruime hut van een Indiaansch Opperhoofd. Deszelfs in- en uitwendig voorkomen had veel overeenkomst met eene stevige schuur, behalve dat het dak zeer netjes van palmtakken gevlochten was; de duiven vlogen in en uit tusschen de hanebalken,

en

en de wind woei uit al de streken van het kompas door de opene glanderijen. Onze maaltijd, welke dien dag mijn derde was, kon voor de beste doorgaan. Mevr. M., eene beminnelijke Schotsche Dame, had haren gemaal met zijn jaggeweer naar het bosch gezonden, van waar hij niet eenen zeer goeden buit was teruggekeerd. Men had eenen statigen palmietboom ter neer geveld, om ons een schotel salade te kunnen voorzetten; en Mevrouw M. maakte daarenboven de nederigste verschooningen, dat zij niet in staat geweest was, om ons daarbij op een geroosterd aapje, of op een gestoofd kaaimannetje te vergasten; ook merkte zij aan, dat de beste slangen door de groote droogte schuw en zeer schaarsch geworden waren, en zich volstrekt niet meer wilden laten vangen. Dan, wij haalden onze schade weder zoo veel mogelijk in met een goed glas Port- en Madera-wijn, en waren zeer blijde, ons te kunnen verwijderen, om vroegtijdig van onze vermoeijenissen uit te rusten. Ik sliep op eene sopha in de zijkamer; maar hoe dikwijls ben ik in den nacht niet van schrik overeind gesprongen door het geritsel van den wind in de palmbla-

bladen; en hoe menigmaal heb ik niet gansch ontsteld opgekeken naar de vuurvonken, welke uit het dak vlogen! Somtijds was de gansche kamer geheel en al verlicht door eene gansche zwerm van die lichtgevende vliegen. De dageraad werd aangekondigd door eene serenade van mijne naburen, de apen, die, als uit éénen mond, het zonderlingste gewaauwel op de takken der boomen begonnen aan te heffen, dat ooit op deze wereld gehoord is. Ik kan dit akelig geluid nergens beter bij vergelijken, dan bij iets tusschen het gerommel van den donder in de verte, en het gedruisch op straat van eene kar met losse ijzeren staven, een doedelzak, en het gegrinnegap van een partij bezopene wijven.

Na het ontbijt reden wij door een half bebouwd land, naar een, langs onzen weg liggend Indiaansch dorp in Savana Grande. Men kan zich niets akeliger voor oogen stellen dan het voorkomen van een land, dat in deszelfs eerste ontginning ligt. Het vuur is hier de Hoofd-Agent, en de oppervlakte der aarde is ligt bedekt met eene verwarde menigte van zwart verbrande wortels en takken van boomen, die daar

daar zoo lang op hoopen blijven liggen, tot dat zij verrotten, alsoo de onkosten van vervoer te zwaar zouden zijn, behalve ook, dat de grond er veel vetter door wordt (*). Maar de nog staande wouden zijn allerprachtigst, vooral die prachtige voorraad van plantgewassen, derzelver bewonderingwaardige verscheidenheid, kleuren en heerlijke luister. — Het is dikwijls moeijelijk om den standaard-boom te onderkennen uit het weelderig loof, hetwelk rondom deszelfs takken naar boven slingert, en een dicht ineengestrengeld geheel uitmaakt. Het grootste gedeelte dezer soort van klimop prijkt met de schilderachtigste bloemen op deszelfs nimmer verwelkten groenen boezem; de wilde pijnboomen glinsteren even als zoo vele topazen en smaragden bij het schitterend licht der zon. Van

(*) Hoe de Spanjaarden hiermede te werk gaan, is mij onbekend; doch in onze Hollandsche Koloniën (en hier spreek ik bij ondervinding) worden de omvergekapte boomen aan stukken gezaagd, en benevens de uitgegravene wortels op hoopen gezet, in brand gestoken, en de asch en gebrande houtskolen met de aarde vermengd, in welken rijken grond dan veelal voor het eerst maïs, of Turksche tarw gezaaid wordt, voor men er iets anders in plant.

DE VERTALER.

Van de in de lucht waggelende kruinen dier reusachtige gevaartens, bij voorbeeld, van den zijden-katoenboom, Bois le Seur genaamd, ziet men het klimop, even als groene bloemvlechten, 150 voet loodregt naar beneden hangen, en door den wind heen en weder slingeren; anderen, achtereenvolgend aan elkander vastgegroeid, en nu in jonge stammen veranderd zijnde, vatten weder wortel in den grond, en worden zoo doende de trotsche steunpilaren, die den magtigen opperrand onderschragen. Tegen deze ineengevlochtene bloemrijke en immer groene stutselen wassen wederom nieuwe kruipers op, en formeren zulk eene aaneenschakeling van vlechten en kransen, dat dezelve mij de verbazende en eindelooze slangenbochten van den Laöcoön te binnen bragten.

Maar niets beviel mij meer dan de, tusschen deze vlechten, in de lucht zwevende vogelnestjes, onder anderen dat van het koornvogeltje, (de *sylvia pensilis* van Buffon, geloof ik,) hetwelk, om zijne eijeren buiten het bereik van dat leepachtig apengeslacht te houden, eene soort van beursje weeft, meest bijna in den smaak eener

kleine Dames-*reticule*, welk netje met een gestrengeld koord van klimop, aan eenige der buitenste boomtakken is vastgemaakt; onder aan den bodem van het beursje ligt het nest, en bij het minste koeltje ziet men het op eene onbegrijpelijk aardige wijze heen en weder slingeren. Ik geloof, dat het wijfje er van onderen inkruipt; doch de verbazende hoogte verhinderde mij, de opening te zien. Zoo iets zoude waarlijk bijna aanleiding geven, om te veronderstellen, dat de Indianen hunne Chinchorro of hangmat van het koornvogeltjesnest hebben overgenomen, alhoewel de vogel wel duizendmaal den voorrang boven hen heeft, zoo in luchtigheid als in beweging.

Al wie in Trinidad komt, moet vooral de Indiaansche Dorpen van Arima en Savana Grande bezoeken. Dezelve leveren een geheel nieuw tooneel op, in vergelijking van hetgeen ik tot nog toe gezien had, en verschillen even zoo veel van een Negers- als van een Europeaansch gehucht. Het Dorp van Savana Grande bestond hoofdzakelijk uit twee rijen huizen, met eene ruime straat of wandelweg tusschen beide, doch

wel-

welke zeer weinig bezocht scheen te worden, alzoo het gras er welig in opgroeide. Ieder huis staat afzonderlijk op zichzelf, en heeft eene tusschenruimte van tien of vijftien voet; dezelve zijn wijd en hoog, en daar zij zeer netjes uit sparren en bamboes vervaardigd en met palmtakken overdekt zijn, zoo zijn zij alle zeer luchtig en aangenaam. Het dak steekt van voren eenige voeten uit, en wordt door posten onderstut, en maakt alzoo eene lommerrijke gaanderij uit. Derzelver bewoners schijnen een eenzelvig slag van volk te zijn, welks voorvaders door Columbus ontdekt en door de Spanjaarden in Hispaniola van kant zijn gemaakt. Zij zijn kort van gestalte (geen van allen, die ik zag, was boven de vijf voet en zes duimen,) geelachtig van gedaante, en hebben donkere oogen, lang, sluik en glimmend haar, even als de vlerken van een raaf; ook is er eene merkwaardige wijdte tusschen de neusgaten en de bovenlip, en eene breedte en stevigheid tusschen de schouders. Hunne handen en voeten zijn evenwel zeer klein en van een fijn en teeder maaksel. Zij schijnen voor geene aandoeningen hoegenaamd vatbaar te zijn, zoo als andere menschen;

vreugde, noch droefheid, woede noch nieuwsgierigheid, maakt den geringsten indruk op hun gemoed. Ziel en ligchaam zijn beiden in het grootste phlegma gedompeld; de kinderen liggen stil en rustig aan hunner moeder borst; kalmte heerscht in hunne woningen, en loomheid in al hun doen en laten. Onze partij was reeds op zichzelf voldoenend genoeg, om eenig opzien te baren, al ware het ook, dat de Padre ons niet met een gedruischmakend saluut van rammelende bellen verwelkomd had. De Indianen werden allen opgeroepen, en de Alcalde en de Regidors stonden met hunne bevelstaven voor het front der bijeengeschaarde menigte. Deze waren, om zoo te spreken, de eenige kenteekenen van leven, welke men in hen bespeuren kon; zij lachten noch bewogen zich niet, zij spraken geen enkel woord, en stonden als levenlooze schepselen in diepe verrukking met hunne oogen wagenwijd open. De Gouverneur gaf aan ieder kind een stuk geld, hetwelk door hen of hunne ouders, bijna zonder eenig blijk van vriendschap of erkentenis aangenomen werd; zij bevestigden naauwelijks het eerste gedeelte der aanmerking van Tacitus:

Gau-

Gaudent muneribus, sed nec data imputant, nec acceptis obligantur (*). Zij waren veel meer gekleed dan de Negers; de zedigheid der vrouwelijke kleedingdragt was buitengemeen, en de boezem zoowel van moeder als van dochter bleef zeer zedig bedekt voor de mannelijke blikken. De beestachtige tentoonstelling van dit geheiligd gedeelte des vrouwelijken ligchaams is iets, hetwelk mij in de manieren der West-Indische slavinnen geducht tegenstond. De planters mogten en moesten zulks waarlijk wel verbeteren.

Het verbazend onderscheid tusschen deze Indianen en de Negers, maakte eenen levendigen indruk op mijn gemoed. Hun uiterlijk voorkomen verschilt niet zoozeer als hun geaardheid en karakter. Bij de eersten staan de levensgeesten stil, bij de laatsten zijn dezelve onstuimig en tot aanhitsing vatbaar. De Negers kunnen niet stil zwijgen; zij praten in weerwil van zichzelven. Iedere drift heeft op hen den gewel-

(*) [*Zij verheugen zich over geschenken, maar rekenen niet dat zij gegeven zijn, noch achten zich voor het ontvangene iets verpligt.*]

weldigsten invloed; hunne gramschap is plotseling en woedend; hunne blijdschap is uitgelaten en buitensporig, hunne nieuwsgierigheid onverschrokken, en hunne liefde is de bloote begeerte naar de voldoening eener vurige dierlijke drift. Evenwel zijn zij, in den hoogsten graad, goed van inborst, en niets is aardiger dan eene groep jonge Negerinnetjes te ontmoeten met haar vriendelijk « *Datje Alla, hoe you sitte Alla?* » (*) en mij dunkt ik zie nog die glinsterende gitzwarte oogen, en die schoone rijen van witte tanden. Men zegt: dat de Negers eene diepe minachting hebben voor de Indianen, en zulks komt mij zeer waarschijnlijk voor; want de laatsten zijn buiten allen twijfel, als verstandige wezens, op verre na de minsten. Hun oorsprong en bestaan maakt inderdaad een onderwerp uit, hetwelk eene ernstige overdenking waardig is.

Buig-

(*) Zoo spreekt men in de Hollandsche Koloniën; *Goeden dag Mijnheer! hoe vaart gij Mijnheer?* of, zoo als de Engelsche Negers zeggen: *How d'ye, massa? how d'ye massa?*

Ruigzaamheid van aard wordt hun voor het grootste gedeelte, als bij uitsluiting van hunne natuurgenooten, ten eenemaal ontzegd: zij kwijnen weg onder het overvoeren, en sterven onder het werken. Zij zullen zich nimmer gewillig, of algemeen, met de geslachten van Europa, of van Afrika vermengen; zoo zij met overvloedige middelen van bestaan aan zichzelven zijn overgelaten, zullen zij evenwel, van jaar tot jaar, verminderen in plaats van vermeerderen: noodzaakt men hen tot eenige soort van verbetering, dan stemmen zij daarin van lieverlede toe; maar zoodra de uiterlijke dwang ophoudt, keeren zij weder tot hunnen vroegen staat terug. Zij deinzen, even als uit eene ingeschapene vrees, voor andere natiën angstig terug: zij zijn thans vreemdelingen in uitgestrekte gewesten, welker eenige bevolking zij te voren uitmaakten; en het komt bijna voor, als of zij, door eene ondoorgrondelijke Voorzienigheid, bestemd geweest zijn, om een derde gedeelte des aardkloots te bevolken tot op het daargestelde tijdvak, dat de Nieuwe Wereld voor de Oude moest geopend worden, en dat de onophoudelijke en onwederstaanbare stroom

van bevolking uit het Oosten derwaarts moest doordringen en hen ongemerkt van de oppervlakte der aarde wegspoelen (*).

De Gouverneur had hier ook eenige vrije Neger-Kolonisten ingevoerd, die een gedeelte uitmaakten van dat aantal slaven, welke in sommige der Zuidelijke Staten van Noord-Amerika, tij-

(*) Het getal der Indianen, in de Savana Grande, bedraagt

	mannen	43
	vrouwen	56
	jongens	64
	meisjes	66
In Arima,	mannen	60
	vrouwen	77
	jongens	81
	meisjes	60
	Totaal	507

De Trinidadsche Almanak van 1824 geeft het totaal bedrag der Indianen in het Eiland aldus op: —

mannen	218
vrouwen	234
jongens	222
meisjes	219
Totaal	893

Zijnde er dus slechts *dertien* vrouwen meer, dan mannen, hetgeen ik geloof dat geene hoeveelheid is, evenredig met Landen, waar de bevolking toeneemt.

tijdens den laatsten oorlog tot muiten waren aangezet, en die, bij den mislukten uitval tegen Nieuw Orleans, met Alexander Cochrane's eskader naar de Westindiën zijn overgevoerd en aldaar verstrooid werden, doch die zich, geloof ik, voornamelijk in Trinidad hebben nedergezet.

Dit was eigenlijk eene handelwijze *mali exempli* (*), en zoude vroeg of laat wel eens zeer gemakkelijk op ons eigen dak kunnen neerkomen. Deze volkplanting bestaat uit bijna driehonderd personen, een goed slag van vrolijke Yankees (†). De Opperste van het dorp was wellevend genoeg om ons in de kapél, binnen welke de nieuw aangekomen Bisschop voor het eerst zoude prediken, eene plaats aan te bieden. Nadat onze Amerikanen met veel moeite eindelijk bedaard gezeten waren, namelijk de mannen aan de eene, en de vrouwen met

de

(*) [*van een kwaad voorbeeld.*]

(†) Dit is een soort van bijnaam, welke de Engelschen aan de Noord-Amerikanen gegeven hebben, en welke bijzonder op die uit de Noordelijke Provinciën wordt toegepast. DE VERTALER.

de kinderen aan de andere zijde, en toen de Bisschop zich voor het altaar geplaatst had, met den Padre [den Oppersten van het dorp] aan zijne regter- en de Kapellanen aan zijne linkerhand, mijn persoon in een hoek, de Heeren Regidor's, de Alcalde's en de Cacique's der Indianen, en de Dames, hunne vrouwen, met hare geduldige zuigelingen in het overig gestoelte, begon de godsdienstoefening; en de predikatie verwekte zulk eenen levendigen indruk, dat er een gemurmel van algemeene goedkeuring uit het midden der vergadering oprees (*): even zoo als de Gouverneur hun de burgerlijke wetten ontvouwd had sprak de Bisschop hun nu als geestelijke aan; zijne wijze van voordragt was aandoenlijk en indrukmakend; zijn onderwerp kort, doch zakelijk, en hij sloot zijne leerrede met, op

(*) Een groot gedeelte dezer predikatie wordt hier in het oorspronkelijke werk letterlijk medegedeeld; doch in het Engelsch Kreoolsch, en naar de bekrompene bevatting der Negers; bij gevolg voor alle vertaling ongeschikt; want het is alleen om de oorspronkelijke eigenaardigheid dier Neger-uitdrukkingen zelve, en niet om den inhoud der leerrede, dat de Engelsche Schrijver daarmede eene geheele bladzijde heeft opgevuld. DE VERTALER.

op eene statige wijze, Gods zegen over de gansche vergadering af te smeeken. De Padre was vol van Andalusische complimenten, de Negers drukten hunne bewondering in Kreoolsche loftuitingen uit, en de Indianen, de onnoozele Indianen, stonden van bevreemding te gapen, en hadden even zoo weinig begrip van hetgeen hier voorviel, als van de beraadslagingen in de zitting des Parlements. Alles bijeengenomen leverde de zonderlingste kontrasten op, en gaf aanleiding tot ruime stof van grimlagchen en nadenken.

Ten gevolge der gemaakte schikkingen werd het huis van den Heer Mitchell den volgenden morgen te negen ure, dooor eene luidruchtige menigte van mannen, vrouwen en kinderen, omsingeld. Sommigen kwamen om gedoopt te worden, of om ten doop te houden, en anderen om zich te laten trouwen. Verscheidene der laatste droegen de niet ondubbelzinnige kenteekenen met zich, dat zij de gebeden der kerk, om vruchtbaar te worden, niet meer noodig hadden. Zij stoven het huis vrij onbeschoft binnen, doorzwierven al de vertrekken, en lachten

en

en speelden even zoo vrij, alof zij in hunne eigene hutten waren. In de zijkamer, welke tot mijn slaapvertrek gediend had, was nu een altaar en doopvonte geplaatst. Men spreidde een wit laken over de tafel, op welke eene groote glazen stulp, gevuld met zuiver water, in het midden gezet werd. Nadat de Gouverneur en de Kommandant zich beiden een kwartier lang afgesloofd hadden, met alles op die wijze te beschikken, werden die dartele wezens binnengelaten, waarbij men alles aanwendde, om hen zoo veel hun aard zulks toeliet, binnen de grenzen der welvoegelijkheid te houden. De Bisschop las nu het eerste gedeelte der dienstoefening voor; de geheele vergadering knielde daarbij, vol van eerbied op den grond; maar toen men met de plegtigheid der waterbesprenkeling zoude aanvangen, ontstond een hevige opstand onder de, met elkander worstelende, moeders, om de eer te hebben van met des Bisschops handen het allereerst gedoopt te worden. De beide Kapellanen bleven evenwel onophoudelijk voortdoopen, zoo dat zij druipend nat werden; en nooit heb ik mijn geheel leven zulk een verschrikkelijk gehuil en gegil bijgewoond, als van die

kop-

koppige piccaninnies [kinderen]. Ik geloof dat er zeventig stuks gedoopt werden, welk laatste de moeijelijkste taak van allen was. Wij hadden eenen zwaren post om hen weder tot het aanhooren der toepassing bijeen te krijgen; doch, over het geheel genomen, gedroegen de volwassene Negers zich bij uitstek wel, en legden de duidelijkste blijken eener ongeveinsde godsvrucht aan den dag.

Vervolgens begon men met de plegtigheden van het Huwelijk. Een dozijn paren waren reeds te voren aan elkander verloofd; doch zeven of acht andere koppels, door dit zoete voorbeeld uitgelokt, lieten zich bij diezelfde gelegenheid ook zoo maar op staanden voet in den echt verbinden, even zoo als zulks in het laatste bedrijf van sommige oude tooneelstukken wel plaats vindt. Ik herinner mij, dat eene dier zwarte freules zich niet zeer gemakkelijk wilde laten overhalen, maar Chesapeak, haar bewonderaar, liet zich zoo maar niet afzetten; « Nu Mol » zeide hij, « ik laat mij niet beschamen; ik ben gekomen om te trouwen, en ik *wil* trouwen, en zoo gij niet wilt, ga ik naar eene an-

andere;» maar Mol speelde de coquette, en Chesapeak kwam, zoo waar als ik een Christenmensch ben, vijf minuten daaana met eene andere, nog veel schoonere bruid onder den arm aanstappen, en liet zich in hetzelfde oogenblik trouwen. Dan, nu heerschte er bij deze gelegenheid een groot gebrek aan trouwringen; en de oorringen der Negerinnen waren daartoe de helft te groot.

Om in dit gebrek zoo veel mogelijk te voorzien, leende ik den Geestelijken van mijne ringen, niet den ring der geliefde van mijn hart, maar een, dien mijn vader voor mij van eenen Jood gekocht had. Dezelfde knoopte dertien paren aan elkander. — Eene der bruiden was een beelderig lief Fransch meisje, van den Roomschen godsdienst, die zich zeer onwelvoegelijk gedroeg; zij ginnegapte zoo overluid, dat de Geestelijke bijna de trouwplegtigheid wilde staken, en hare wederhelft, die een vroom en bedaard Protestant was, scheen gansch niet over zijne bruid gesticht te zijn. Toen zij na de benedictie nederknielde, hoorde ik haar haren man toeroepen: — «Dit-on, Jean! hooka drole

ma-

maniere de se marier! hè! hè! hè! (*) » Ik ben zeker, dat zulk een vrouwtje haren man zal weten te doen gevoelen, dat hij getrouwd is.

De Pitch Lake [Pikpoel] ligt hier in de nabuurschap; doch ik had geene gelegenheid dezelve te bezoeken. De wegen zijn voor het grootste gedeelte zamengesteld uit Joodenlijm, uit welke eene broeijende kalkachtige stank opstijgt, zoodra de zon er op begint te werken; hetgeen voor den wandelaar niet zeer uitlokkend is. Men heeft verscheidene proeven met dien Pikpoel genomen; doch dezelve is ongeschikt bevonden, ten zij men er ontzaggelijke kosten aan wilde besteden; en dan zoude men er zich ten dienste der schepen- en bootmakers van kunnen bedienen.

St. Joseph, de oude hoofdstad des Eilands, ligt bijna tien mijlen van Porto de Espana, en eenigzins van den oever der rivier Caroni verwijderd. Dezelve prijkt met eene fraaije parochiale

(*) [*Zeg Jan! wat een kluchtige manier van trouwen!*]

chiale kerk, met kazernen voor eene afdeeling troepen, welke hier gemeenlijk garnizoen houden, en eenige weinige tamelijk goede huizen. Het was hier, dat Sir Walter Raleigh eenige zijner fatsoenelijke afzetterijen pleegde, toen hij zijne eerste ontdekkingsreize naar El Dorado ondernam.

Arima ligt acht of negen mijlen verder op, en is het voornaamste Indiaansche dorp. Hetzelve bestaat uit een ruim vierkant plein en een paar straten, ook zijn de gebouwen veel steviger dan die van Savana Grande. De gemeente is rijk in Kakauplantagiën, en houdt er eene Casa real, eene gevangenis, eene ruime kerk, twee scholen en een Padre op na. De Indianen en de vrije Negers worden in deze scholen toegelaten; en de schoolmeester vertelde mij, dat er geene slaven waren. Zij werden allen in het lezen en schrijven onderwezen, in welk laatste de Indianen schenen uit te munten. Eenige van hunne geschriften waren zeer sierlijke pronkstukken der pennenkunst. De school was verdeeld in Troje, Carthago en Rome, en het voornaamste boek van onderwijs was de ou-

oude Cato Christiano, hetwelk met al de Roomsche prullen en zotternijen een uitgezocht tekstboek voor de jongen wilden is. De verschrikkelijke ongerijmdheid van schilderijen in de kerken overtrof al, wat ik nog ooit van dien aard in eenige Roomsche kerk had aangetroffen.

Ik ben overtuigd dat de Bisschop van Gerren nimmer in zulke gruwzame godslasteringen kan toestemmen, doch hij behoorde te dezen zijn gezag beter te doen gelden, en een einde aan derzelver bestaan te maken.

De mommerijen dezer soort van Christenen maken een grappig vertoon in Trinidad. Gedurende de Passie-week wordt er geregeld eenen Judas uit de kerk gejouwd, en des Zaturdags vóór Pinksteren wordt hij steeds aan den hoogsten galg bij den nek opgehangen en door al het vroom gepeupel der plaats met eenen zwerm van steenen en verwenschingen bestormd. Drie Engelsche matrozen verwierven hier eene buitengemeene vermaardheid en werden als zeer goede Katholijken aangezien, omdat zij met

eenige gebroken mopsteenen, zoo juist naar dien Judas hebben weten te mikken, dat zij zijnen kop in één worp van den goddeloozen romp afsmeten.

Toen ik in het Eiland was, spookte het er geducht ten opzigte der huwelijksverbintenissen tusschen Protestanten en Roomschgezinden. Benedictus XIV vaardigde in 1741 eene Bul uit, waarbij « *dolens imprimis quam maxime Sanctitas sua, eos esse inter Catholicos, qui, insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus connubiis, quae sancta Mater Ecclesia perpetuo damnavit atque interdixit, ex animo non abhorrent, et prorsus sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui, severioribus propositis spiritualibus poenis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc viuculo sese Haereticis conjungant, Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, et alios quoscunque Dei et Ecclesiae fideles ministros in iis partibus degentes serio graviterque hortatur et monet, ut catholicos utriusque sexus ab hujusmo-*

modi nuptiis in propriarum animarum pernitiem ineundis, quantum possint, abstineant. — »
Doch zou er bij toeval, zegt de Paus verder: — en daar vertoont zich, na al die harde woorden, den vredemaker voor uw geld, — eenige weinige Godvergetene snaken gevonden worden, die op een bekoorlijk Protestantsch meisje mogten verlieven, dan staat zijne Heiligheid, schoon niet zonder grooten weerzin, en in aanmerkingneming der omstandigheden, het huwelijk toe, en gelast den zondaar, dadelijk na de bruiloft,

« uit

(*) [d. i. *waarbij Zijne Heiligheid, — zich zeer bedroevende, dat er zoodanigen onder de Catholijken zijn, die door eene dwaze liefde schandelijk verlokt, van die vloekwaardige huwelijken, welke de heilige Moederkerk altijd veroordeeld en verboden heeft, niet van harte een afkeer hebben, en er zich niet ten eenemaal van meenen te moeten onthouden, en (waarbij hij), den ijver van die Priesters grootelijks prijzende, die, door vrij gestrenge opgelegde geestelijke straffen, de Catholijken zoeken te weerhouden, dat zij door den heiligen band zich met geene ketters vereenigen, — al de Bisschoppen, de Apostolische Plaatsvervangers, de Kerspel-Opzieners, de Zendelingen en andere getrouwe Dienaars van God en de Kerk, wie zij ook zijn mogten, die in zulke landstreken leven, ernstig en met gezag waarschuwt en vermaant, dat zij de Catholijken van beide kunne van het aangaan van zoodanige huwelijken tot verderf van hunne eigene zielen, zoo veel zij kunnen, afhouden.*]

« ut *pro gravissimo scelere*, quod admisit, *poenitentiam agat*, *et veniam a Deo precetur.* » (*) Zoodat de Paus hier eerst eene zaak als doodzonde verklaart, daarna die zonde toestaat, dan die zonde door een zoogenaamd helig sacrament heiligt, die geheiligde plegtigheid uitkrijt als de boosaardigste misdaad, voor welke hij boetedoeningen en gebeden, tot verkrijging van vergiffenis bij den Allerhoogsten, vordert. — Een aardig tijdverdrijf waarlijk, voor eene wittebroodsweek!

Deze licentie tot het begaan eener allergruwzaamste zonde, *gravissimum scelus*, werd echter alleenlijk bij uitsluiting aan de Hollanders, en eenige weinige anderen verkocht. De goede en

(*) [*dat hij voor het zeer zware schelmstuk*, dat hij heeft toegelaten (†), *boete doe en vergiffenis van God bidde.* »

(†) De Engelsche Schrijver merkt hier aan: » Ik twijfel of de Prevoost van Eton den Paus zelven hier zijn slecht Latijn wel vergeven zou. « En inderdaad, de Paus heeft, door het woord *admisit* (hij heeft *toegelaten*) te gebruiken, in plaats van *perpetravit* (dat hij *begaan*, *bedreven* heeft) zich zeer dubbelzinnig en ongelukkig uitgedrukt, zoodat het, tegen de bedoeling van Zijne Onfeilbaarheid, bij deze Bul den zin kan hebben: » dat Zijne Heiligheid zelf tot dit schelmstuk de toestemming en vrijheid gaf. «]

en gevoelige Bisschop van Gerren heeft zeer veel moeite aangewend om deze vergunning ook in onze, door Roomschgezinden bevolkte, Koloniën in te voeren, en is eindelijk geslaagd, met van Leo XII een Verlofbrief te verkrijgen, dat de Katholijke zich met een Kettersch wijf mogt inlaten.

Het ware jammer dat men genoodzaakt zoude geweest zijn, om zoo vele ordentelijke jonge Heeren, die den aanval van een Engelsch oog, of de aanprikkeling van het listig blank vel onzer Engelsche schoonen niet konden weerstaan, in den ban te doen. De goede Bisschop kon zoo iets onmogelijk van zijn hart verkrijgen.

Men heeft in Porto de Espana op eene zeer edelmoedige wijze bijgedragen tot de instandhouding van eene school, in welke Engelschen, Spanjaarden en Franschen, zonder onderscheid, naar het plan van het nationaal onderwijs in Engeland, onderwezen worden. De jongens lezen en leeren het Engelsch zoo volmaakt wel, dat het moeijelijk is, om er den vreemden tongval in op te merken: zij gebruiken allen de authentieke

overzetting des Nieuwen Testaments; en leeren den Katechismus der kerk van buiten opzeggen. Deze school was evenwel in geenèn goeden staat; en de Meester, ofschoon een kundig man, had den naam van een zeer ongeregeld leven te leiden, en zeer nalatig in de uitoefening zijner ambtsverpligtingen te zijn.

De gevangenis is de beste in de Antilles, en verdient waarlijk allen lof. Men heeft er ook zeer wijsselijk een weefgetuig ingevoerd; welke groote uitvinding in Trinidad van hetzelfde gezegend gevolg is als in alle andere plaatsen, alwaar deszelfs vervoerbaar ligchaam zich gevestigd heeft. Het moest iedere schrede in den voortgang der bevrijding vergezellen.

Zoo ver ik heb kunnen zien of hooren, schenen de beraadslagingen des Britschen Parlements hier geen voortdurende onlusten verwekt te hebben; en de Planters zelve wilden volmondig bekennen, dat er bij die gelegenheid veel geweld zonder oorzaak was gepleegd geworden. — De markt mag des Zondags 's morgens niet langer dan tot half tien ure open blijven, moe-

moetende op dat uur alles geruimd wezen. Deze maatregel veroorzaakte in den beginne hevigen opstand; doch tegenwoordig wordt er niet meer aan gedacht. — De instelling van spaarbanken is waarlijk geen verstandig overleg in eene gemeente als deze; het doelwit moest veel eer zijn, om de menschen hier aan te zetten dat zij zich kleeden en beter voeden, welke behoefte alleenlijk door werken kan voldaan worden. Eene van Berkeley's vragen, ten opzigte der Ieren is: — of het invoeren van behoeften niet de beste weg zoude zijn om volken tot vlijt en naarstigheid op te wekken? En indien onze boeren gewoon waren, om schoenen te dragen en vleesch te eten, of zij dan niet veel ijveriger zouden zijn?

Ik zie veel liever, dat een Neger eene Spaansche mat uitgeeft, om zich een nieuwen hoed te koopen, dan dat hij die in den spaarbank oplegt. Met den nieuwen hoed, zal hij ongemerkt belust of begeerig worden naar nieuwe geriefelijkheden en gemakken; hij zal meer en meer waarde beginnen te hechten aan al wat zijne eigenliefde streelen, of al wat zijne geneugte bevorderlijk wezen kan, en de kwelling

 van

van zoo iets te verliezen, zal in eene juiste evenredigheid staan met het genot, van het artikel in bezit te hebben. Zoo dra deze kwelling onophoudelijk gevoeld wordt, komt men de grootste moeijelijkheden te boven; eene aansporing tot nijverheid en tot verbetering grijpt het gemoed aan, en van dat oogenblik af kan men den Neger gerust overlaten aan de uitwerkselen dezer uit- en inwendige agenten, welke gemeenlijk in de beschaafder Gewesten des aardbodems van een gewenscht gevolg zijn. Het ondubbelzinnig bestaan van deze aanprikkelende en bestendige uitwerking, komt mij voor, het onfeilbaar teeken te zijn der verwezenlijking van dat tijdvak, in hetwelk de vrijmaking zal kunnen beschouwd worden als een zegen voor den slaaf, voor den meester en voor het algemeene best. Indien de afschaffing der slavernij, vóór de bereiking van dit punt, volkomen beslist wordt, dan is het eene onbetwistbaar bewezene daadzaak, dat, vooreerst, de grondeigendommen van bezitters moeten verwisselen; ten tweeden: dat de koophandel der Eilanden moet wegkwijnen, of geheel en al uitsterven; en ten derden: dat de voortgang der beschaving onder de

de Negers zelve, zonder eenigen twijfel, vertraagd, en de staat van hun toekomstig lot op eene onberekenbare wijze vernederd moet worden. Spaarbanken zijn de bijzondere voortbrengselen eener hoogst beschaafde eeuw en natie, van zware bevolking en van een werkzaam bestaan. Zoodanige instellingen dienden alleenlijk voor den *nijveren* behoeftigen te bestaan. De Negers in de West-Indiën kunnen thans geenszins als zoodanig aangemerkt worden; zij zijn lui van aard, zoo als hunne Afrikaansche broeders thans zijn. Voor deze ingeschapene of ingekankerde achteloosheid meenen zij de verschooning te vinden in het luchtgestel en in den grond, welke het werken niet alleen tegen den zin, maar bijna overbodig maakt. Gij spoort iemand aan tot werken, tot het bebouwen van den vruchtbaren grond en tot najaging der voorkomende vertroostingen des rijkdoms; hij geeft u tot antwoord: dat hij dezelve, God dank! niet noodig heeft, dat de yams en de bananen overvloedig tot zijn onderhoud zullen opwassen, en dat de kiltum goedkoop is; al wat hier nog bij kan komen wordt de moeite niet waardig gekeurd, om er zich veel moeite voor te geven. Wat staat hier den men-

schenvriend te doen? Spaarbanken in te voeren zekerlijk niet: de Neger heeft geen geld om te sparen. Al had hij dit inderdaad, dan is hij er op geene eerlijke wijze aan gekomen: en zult gij hem verbeteren, door hem vijf percent op zulk een onderpand uit te keeren? Verondersteld eens, dat hij op dusdanige wijze eene som bijeengezameld had, welke toereikend was, om zich vrij te koopen, zoo als sommigen gedaan hebben; wat heil hebt gij hem dan toegebragt? Geen hoegenaamd! Al wat gij voor hem gedaan hebt, bestaat hierin, dat, terwijl hij als slaaf aan het werk, en, zoo doende, binnen zekere palen van matigheid gehouden wordt, gij van hem binnen de eerste acht dagen eenen vagebond, in de tweede, eenen struikroover, en in de derde eenen koornmaler in de gevangenis te Porto de Espana gemaakt hebt.

Een eenig doelwit blijft slechts den menschenvriend ter bereiking over; namelijk, dat hij den Neger beschave. Zulks kan hij niet met geweld doen. Hij kan het kasteel der luiheid niet stormenderhand innemen; want het zoude voor zijn aangezigt verdwijnen, en achter zijn rug weder

te

te voorschijn komen. Hij moet geregeld voorwaarts gaan, en zorgen, dat de oogen dier ellendigen geopend worden. Hij kan niets met hen aanregten, alvorens bij gansch andere begeerten in hunnen boezem ontstoken heeft, en als zij eenmaal beschaafd en verlicht zijn, dan eerst zal men de ketenen hunner slavernij voor altijd kunnen verbreken.

Hoewel de Bank voor het tegenwoordige weinig of niets beteekent, zoo ben ik echter bij bedaarder overdenking, niet rouwig, dat dezelve bestaat. Er mogen eenige slaven zijn, die boven hunne makkers uitmunten; en, daar de slaaf zich in Trinidad vrij kan koopen, zoude zoodanige inrigting hem tot nijverheid kunnen aansporen.

Verscheidene der overige inrigtingen zijn van zoo veel aanbelang, dat zij onmogelijk achter elkander kunnen verhandeld worden, en ik heb mij voorbehouden, om die bij eene volgende gelegenheid te ontwikkelen.

Op Paasch-Maandag den 4 April begaven wij ons,

ons, na hier eenigen tijd allergenoegelijkst doorgebragt te hebben, weder aan boord van de Eden, en namen een vriendelijk afscheid van onzen herbergzamen Gastheer en van de overige vrienden, welke wij in het Eiland Trinidad ontmoet hadden, en die ons met een « Adios, Adios! Vivan ustedes muchos anos! (*) » bij het uitzeilen een laatst vaarwel toeriepen.

(*) [Vaarwel, vaarwel! Leef gelukkig vele jaren!]

GRE-

GRENADA.

Ik rade iederen zeeman aan, om toch naar de waarschuwing der inboorlingen te luisteren, en nimmer te wagen om buiten-om, door de Boca de Huevos te zeilen. Het heeft weinig gescheeld of ik had in deze zoogenaamde paraplui mijn graf gevonden. De doortogt schijnt uiterlijk zeer kort en gemakkelijk toe, de zee is zeer effen, men heeft eene frissche koelte, bijna voor den wind, en men denkt, het schip zal er wel door-loopen; maar men kan in de *Boca de Huevos* niet genoeg op zijne hoede wezen.

Wij waren bijna een honderdtal vademen afstands van de opene zee, toen de wind begon te vallen. De doortogt is veel dieper dan het in zee toeschijnt, en de zeer hooge klippen aan beide zijden veroorzaken eene doodelijke kalmte, waarbij men dan te gelijker tijd met eenen hevigen stroom te kampen heeft. Dit veroorzaakte, dat

dat het schip het achterste voren zwaaide; en weldra op dertig voeten na, tegen eene rots te regt kwam. Hier zaten wij nu; de zeilen hingen bewegeloos; alle de booten waren uitgezet, en het volk roeide met alle magt, om het schip tegen den stroom op te werken. Daarna wierpen wij ons anker uit op vijftig vademen water. Na hier bijna tien minuten vertoefd te hebben, werden de bramzeilen eensklaps gevuld door eene windvlaag, welke door de klieven der rotsen henen drong; men liet de kabel slippen, het schip schoot nu eenigzins vooruit, en, door de medehulp der sloepen, geraakten wij weder behouden in den wijden stroom. De rotsen steken zoo steil als een muur, en geheel en al ontbloot van eenig kruid noch plantgewas, bijna twintig vademen hoog boven het water uit; en indien wind en stroom uit denzelfden hoek was gekomen, dan was er gewis niets van ons te regt gekomen.

Den volgenden dag beproefden wij ons geluk door de Boca de Navios, dan, een kwartier uurs van den ingang zijnde, begon de wind andermaal te vallen, en de stroom dreef ons, even

als

als te voren, terug. Wij wierpen derhalve nogmaals het anker in zeer diep water, gingen niet eerder onder zeil dan tegen het vallen van den avond, en den volgenden morgen kwamen wij tegen twaalf uur in de Baai van Grenada ten anker.

Trinidad is heerlijk, maar Grenada is verrukkelijk. Ik weet niet waarom hetzelve mij aan Madera deed denken, maar ik had het althans ieder oogenblik voor oogen. De haven is eene van de schoonste in de West-Indiën, en de orkanen hebben zich nog niet zoo ver naar het Zuiden durven wagen. De stad is op een Schiereiland, hetwelk in de Baai utisteekt, aangelegd. Binnen in ziet men eene werf vol schepen, en rondom dezelve eene menigte koopmans pakhuizen: verder op ziet men drie of vier beeldorige kreeken, welke de Suikerplantagiën doorsnijden, als ook eene waterleiding, alwaar de schepen zich van water voorzien, en de groote Lagoon, en Point Salines, die zich in eene lange kronkeling naar het Zuidwesten uitstrekt. De *Richmond Heights* zijn de hoogste bergen in den omtrek: op derzelver kruinen zijn zeer uit-

uitgestrekte vestingwerken aangelegd; en men heeft van daar een uitzigt over het gansche Eiland, zelfs heeft men eens de Bocas van Trinidad op eenen helderen namiddag duidelijk kunnen onderkennen. Het overige uitzigt is verrukkelijk: het oog graast in allerlei rigtingen rond over de weelderig bebouwde valleijen, door welke de helderste stroomen heenkronkelen; boomgaarden van pumpelmoezen, en oranjeappelen; buitenplaatsen, negerhutten met banaanbladeren overschaduwd, bergen en dalen zeer romanesk en verward door elkander liggende, hier en daar digt bewassen met groene rijsboschjes, met keurige plantsoenen, of met statige wouden omzoomd. Het uitzigt van het Gouvernementshuis, hetwelk op eenen bergrand, aan het einde van *Hospital Hill* staat, is, de Baai van Napels aan de eene zijde, en een dichterlijk Arcadia aan den overkant; dan de hemel weet, waar de Planters, die voor het grootste gedeelte Schotten, en over het geheel geen heksenmeesters in het Grieksch zijn, die benamingen vandaan gehaald hebben; het benedendeel wordt hier *Tempe* genoemd, de rivier waarschijnlijk Peneus, en aan eene daarbij gelegen gespleten

hoo-

hoogen berg, geven zij zonder twijfel den naam van Parnassus, op welken de beste soort van suiker in het Eiland geteeld wordt.

Mijn verblijf in dit Eiland was slechts van korten duur; doch ik was ten hoogste opgetogen met al wat mijn oog hier ontmoette. Grenada is welligt het fraaiste Eiland van de Antilles, hierdoor namelijk, dat deszelfs voorkomen zacht en edel is, zonder grootsch en ontzaggelijk te zijn. Het land heeft een Italiaansch voorkomen, hetwelk aanmerkelijk verschilt van den gewonen aard en aanleg der overige, tot de Keerkringen behoorende Gewesten, en zulks is in het bijzonder met dit Eiland het geval. Ik heb een aanzienlijk gedeelte in het binnenste des Lands te paard afgelegd, en vond ieder oord groen, afwisselend en romanesk. Ik had geen tijd om zoo ver als de *Grand Etang* ligt, te rijden, welke, naar ik hoor, als eene groote zeldzaamheid beschouwd wordt; maar met dat al, geloof ik, dat er geen uitzigt in het Eiland kan opwegen tegen dat van het Gouvernementshuis, of van de *Richmonds Hoogten;* het is zoo schoon en verheven, dat *Westall* opzettelijk uit

Engeland diende over te komen, om het te zien, en met zijn penseel af te schetsen.

St. George is eene groote stad, en schilderachtig aangelegd, op een Schiereiland, aan den rand eens bergs; doch, ten gevolge dezer ligging zijn al de straten zoo verbazend steil, dat de inwoners het niet veilig keuren om zich van eenig voertuig hoegenaamd te bedienen. Zij maken er echter meer zwarigheid van, dan werkelijk noodig is. Ik neem aan om met eene chais, met twee paarden voor elkanderen, gaaf en wel van de Carenage tot naar het Gouvernementshuis te rijden.

De kerk was zonder dak toen ik er was, doch het plan voor een nieuw gebouw was reeds gemaakt, en men had tevens besloten om deszelfs aloude toren en heerlijke standplaats te behouden. De klok, welke door den Gouverneur Matthews ten geschenke gegeven was, werd voor zeer vermaard gehouden. Er zijn nog twee andere kerken in het Eiland, en twee, of ten minsten een, zullen nog, zoo spoedig als het mogelijk is, gebouwd worden. — De Heer Macmahon, Rector van St. George, is een goed en

en waardig grijsaard. Bij den opstand in 1795 werd hij met verscheidene anderen in eene kamer opgesloten, als bestemd zijnde, om door de oproerige slaven van kant gemaakt te worden. Hij zag al zijne lotgenooten, den een na den anderen wegvoeren en doodschieten; doch het geluk gehad hebbende van Ulysses, om tot het laatste toe te blijven staan, besloot hij, om zijn leven hardnekkig te verdedigen. Macmahon is van eene rijzige gestalte, en was toen buitengemeen sterk, en in hetzelfde oogenblik, dat hij naar de strafplaats begeleid werd, sprong hij den Neger-Generaal om den hals, en bleef hem zoo stevig vasthouden, dat niemand in staat was hen van een te scheiden. Deze worsteling maakte de opmerking der beulen gaande; en zoodra men nu hoorde, dat het de Predikant was, ging er een algemeen geroep op voor het behoud van zijn leven; want hij stond van ouds in zijne Gemeente bekend, als een zeer menschlievend en weldadig man. De waardige Geestelijke vertelde dit zijn ongeval met eene belangwekking, welke hem volkomen waardig is.

Grenada is in de Britsche Antilles eervol on-

 der-

derscheiden, door deszelfs inwendige eensgezindheid en menschlievende handelwijze jegens de gekleurde inwoners. In dit opzigt overtreffen de Planters van dit Eiland al hunne medebroeders: de vrije gekleurde man heeft al dezelfde voorregten als de blanke, hoewel men nimmer kleurlingen in het bewind heeft doen zitting nemen; hetgeen ook te wenschen is, dat nooit gebeuren moge. In den tegenwoordigen staat van zaken, is het, over het algemeen genomen, volstrekt voldoende, dat zij, in den echten zin des woords, als vrije menschen kunnen beschouwd, en met regtvaardigheid en achting behandeld worden. Ik kan met geene juist naauwkeurige ondervinding over de behandeling der slaven oordeelen; maar zij hadden in mijn oog al het voorkomen van even zoo welgemoed, zoo luchtig en onbeschaamd te zijn, als de overige hunner makkers, waar ik die immer zag. Ik heb die snaken van nabij gezien, en weet verscheidene anecdoten, welke mij doen zien, dat zij menschelijk behandeld en behoorlijk onderhouden worden. Het vooroordeel tegen de kleur is waarlijk in dit Eiland veel minder dan in eenig ander, en ik twijfel geen oogenblik, of ie-

iedere maatregel van geregelde beschaving onder de Negers, zal door de regering met de uiterste blijmoedigheid ontvangen en gehandhaafd worden. De akte tot het bevestigen van eenen Bisschop was met algemeene toejuiching aangenomen. Een uitmuntend en bekwaam Predikant, door den Bisschop derwaarts gezonden zijnde, was zeer minzaam ontvangen. Men deed dadelijk eene pastorij voor hem oprigten, en eene kerk in een afgezonderd oord van het Eiland in orde brengen tot uitoefening der openbare godsdienst. Ik heb reeds zeer veel goeds gehoord van den eerwaardigen Heer Barker en zijne beminnelijke huisvrouw, zoo dat ik mij overtuigd houde, dat derzelver tegenwoordigheid alléen, het Eiland tot eene wezenlijke weldaad verstrekken zal.

Er zijn steeds nog eenige weinige Fransche grondeigenaars en Roomsche Priesters overgebleven; doch derzelver getal begint trapswijze af te nemen, en het voornaamste gedeelte der maatschappij mag als Engelsch beschouwd worden.

Ik ben bijzonder met Grenada ingenomen. Het is een schilderachtig Eiland; het levert zeeschildpadden, Porter en Champagne-wijn in overvloed op;, men zendt er ananassen en granaatappelen als een geschenk naar de schepen, en men leent er zijne paarden uit; in een woord, men treft daar regt hupsche Christenen aan;... *één* ding alleen bevalt mij daar niet; en dat ding is, hoe ongaarne ik er ook voor uitkome, een hinder in mijn oog; namelijk, er zijn bijna geene vrouwen. Ik ten minste verklaar, geene enkele vrouw van Grenada gezien te hebben zoo lang ik op het Eiland vertoefd heb.

ST.

ST. VINCENT.

Wij verlieten Grenada na den èten des Vrijdags avonds den 8 April, en zeilden op eenen kleinen afstand langs de lange linie van Eilanden en Eilandjes, aan welke men den naam van Grenadines geeft, en welke in geëvenredigde hoeveelheid tusschen de beide Gouvernementen van St Vincent en Grenada verdeeld zijn, en na, gedurende bijna vier-en-twintig uren, in het gezigt van land opgelaveerd te hebben, kwamen wij des Zondags den 10^{n}, tegen vijf uur des morgens in Kings-Town Baai ten anker.

Het uitzigt op de stad en omliggende landstreken wordt door velen als het voortreffelijkste tooneel in geheel de Antilles beschouwd. Het is in der daad zeer verrukkelijk; doch volgens mijnen smaak kan het niet opwegen tegen de alles overtreffende bevalligheden van het, in het verschiet liggende Grenada. Trinidad is Zuid-

 Ame-

Amerikaansch, maar St. George, de Lagoon, en Point Salines zijn volmaakt Italiaansch. Kings-Town ligt in eene langwerpige en enge linie aan den oever der Baai; aan het Oostelijk gedeelte staat een zwaar en omslagtig gebouw, uit twee zalen bestaande, in welke des morgens door de Raadsvergadering zitting gehouden, en des avonds door de Heeren en Dames uit de stad gedanst wordt. Aan het Westelijk uiteinde staat insgelijks een soortgelijk gebouw, doch veel onaanzienlijker; hetzelve is zoo wat tusschen een hospitaal en eene kazerne in, en heeft de eer tot eene kerk te dienen; digt tegenover hetzelve staat eene zeer luchtige en wel ingerigte Tabernakel voor de Methodisten, en tusschen deze beiden in, maar iets digter bij de laatste, staat of ligt misschien de nederige woning van den held van Curaçou. Een trotsch amphitheater van bergen omsingelt de stad op den achtergrond, en het land spreidde over het algemeen zulk een frisch en heerlijk groen ten toon, als ik nog nooit te voren in de West-Indiën heb aangetroffen.

Hetgeen mij hier echter tegenstond, was het ake-

akelig gezigt op de, in ketenen geklonken slaven, welke voor de eene of andere misdaad veroordeeld waren, om in de openbare straten van Kings-Town te werken. Niet dat die boeijen hun eenige ligchamelijke pijn noch smart veroorzaakten; want daartoe waren dezelve veel te ligt, maar ik heb alle redenen om een gebruik af te keuren, hetwelk door de gevoelens van ieder Engelschman volstrekt aanstootelijk, voor het publiek zonder eenig nut, en voor den zedelijken staat van den ellendigen veroordeelden onuitsprekelijk nadeelig wezen moet. Wij boeijen, wel is waar, eenen vrij geborenen Engelschman in ketenen, maar wij sluiten hem dan tusschen vier muren op. In de tijden van Eduard VI werden de vagebonden, volgens eene akte van het parlement, gekluisterd en langs den openbaren weg tot dwangarbeid veroordeeld; doch zoo iets gebeurde maar eens, en werd twee jaren daarna weder afgeschaft. De regtsgeleerde Blackstone heeft hieromtrent eenige goede aanmerkingen gemaakt, doch dezelve zijn mijn geheugen ontgaan. De regering van St. Vincent heeft alle eer behaald door den opbouw van een uitmuntend tuchthuis, hetwelk, bene-

 vens

vens dat van Trinidad, inderdaad het eenige is, dat nog door den beugel kan; al de overigen, welke ik in de West-Indiën gezien heb, onteeren de Gemeenten tot welke dezelve behooren: jammer echter, dat men niet gedacht heeft, om van de, over de vijfmaal honderd duizend guldens, welke hier, tot opbouwing eener gebrekkige en bekrompene kerk, verkwist zijn geworden, 60,000 guldens voor een weefgetuig af te zonderen. — De Botanische Tuin is zeer in verval, in vergelijking van den staat in welken die te voren geweest is, doch men vindt er steeds zeer schoone en kostbare planten en gewassen uit de Oost-Indiën; onder anderen, de notenmuskaat-, den kaneel- en kruidnagelboom. Het groote werk, hetwelk nog in de West-Indische *Botanie*, ter voleindiging overblijft, is de invoer van echte Oostersche *mangosteen*, of *mangostan*, waarbij ik misschien nog de *chirimoya* van Peru kan voegen. Deze beide gewassen, met den gewonen pijnboom, zouden eene ordentelijke wildernis kunnen voortbrengen.

Het is bijna overbodig, om hier aan te merken, dat, hetgeen men in sommige Antilles

man-

mangosteen noemt, slechts eene soort van *mango* is. Het is onvergeeflijk, dat die tuin niet beter onderhouden wordt; want boomen, vruchten en bloemen zijn voorwerpen, die de zinnen streelen, die het verstand ontwikkelen en die den mensch aan den grond, op welken hij met dezelve is opgegroeid, gehecht doen zijn; doch er heerscht een groot gebrek aan deze deugdelijke eigenschap in de Amerikaansche Koloniën.

De alhier gevestigde kerk is zeer onvolkomen, zijnde er, geloof ik, hoogstens twee kerkgebouwen in geheel St. Vincent. Men vindt er ook eenige Pausgezinden met een Zuid-Amerikaanschen Priester, van geen best karakter. Maar de Methodisten bloeijen hier welig als palmtakken, en heffen hunne liederen in de zachte klavervelden ongehinderd aan.

De regering heeft een besluit genomen, om nog drie andere kerken te laten bouwen, en ik vertrouw, dat men niet zal gedoogen, om over dit besluit, even als over zoo vele anderen van die

die soort, ligtzinnig heen te loopen. Dit Eiland vordert eenige zeer gewigtige hervormingen; en Planters, die verstandig genoeg zijn om hunne eigen belangen te behartigen, zullen dezelve zeer zeker in werking helpen brengen.

ST. LU-

ST. LUCIA.

Gedurende den ganschen nacht van Maandag, en den geheelen voormiddag van Dingsdag den 12 April, bleven wij door eene doodelijke kalmte onder de luwte van de ontzaggelijke Soufrière, zijnde den Noord-Westelijken punt van St. Vincent, bijna onbewegelijk liggen. De Soufrière is een prachtig gebergte, met diepe kloven en steile waterloopen, en deszelfs kruin vertoont zich slechts nu en dan tusschen de wentelende wolken. Hoe stil en vreedzaam scheen ons dit oord toe, in vergelijking van dien verschrikkelijken nacht van 1 Mei 1812; eenen nacht, welke niet ligt uit het geheugen der Westindianen zal uitgewischt worden, en over welke gebeurtenis zich nog verscheidene volgende geslachten zullen onderhouden.

De wind begon op te steken, zoodra wij langzaam uit de lij van het land kwamen, en wij

snor-

snorden vrolijk vooruit, tot dat wij het gebergte van St. Lucia vóór ons hadden. Als men dit Eiland van de Zuidzijde nadert, staat men verstomd over het treffend schouwspel van zoo vele onderscheidene soorten van wonderen der natuur. Twee rotsen, welke de Goden *Pitons*, en de menschen *Suikerbroden* noemen, verheffen zich in gelijke evenwijdige kegels, welke tot aan de kruinen spits toeloopen, tot boven in de wolken, die tusschen eeuwigdurend groen loofwerk dartelend henen dringen. Deze rotsen staan, even als de pilaren van Herkules, aan beide zijden van den ingang eener diepe en schoone Baai. Een lief dorpje vertoont zich in het verschiet aan gene zijde van den spiegelenden stroom. De zandachtige oever omzet den blaauwen waterkant, als met eenen zilveren rand; en de suikervelden vormen eene lijst van levendig groen in den achtergrond. Daar achter ziet men het hemelhoog gebergte, hetwelk zich van het Noorden naar het Zuiden in de eigenzinnigste gestalten uitstrekt; hier, in regtop en neerloopende kloven, daar weder in puntige spitsen toeloopende, en overal bedekt met allerlei sierlijke boomen en gewassen, welke waarschijnlijk

nooit

nooit door eene menschelijke hand zullen nedergeveld worden. De wolken, welke het boschachtig gebergte in de Keerkringen meestal bedekken, brengen zeer veel toe, om het tafereel een nog woester voorkomen te geven. Somtijds zijn die wolken zoo dik, dat de bergen een donker aanzien hebben, dan weder dobberen zij, als een dunne doorschijnende zijden sluijer, luchtig over dezelve heen; dikwijls ziet men niets dan eene rokende massa van dampen, die, door wind en zon, even als het scherm van een prachtig tooneel, majestueus opgetrokken worden, en de eerbied inboezemende gevaartens in al hun luister en heerlijkheid voor het starend oog ten toon spreiden.

Dan, hoe schilderachtig dit gezigt ook wezen moge, wee den man, die het wagen durft, in deze eenzame verblijven door te dringen! Zelfs wordt het voor zeer gevaarlijk gehouden, om de onlangs aangelegde lanen te paard door te rijden, wegens het vergiftige slangengebroedsel, hetwelk zich de heerschappij over deze hemelsche Domeinen schijnt aangematigd te hebben. Evenwel heb ik nimmer iemand ontmoet, die een

voor-

voorbeeld heeft kunnen aanhalen, dat de bosch-slang ooit eenig menschelijk schepsel heeft aangevallen, ofschoon een ieder zulks steeds blijft veronderstellen. Het dier is breed en plat van kop, en van eene doffe grijsachtige kleur. De Negers hebben eenen diepen afkeer van dit gedrocht, omdat zij zich inbeelden, dat deszelfs aanraking melaatschheid aanbrengt. Men vertelt, dat drie Engelsche matrozen, die gehoord hadden, dat de Westelijke Piton ontoegankelijk was, om die reden het besluit genomen hadden, deszelfs top te beklimmen. Twee hunner zijn nimmermeer te voorschijn gekomen, de derde bereikte de kruin des bergs, stak een vlaggestok in den grond, en viel plotseling daarna in doodstuipen, naast denzelven, ter aarde neder. Het is buiten allen twijfel, dat zij door slangenbeten zijn omgekomen.

Eene gestadige koelte uit het Z. Z. O. stuwde ons tot binnen een mijl afstand van digt onder den wal voorwaarts, tot dat wij den hoek van de Vigie voorbij snorden, waarna wij een eind wegs laveerden en tegen zes ure des avonds aan den mond der haven ten anker kwamen.

Men

Men kan niets verrukkelijker uitdenken dan zulk een toertje. Toen wij op het halfdek van het langzaam voortzeilend schip onze oogen op de kust gevestigd hadden, verwisselde ieder tafereel voor ons bewonderend oog, even als de tooneelvertooning in een diorama, en deze betooverende verscheidenheid en gezwinde overgang maakt des te levendiger indruk, als men eenigen tijd het eentoonig en vervelend gezigt van den Oceaan voor zich gehad heeft.

De achtergrond was overal bergachtig en boschrijk; zoo als ik hiervoren beschreven heb; maar ieder vier of vijf mijlen afstands openden zich de schoonste inhammen en Baaijen die ik ooit in mijn leven gezien heb. In den achtergrond van twee der voornaamsten vertoonden zich zeer aanzienlijke Suikerplantagiën, voor welke vijf of zes schepen in de Baai ten anker lagen, en nog zweeft het gezigt dier dorpsgewijze aangelegde Negerhutten, dier fraaije woningen der Planters, en het bekoorlijk groene suikerriet, door hetwelk die gebouwen als met eenen beweegbaren groenen rand omsingeld zijn, voor mijne oogen. Niet minder aardig vond ik hier de vloot van

visschersbooten, welke ons onophoudelijk met de ongeloofelijkste snelheid voorbij vlogen. Deze booten zijn zeer lang, smal en ligt; somtijds zijn dezelve van drie masten voorzien, op welke zoo veel zeil gezet wordt, dat al de manschappen aan boord genoodzaakt zijn om te loevert te blijven zitten, uit vrees van om te slaan, hetgeen hier eene vrij ernstige zaak is, alzoo de beste zwemmer zich niet redden kan wegens de menigte haaijen, welke hier rondwaren.

A propos, van haaijen gesproken: toen wij even voorbij de Soufrière waren, vingen wij een dezer zeemonsters. Zoodra men hem van het halfdek in het oog kreeg werd er een vischhoek, waaraan een stuk spek was vastgemaakt, over boord gesmeten, en wij hadden hem oogenblikkelijk beet. Hij spartelde op eene verschrikkelijke wijze toen wij hem wilden optrekken, en het is onbegrijpelijk, hoe zijn kakebeen zulke geweldige horten en smakken heeft kunnen doorstaan, zonder los te scheuren. Twee zuigvischjes, die in zijne huid vast zaten, bleven, gedurende den storm der doodfolteringen hunnes meesters, onverschrokken zitten. Eindelijk slingerden wij een strop om

zijn

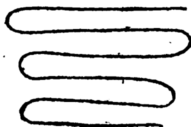
zijn midden en heschen hem binnen boord, waarna een der matrozen hem met een lang scherp mes de keel afstak, en den bloedigen romp, op hoop van beter wind, tot op den bodem des Atlantischen vloeds deed nederzinken. De wind, die tot nu toe zeer slap, en vlak tegen geweest was, begon nu eensklaps om te keeren en frisch op te zetten, — omdat wij een haai gekeeld hadden.

Wij lieten ons bij de Carenage aan wal zetten, van waar wij met de paarden van den Majoor Shaw onzen koers namen naar het Gouvernementshuis. Hij, die eenmaal dit togtje te paard heeft afgelegd, behoeft nooit meer bevreesd te zijn, waar, of hoe hij ook rijden moge: ieder oogenblik dacht ik op dezen angst-inboezemenden, steil opklimmenden, en diep nedergaanden weg armen en beenen te breken alvorens wij des avonds de hoogte des bergs, op welken de Kolonel Blakewell zijn verblijf hield, bereikt hadden.

Deze gevaarvolle weg ligt al kronkelende in scherpe hoeken, aldus:

Toppunt,

Gouvernements-Huis;

Castries,

Voetpunt;

en, daar het negen maanden van de twaalf in St. Lucia regent, loopen er diepe gemetselde goten of kanalen dwars over den weg, door welke het water afgeleid wordt. Maar toen ik den bergtop eenmaal bereikt had — O! nooit zal ik dat oogenblik vergeten! Even als of ik betooverd was, bleef ik daar buiten adem en bewegeloos rondstaren. Nooit heb ik den hemel zoo digt van nabij gezien. De lucht scheen mij niet zoo vast als in Engeland toe; maar mijn oog kon hier, door een zacht doorschijnend, prachtig hemelsblaauw, diep in denzelven doordrin-

dringen, en de groote starren zagen, als de Goden van Assyrië, op het halfrond neder.

Niet alleen schitterde Venus en Sirius in het Zuiden, en anderen beneden in het Noorden, als uitsnijdsels der maan; maar zelfs geheele heirlegers hemellichten van minder vermaardheid, kaatsten hunnen vurigen glans op den stillen en schaduwachtigen Oceaan. Terwijl ik dit alles met eerbiedige bewondering aanzag, schitterde een zwerm van vuurvliegen, even als zoo vele millioenen groene vuurvonken, voor mijn gezigt, en plotseling daarna waren die weder verdwenen. Ik keerde mij om, en zag al de bosschen op de bergen, als met heen en weder zwevende brandende toortsen verlicht, dan eens rijzende, dan weder dalende, hier verdwijnende daar weder met verdubbelden gloed te voorschijn komende, somtijds in een ronden klomp zamenpakkende, en daarna in loovertjes uit een spreidende. Niemand is in staat, om zich, enkel uit de drooge beschrijving, van de betooverende schoonheid dezer glinsterende schepseltjes eenig begrip te vormen. In plaats dat derzelver uitwerksels door andere reizigers overdreven zijn

 ge-

geworden, moet ik betuigen, nimmer eenig verslag, hetzij in proza of in verzen gelezen te hebben, hetwelk mij ooit het geringste denkbeeld gaf van de wezenlijkheid, zoo als ik die hier ondervond.

Er zijn tweederlei soorten van vuurvliegen; de kleine vlieg fladdert door de lucht, de andere houdt zich meer, als onze glimworm, bepaaldelijk in bosschen op; de eerste heb ik nimmer van nabij kunnen bezigtigen, maar de laatste heeft twee breede oogen achter op den kop, die, zoo lang het geen licht van zich verspreidt, eene doffe kleur heeft, doch zoodra men het diertje aanraakt, schieten er twee stralen groen licht uit, die even zoo helder schitteren als het zuiverste gaslicht; maar de voorname lichtbron is eene spleet in deszelfs buik, waardoor het geheele binnenste van de tor, even als een roode gloeijende oven zich vertoont. Ik zette eens te Trinidad zulk een natuurlijk lampje onder een wijnglas in mijn slaapvertrek, om te beproeven, of, hetgeen men mij daarvan verteld had, werkelijk waarheid was, en zag, na mijne kaars uitgedaan te hebben, op mijn horlogie,

waar-

waarop ik de wijzer kon zien als op klaar lichten dag.

Wij dronken thee in het Paviljoen, een der fraaiste huizen in de West-Indiën. Hetzelve staat in een verheven perk aan den rand eener rots, en het uitzigt van daar, bij het licht der maan, is overheerlijk schoon; de met schepen gevulde Baai, het aanlokkelijk Schiereiland, de zee achter de Duiven-Rots, de stad met de daarin glinsterende lichten, en de donkere wouden en bergen daar achter, maken den omtrek uit van deze verrukkelijke schilderij.

Zoo men het bloed, hetwelk dáár door zoo vele helden vergoten werd, op prijs wil stellen, dan moeten er hier vrij wat verbeteringen ingevoerd worden, alvorens men St. Lucia als eene aanwinst voor de Kroon van eenige waarde beschouwen kan. Tegenwoordig is het eene Britsche Kolonie, alleen in naam. De godsdienst is Roomsch Katholijk, en de geest onder deszelfs Priesters is dom, bijgeloovig en eigendunkelijk. De inwoners zijn Franschgezind in taal, levenswijze en gevoelens. Er zijn geene vorde-

gen gemaakt in de zamenmenging der beide natiën; neen, iedere poging in dezen is openlijk door de Roomsche Priesters tegengewerkt geworden. Zelve hebben zij geene scholen, en zij ontzeggen den toegang tot de scholen der Protestanten aan de kinderen hunner leeken. Zij, die middelen bezitten, zenden hunne kinderen naar Martinique, naar de Vereenigde Staten van Amerika, of naar Frankrijk. Aldaar opgevoed zijnde, komen deze met Fransche Staatkunde en Fransche vooroordeelen terug, onderwerpen zich met weerzin aan de Engelsche heerschappij, en zien ongeduldig eene omwenteling te gemoet.

Wij hebben beide deze Eilanden, Trinidad en St. Lucia, van andere natiën, die andere talen spreken, en eenen anderen Godsdienst belijden, veroverd. Geene plaatselijke wetgeving stelt den minsten hinderpaal tot verbetering in den weg; en wij zouden beide Koloniën naar willekeur kunnen regeren. — In Trinidad bestaat er hoegenaamd geen Godsdiensthaat; de Roomsche geestelijkheid is verlicht en liberaal; eën en dezelfde school bevat Engelschen, Spanjaarden en Franschen, zoo wel leerlingen die in de leer der

Tran-

Transsubstantiatie gelooven, als die daarmede den gek scheren. De drie talen worden bijna beurtelings gesproken, ofschoon de Engelsche, zoo als ook het betamelijkst en het noodzakelijkst is, de heerschende en de meest toenemende blijft. In Trinidad begint er zich reeds een geest van verknochtheid aan de Britsche Kroon te ontwikkelen; er heerscht eene voortdurende vreedzaamheid in den maatschappelijken stand; en de Kolonie heeft, indien ik mij zoo mag uitdrukken, een Engelsch voorkomen aangenomen. In St. Lucia is dit alles juist het tegenovergestelde geval, zonder dat echter dit verschil geheel en al aan de Gouverneurs moet worden toegeschreven. Sir Ralph Woodford is, wel is waar, een man van groote bekwaamheden, die onder zulke netelige omstandigheden, sedert verscheidene jaren, eene uitgebreidheid van bevatting en eene proefondervindelijke kracht van uitoefening heeft ten toon gespreid, en daardoor de gunst der Kroon en de hoogachting zijner opmerkzame Landgenooten verworpen heeft; de Kolonel Blakewell is insgelijks een alleruitmuntendst man, ernstig, onwankelbaar, en tevens vergevensgezind, en, zoo er ooit iets goeds in St. Lucia

kan uitgerigt worden, dan is zulks alleen onder zijn bewind te verwachten; men is ook druk bezig, om alle middelen ter beschaving in het werk te stellen; in Castries is reeds eene school geopend en eene kerk gesticht; de Bisschop heeft een Predikant derwaarts gezonden, om den dienst in dezelve waar te nemen, en ik ben zeker, dat, wanneer deze twee bronnen van volmaakte hervorming in geregelde werking zullen zijn gebragt geworden, Engelands taal en Godsdienst beide hier tot diezelfde hoogte zullen klimmen, als dezelve thans werkelijk in Trinidad geklommen zijn; het voornaamste doelwit echter, hetwelk ik beoogen zoude, indien ik Gouverneur ware, is de aanmoediging tot verstand der Engelsche taal; want zoo lang als negen tiende der bevolking eene andere taal spreken dan die der Overheden, kan er nimmer eendragt en onderling vertrouwen bestaan. De veranderingen, welke men, hetzij in het godsdienstige, hetzij in de taal onder de volwassenen, zoude hebben mogen uitwerken, zijn van weinig beteekenis en naauwelijks zigtbaar; maar het eenig krachtig middel, om op de massa eener maatschappij eenigen invloed te maken,

ken, is, door het geven van onderwijs aan de jeugd. In Trinidad worden de jongens van onderscheidene natiën in de Heilige Schrift en in den Katechismus der Engelshe kerk onderwezen. Laat er op gelijke wijze eene zoodanige school in St. Lucia opgerigt worden, en ik zoude mij zeer moeten vergissen, indien de Franschen, vooral zoo er een ijverig en bekwaam Onderwijzer in geplaatst werd, hunne kinderen niet, zelfs in spijt hunner Priesters, veeleer daar henen zouden zenden, dan dezelve onopgevoed te laten, of op zware kosten naar een of ander vreemd Land, ter opvoeding over te zenden.

BAR-

BARBADOS.

Met eene frissche bramzeilskoelte geraakten wij op de gewone moeijelijke wijze door het Martinieksche Kanaal, hetwelk men doorgaans vlak in den wind moet oplaveren. Wij passeerden digt langs de Diamant-Rots, en hadden een ruim gezigt over de Zuidelijke Kusten van deze schoone Fransche Kolonie. Na een eind wegs O. N. O. afgelegd te hebben, stuurden wij regelregt op Barbados aan, en kwamen Vrijdags den 15 April behouden in Carlisle ten anker. Hoezeer het natuurlijk schoon van Trinidad, Grenada, St. Vincent en St. Lucia eenen diepen indruk op ons gemaakt had, was er echter niemand aan boord, die, bij het gezigt der statige palmietboomen en witte lusthuizen der oude Kolonie, geene heimelijke blijdschap aan den dag legde; want, wat men ook zeggen moge, Barbados blijft toch het verrukkelijkste Eiland der Antilles, en het is ook niet zonder

grond,

grond, dat men het den naam van Klein Engeland gegeven heeft.

Gedurende mijn verblijf alhier heb ik onder anderen ook opgemerkt, hoe de kinderen hier op eene geheel andere wijze, als bij ons, opgebragt worden; bij voorbeeld, in plaats van die wichten in luren te zwachtelen, of in jakjes, rokjes, mutsjes en schoentjes te sjorren, laat men ze vrij en ongestoord in den staat der natuur opwassen; ook staan zij reeds in hun twaalfde maand regt op de beenen, en kijken, niet zoo als onze nuchtere zuigelingen, maar, even als Rafaëls kinderen, met eene onverschrokkene vrijmoedigheid, uit hunne groote zwarte oogen. De wijze waarop zij gevoed worden, is echter zeer berispelijk. De baker steekt het wicht klompen bananen of foufou met den duim en den voorsten vinger in de keel, even zoo als wij bij ons de ganzen en kalkoenen oppproppen, en wat men de Negerinnen hiertegen ook moge zeggen, blijven zij daarmede voortgaan met dezelfde halstarrigheid, als de meeste onzer oude bakers, en zijn alzoo de voorname oorzaak van de groote sterfte onder de kinderen in de Koloniën.

Ie-

Ieder slaaf in Barbados heeft zijn eigen tuin, dien hij naar zijn goedvinden mag bewerken, en waartoe hem al de tijd gegeven wordt, hetgeen blijkt uit derzelver gewoonlijk bloeijenden staat: want men ziet bijna rondom iedere Negerhut, hetzij Yams of Turksche tarw, of Bananen, en zelfs eenig Suikerriet. Hunne hutten zijn uit palmietbladen en gespleten manicoolen zamengesteld, en in twee vertrekken verdeeld. Het eene is de kamer der ouders, en het andere is de gemeene eetzaal. Al het meubilair bestaat uit eene tafel, een paar stoelen, en eene breede plank waar de kinderen op slapen. De vloer is van harde klei, in welke een rond gat in het midden tot haardstede dient. De rook moet zich door het gebladerte of door vensters en deuren eene opening trachten te banen. Voorwerpen van gemak of weelde zijn in deze verblijven van nederigheid onbekend, en menig Neger slaapt op zijne harde plank even zoo gerust als menig Europeaan op het zachtste bed van dons. Zij kennen dus ook geene grendels of sloten, noch ijzeren traliën tot afwering van dieven, maar sluiten hunne deur eenvoudig met eene houten pin, welke men

men van buiten met een touwtje optrekt. Deze armoedige staat moge den nieuw aankomenden eenig mededoogen inboezemen, doch de ondervinding heeft geleerd, dat deze eenvoudige Plantage-Negers veel vergenoegder en gelukkiger leven, dan menig vrij Neger, die de gemakken des levens beter heeft leeren kennen, doch niet in staat is, om zich die op den duur aan te schaffen.

Daar de Bisschop vriendelijk genoeg was mij weder uit te noodigen, om hem naar het Noordelijk gedeelte zijns Kerspels te vergezellen, scheepten wij ons andermaal in aan boord van de Eden, en staken den 17 Mei in zee.

MAR-

MARTINIQUE (*).

Tegen den middag van den 19 kregen wij de Diamant-Rots weder in het gezigt, en zeilden daar tegen den avond, onder een goed glas wijn en eenige heerlijke ananassen, op het halfdek zittende, digt voorbij. Deze gedenkwaardige klip heeft de gedaante van een kegelspel, en spreidt zich boven aan de kruin in verscheidene toppen uit een (†). De schepen kunnen tusschen die Rots en het Eiland gemakkelijk doorzeilen, en op vier of vijf vademen afstands eene goede ankerplaats vinden.

(*) Door de Caraïben *Madanira* genoemd.

(†) « Tusschen *Case du Pilote* en *Cul de sac des Salines* ligt eene Rots », zeide Davies in 1666, « welke een half uur ver in zee steekt, en uit hoofde van hare gedaante *Diamant-Rots* genoemd wordt. Dezelve is bijna ontoegangelijk, doch de Visschers klauteren er evenwel somtijds tegen op, om er de nesten uit te halen van eene zekere soort van vogels, die zeer goed zijn om te eten, terwijl zij nog piep jong zijn. »

den. Geheel de wereld weet, of diende ten minste te weten, dat deze Rots ons in den laatsten oorlog tot een Fort tegen de Franschen verstrekt heeft, en dat de Kapitein Morris zich daar, met slechts één twee-en-dertig-ponder kanon, hetwelk op deze gevaarvolle batterij van den top eener marszeils-ra, uit een oorlogschip was overgeheschen, dapper gekweten heeft; want hoe men ook op hem vuurde, van welke zijde men hem ook aanviel, niemand was in staat, om hem tot overgave te noodzaken; zoo dat men eindelijk besluiten moest om zijn Fort te blokkeren, en de « verdoemde Engelschen » op die wijze dood te laten hongeren. Ongelukkig kon nu de Kapitein, even zoo min als de rest zijner landgenooten, onmogelijk dulden van op kort rantsoen gesteld te worden: had hij slechts zijn biefstuk en zijn glas crock kunnen behouden, dan weet ik waarlijk niet, waar hij niet al toe in staat zoude geweest zijn. Hij hield zich kordaat zoo lang als er vleesch en rum voorhanden was; maar toen het hieraan begon te haperen, begreep hij, dat het leven van éénen dapperen Engelschen zeeman meer waarde had dan al de batterijen in de wereld, en gaf zich

 ein-

eindelijk met zijn Majesteits twee-en-dertig-ponder over aan een Fransch oorlogsfregat van vijftig stukken geschut. Men ziet nog de holte, in welke zij pleegden te wonen, als ook den stomp van een vlaggestok, die daar steeds overeind blijft staan, om de Engelschen aan hunnen pligt, en de Franschen aan hunne verslagenheid te herinneren.

Wij passeerden langs den mond der haven van Fort Royal, terwijl de goud- en purperkleurige zon halfwege beneden de kimme stond, en een liefelijk en geurvol landwindje onze zeilen deed zwellen. Dit schijnt, en is ook, geloof ik, een der zekerste en ruimste havens in de West-Indiën, zoo niet in geheel de wereld. Ik zag hier ook de vermaarde Ramire, of Duiven-Rots, welk Fort door niemand, dan door de Engelschen alleen kan overwonnen worden (*).

Ik

(*) Ik kon al niet begrijpen hoe het mogelijk was, dat de Engelsche trots zoo lang achterwege kon blijven: mij dunkt, de Schrijver had hier ten minste kunnen zeggen: *door niemand, dan door Engelschen, en door derzelver onversaagde mededingers* « DE HELDEN VAN CHATTAM. »

DE VERTALER.

Ik vond hier ten anker liggen een schip van linie, onder Admiraalsvlag, en twee fregatten en vijf andere kleiner oorlogschepen, welke scheepsmagt, gevoegd bij de Venus, een schoon fregat van vijftig stukken, en eene brik, welke in de Baai van St. Pierre ten anker lagen, voldoende zoude zijn om de Franschen voor eenigen tijd meester van al de bij den wind gelegen Eilanden te maken, hoezeer dezelve evenwel voor de Jamaica-vloot zoude moeten onderdoen. — Wij zeilden gedurende den nacht vreedzaam langs de kusten voort, en kwamen tegen zes uur des morgens voor St. Pierre ten anker. — Het land rondom de stad heeft een lief voorkomen, het rijst zachtjes naar het midden opwaarts in golvende suikerriet-velden, tusschen welke eenige kronkelende wegen in allerlei rigtingen henen loopen. Het helder groen dier velden, de menigte witte woonhuizen der Planters, de steile afhellingen aan de eene, en de hooge gebergten aan de andere zijde, leveren een prachtig schilderij op. Wij lieten ons, na het ontbijt, aan wal zetten, en namen onzen intrek bij Betsy Parker's, eene van dat slag goedhartige, altijd lagchende, eigenaardige waardinnen, die

 de

de vreugde der West-Indiën uitmaken; vrouwen, die even zoo listig en onderdanig jegens de blanken zijn, als of zij Negerinnen waren, en die op het Negerras nog veel trotscher en heerszuchtiger nederzien, dan de blanken zelve. Ik zeg dit niet, om die Mulattinnen of Mastiesche Dames te beleedigen; dit zij verre van mij! — Hanna Lewis (geheel de wereld kent Hanna Lewis) is zoo vet als een' mol. Een jong heer kan, zoo ver mij bekend is, *salvo pudore* [behoudens alle eerbaarheid] bij haar logeren; het spreekwoord zegt: « 's Lands wijs 's Lands eer. » Het is in de meeste Koloniën een, van ouds ingevoerd gebruik, dat de logementen en koffijhuizen door zulke soort van Dames gehouden worden, en ik zal mij hier liefst niet uitlaten over de zeden van de slonzige Betsij, noch van de meestal beschonkene Charlotte, noch van Sabina Braids, die zoo rond is als een suikererwt! — Na mijne opwachting gemaakt te hebben bij den goeden Graaf, of Baron Donzelo (deze titels zijn hier even zoo bedriegelijk, als die van *Esquire* of *Gentleman* bij ons), een beleefd soldaat, die vrij wat beleefder tegen de Engelschen is, den Jacob van Gua-

Guadeloupe, zwierf ik hier eenigen tijd langs de straten rond, om een paar handschoenen, wat koralen en andere snuisterijen te koopen, en vond de stad zeer aardig; de huizen zijn hoog en hebben een Europeaansch voorkomen, zelfs veel meer dan de meeste in onze Engelsche Koloniën; ook moet ik met lof gewag maken, dat men hier vier boekwinkels aantreft, welke even zoo goed voorzien zijn, als die der tweede soort in Parijs, iets, dat inderdaad een zeldzaam gezigt oplevert in de West-Indiën; want over het algemeen laat men zich daar weinig aan boeken gelegen liggen. De rede hiervan is deze. De Fransche Kolonisten, hetzij Kreölen of Europeanen, beschouwen de West-Indiën als hun vaderland; hunne harten zijn geheel van Frankrijk losgerukt; zij houden er zelfs geen paketboot op na; zij leven geheel en al voor de West-Indien (*). In onze Koloniën heeft

(*) Hoewel dit kontrast volkomen naauwkeurig is, schijnt het echter 170 jaren te voren juist het omgekeerde geval geweest te zijn. Davies zegt, — « De Engelschen zijn beter dan eenig ander inwoner dezer Eilanden gehuisvest, en hunne huizen zijn zeer wel gemeubileerd, hetgeen moet toe-

heeft juist het tegenovergestelde plaats, uitgenomen met sommige gezeten Kreölen, die reeds te zeer gewend zijn, *gratis* [voor niet] rum te drinken en *gratis* vrouwen te hebben; ieder ander beschouwt de Kolonie als zijn tijdelijk verblijf, of zijne legerplaats, alwaar zij in de suiker en stroop moeten blijven voortmorrelen, tot dat hunne hijpotheken hun toelaten, om ergens anders te wonen. Zij noemen Engeland hun vaderland, hoewel menig een daar nooit een voet aan wal gezet heeft. De Fransche Kolonist kan zijn vaderland zeer koelbloedig vaarwel zeggen; maar de Engelschman nooit (*). Indien onze Koloniën zich in de handen der Noord-Amerikanen overleverden, zoo als hare vijanden voorgeven, dat sommigen hartelijk wenschen, dan zou-

toegeschreven worden aan hun bestendig verblijf in de Koloniën, in welke zij zich al de geneugtens trachten aan te schaffen, alsof zij zich daar in de plaats hunner geboorte bevonden.

(*) In hoe verre dit waar zij, kan die menigte Engelschen getuigen, welke zich van tijd tot tijd elders, en bijzonder ook in Nederland, waar zij goed schijnen te kunnen aarden, met der woon gevestigd hebben en nog komen vestigen.

DE VERTALER.

zouden de Planters hunne kleine, driejarige uitstapjes, even zoo gaarne naar New-York willen doen, als tegenwoordig naar Londen. Het resultaat van deze gehechtheid aan het Moederland is, dat een ieder, die het doen kan, met hetzelve briefwisseling houdt, en eene of andere benoodigdheid voor zich in het bijzonder doet overkomen. Bij gevolg is het, in dit opzigt, ook geheel anders gelegen in Martinique, alwaar weinig, of geene private briefwisseling met Frankrijk gehouden wordt; en van daar de oorzaak, dat er hier zulk een voorraad bestaat van allerlei winkelgoederen. Men vindt in St. Pierre verscheidene winkels, met niets anders dan Dames-hoeden, linten, zijden stoffen en andere voorwerpen van opschik; ook is het uit dien hoofde, dat er te St. Pierre zeer gegoede kooplieden van die soort gevonden worden. Bridge-Town zoude al zeer spoedig in aanzien en rijkdom toenemen, indien men daar hetzelfde sijstema konde invoeren.

In St. Pierre zijn twee zeer goede kerken, en in geen van beide ziet men iets meer van overdreven Paapsche afgoderij. Ik heb zeer veel re-

reden om te hopen, dat het den Bisschop van Gerren gelukken zal, om eenige der ongerijmdheden van de Roomsch-Katholijke eeredienst in Trinidad uit te roeijen, en het voorbeeld van gematigden luister in de Hervormde kerk, zal hem in zijne pogingen ondersteunen.

Het was veel te heet, om den Schouwburg of den Plantentuin te gaan bezoeken; maar men verzekerde mij, dat beide met zeer veel smaak zijn aangelegd.

De gekleurde vrouwen zijn hier, zoo wel als in St. Lucia en Trinidad, van een veel fijner ras, dan die in de oude Engelsche Eilanden. Het Fransche en Spaansche bloed schijnt zich beter met dat der Negerinnen te vermengen dan het onze, hetwelk, doordien wij veel te veel vleesch eten, en te veel porterwijn zwelgen, zich niet zoo vloeijend in de aderen eener zwarte schijnt te kunnen vereenigen; van daar dat onze Mulattinnen naar geele morsige vrouwen gelijken, en niets hebben van die rijke Oostersche olijfkleur, door welke zich de andere zoo innemend onderscheiden. Ik geloof niet, dat

dat men in geheel de wereld welgemaakter en aanvalliger vrouwen vinden kan, dan des Zondags in Puerto de Espana te zien zijn. De prachtige en luchtige kleederdragt dezer natie, strookt oneindig beter met de donkerkleurige gezigten der Mulattinnen, dan de eenvoudige kleeding der Engelschen. Eene karmozijne, groene, of saffraankleurige shawl, met veel smaak om het hoofd geslingerd, en met nagebootste juweelen doorvlochten, vol gratie op een der schouderen nederhangende, geeft een weelderig en vorstelijk voorkomen, hetwelk mij telkens de trotsche Maitres van den Gouverneur van St. Jago voor den geest brengt.

St. Pierre is, over het algemeen genomen, buiten alle tegenspraak, eene zeer aardige en beschaafde stad, maar verdient niet al dien overdreven lof, welken men haar toezwaait. Zij heeft thans het toppunt harer schoonheid bereikt, en kan niet ruimer uitgebreid en in geenerlei opzigt beter ingerigt worden. Puerto de Espana daarentegen, is thans eene stad in het verschiet, en hare vatbaarheid voor verbeteringen van allerlei aard kent paal noch perk. Deze stad

zal eenmaal, hetzij onder Columbiaansch of Britsch bestuur, wegens de aldaar in te voerene verbeteringen, en uit hoofde der, langs hare muren stroomende, altijd bekoorlijke en prachtige golf van Paria, als ook om hare ligging buiten het bereik der orkanen, alle andere hoofdsteden in Zuid-Amerika overtreffen. Tegen dien tijd zal welligt dit mijn werk in het Spaansch overgezet zijn, en de Schrijver voor een groot Profeet gehouden worden.

En hiermede zeg ik u vaarwel, bekoorlijk Martinique! voor hetwelk mijne waarde Landgenooten hun kostbaar bloed te vergeefs gestort hebben; doch niet te min zeg ik u nogmaals hartelijk vaarwel, verrukkelijk Eiland, met al uwe groene heuvelen, vol fraai aangelegde suikervelden, met al uwe boschachtige valleijen, en uwe hemelhooge gebergten; in spijt van uwen Franschen aard, blijft gij evenwel dierbaar aan mijn hart.

DOMINIQUE.

Wij verlieten St. Pierre op den 20 dezer, met eene frissche koelte uit het O. Z. O.; maar zoodra wij onder de lij van het Eiland gekomen waren, begon de wind, als naar gewoonte, te liggen, en het werd op het laatst zoo dood stil, dat wij niet voor Zondagmorgen, even als Columbus, Roseau-Baai binnenliepen. Wij vonden hier slechts één koopvaardijschip, en twee of drie kleine sloepen ten anker liggen, en de weinige morsige pakhuizen langs den waterkant deden mij weldra vermoeden, dat het een zeer armoedig en onbevolkt plaatsje moest zijn. De landtafereelen, die zich achter de stad verheffen, zijn allerprachtigst, en het geheel overzigt van Morne Bruce, eene verhevene rots, op welke het garnizoen gekazerneerd is, kan voor het heerlijkst schouwtooneel der West-Indiën doorgaan. De vallei loopt eenige mijlen ver schuins opwaarts, en verliest zich tusschen het hoog gebergte

bergte, hetwelk zich in allerlei rigtingen en gedaanten tot aan de wolken verheft, en hier en daar bedekt is met rijke bloemperken van groene koffijboomen, wier Jasmijnen bloesems door de gansche atmospheer, tot zelfs op eenen verren afstand in zee, de heerlijkste geuren in het rond spreiden. Midden in de vallei stroomt eene diepe en golvende rivier, welke haren oorsprong ontleent uit eene trotsche waterval, die van de hooge toppen der rotsen, in eene zilveren en schuimende bogt, klotsend nederstort. De stad, die, als men in zee is, weinig uiterlijk vertoon oplevert, is vrij wat aardiger van binnen. De, zich kruisling doorsnijdende straten, zijn zeer ruim en luchtig, en allen goed bevloerd. Midden in de stad vindt men een vierkant plein, hetwelk tot eene openbare wandelplaats is aangelegd. De blaauwe singels (*), waarmede de huizen hier gedekt worden, hebben hetzelfde voorkomen als de lijen daken in Frankrijk, en als men zulk eene stad bij helder weder van eene hoogte beschouwt, heeft men een schilderachtig gezigt voor oogen.

Ro-

(*) [Eene soort van dunne planken.]

Roseau bevindt zich thans in eenen zeer zonderlingen toestand. Vóór den brand van 1781, welke aan den ontaarden Duchilleau wordt toegeschreven, moet zij de welgelegenste stad in de West-Indiën geweest zijn; doch de dwingelandij en de dwaasheden der Franschen onder dien Gouverneur, waren zoo verderfelijk voor de Kolonie in het algemeen, en voor de stad in het bijzonder, dat noch de eene, noch de andere in staat geweest zijn, hare vorige welvaart te hernemen. De huizen schijnen in goeden staat te zijn; doch de deuren en vensters zijn allen digt gesloten; het gras groeit welig tusschen de straatsteenen op, en men kan, gedurende een half kwartier uurs langs de straten gaan, zonder iemand te ontmoeten, behalve hier en daar eene moeder, die, met een paar kinderen om haar heen, onder de schaduw van eenen tamarindeboom zit te werken. Alles is stil en levenloos, even als eene stad uit de Arabische Nachtvertellingen, welke door eene of andere snoode Afriet betooverd is. Ik ken geene stad in de wereld, welke beter geschikt is, om overvloediglijk van zuiver water voorzien te worden, dan Roseau, zoo men slechts de rivier, welke

op

op een half kwartier uur gaans langs hare rivier stroom, behoorlijk wilde afleiden; want men zoude dezelve des noods, zelfs gemakkelijk, tot in ieders badhuis kunnen laten loopen; doch ik vrees, dat zij, die zoo iets nieuws in Dominique wilden ondernemen, eerst nog geboren moeten worden. Er is hier hoegenaamd geene openbare aanmoediging tot de invoering van dergelijke nuttige verbeteringen. De inwoners zijn onder elkanderen verdeeld, vooreerst door de taal, ten tweeden door verschillende godsdienst, en het rampzalig overschot, hetwelk het geheel zal moeten voorstellen, wordt zoodanig door onophoudelijk twisten en door onderlinge haat en nijd aan flarden gescheurd, dat het met den staat des Gouvernements, gedurende mijn verblijf aldaar, allerellendigst gesteld was.

De kerk van Roseau is zeer wel aangelegd, en heeft een vrij goed uiterlijk aanzien; doch van binnen beteekent dezelve bedroefd weinig. De gemeente bestond, toen ik dezelve bezocht, uit bijna honderd personen, voor het grootste gedeelte kleurlingen, die hoofdzakelijk schenen gekomen te zijn om den nieuwen Bisschop te

zien;

zien; want zij hadden geen van allen kerkboeken, en toonden weinig, of in het geheel niet bekend te zijn met de gewone plegtigheden der godsdienst. De kerk van Engeland bloeit waarlijk niet in Dominique. Men vindt er omtrent twee duizend Protestanten, van welk getal de Methodisten het grootste gedeelte uitmaken; de overigen, zijnde 16,000 in getal, behooren tot de Pausgezinden, en worden door drie Spaansche Priesters verzorgd. De heer Newman, wien de waarneming der dienst in de Engelsche kerk is opgedragen, is een vermaard zeldzaam Prediker; doch komt in geene vergelijking bij zijnen voorganger, den Heer Audain. Deze Audain was een patriot, zoo als er weinig onder mantel en bef gevonden worden; hij bepaalde zich niet slechts, met tegen de vijanden zijns vaderlands te bidden, maar deed hun zelfs den oorlog aan. De Heilige Petrus was, volgens de Heilige Schrift, eigenaar van een visschersboot, en de voor echt erkende Overzetting leert ons, dat sommige der Apostelen aandeel in dat vaartuig hadden; bijgevolg deed de Heer Audain, die een voorstander van letterlijke regtzinnigheid was, een scheepje bouwen, en voerde ge-

du-

durende verscheidene jaren, eenen meer dan Theoretischen krijg tegen zijne Fransche tegenstrevers, waarbij hij tevens eene goede beurs wist te maken, en niet weinig opzien baarde. Het ligt zelfs nog versch in het geheugen der Roseausche gemeente, met welk eene blijde verrukking deze Dominikaan eens des Zondags, midden in de uitoefening zijner godsdienstige pligten bleef steken, toen hij het schip zijns geloofs de Baai zag binnenzeilen met een ontakelden prijs, die met suiker, rum en andere Gallische ijdelheden uit Martinique geladen was.

Kort na dit voorval werd Audain door zijn gelukkig gestarnte geheel en al begeven. Evenwel bleef hij in zijnen heiligen ijver volharden, en zijn moed was steeds onverschrokken; maar het grillig noodlot volgde overal zijne schreden.

Een mijner kennissen ontmoette hem eens in de straten van Basseterre te St. Kitt's, tusschen een hoop Negers, aan welke hij Bananen, Yams en andere eetwaren uitdeelde, en, bij tusschenpozing, met ieder hunner een afzonderlijk gesprek voerde. Toen hij mijnen vriend in het

oog

nog kreeg, liep hij naar hem toe en fluisterde hem in het oor: « ik ben bezig met al die schobbejakken dezen avond naar Guadaloupe te smokkelen » hetgeen hij ook werkelijk met zijn vaartuig ten uitvoer bragt; maar hij-zelf bleef aan wal. Naauwelijks was zijne sloep buiten gaats, of de smokkelaar werd door eenen Kaper uit Nevis genomen. De hier over vergramde Audain begaf zich in persoon naar Nevis, en daagde den eigenaar van het Kaperschip uit. De uitdaging werd van de hand gewezen, en Audain liet op staanden voet den naam van den scheurmaker aan de puije van het huis der Gemeente, als dien van eenen deugniet, aanplakken, en bleef zelf, gedurende twee dagen, met de sabel in de vuist en vier pistolen aan zijnen broeksband, voor dat huis de wacht houden, om te zien of iemand zich tegen dezelve zoude durven meten.

Audain rustte weder een nieuwen schoner uit, en kruiste daarmede in eigen persoon. Doch hoe manhaftig hij zich ook tegen het noodlot poogde te verzetten, moest hij evenwel telkens voor hetzelve onderdoen. Op den twee-

den dag, nadat hij de haven verlaten had, zag men een groot schip onder de lij opdagen; Audain dacht dat het een Spaansch koopvaardijschip was, dat hoegenaamd geen geschut aan boord had, en viel, in die veronderstelling, op hetzelve aan, alsof het eene onmisbare prooi was. Toen hij op den afstand van een pistoolschot onder deszelfs lij genaderd was, opende het veronderstelde weerloos koopvaardijschip eensklaps veertien van zijne verholene geschutspoorten. Audain draalde nu geen oogenblik met zijne vlag neder te halen, en verborg zich met zijnen scheepstimmerman beneden in zijn schoner, onder een der watervaten. De Spanjaarden kwamen aan boord, en lieten alle man over de kling springen, uitgenomen Audain en den Timmerman, die, gedurende den ganschen nacht, onder in het hol des vaartuigs bleven liggen. Dan, des anderen daags 's morgens werd hunne schuilplaats, bij nader onderzoek, ontdekt. Zij werden op het halfdek gebragt, en de Spanjaarden waren reeds op het punt, om hen van lid tot lid in stukken te kappen, toen de Kapitein van den schoner uitriep: « Wacht! sla niet toe, het leven van dien man is geheiligd, en

dat

dat van den anderen insgelijks om zijnent wille!» Daar Audain nu in vroeger tijden den Spanjaarden groote diensten in St. Thomas bewezen had, werden hij en zijn Timmerman beide gespaard.

Tot op dien tijd had Audain steeds het leeraarsambt te Roseau blijven waarnemen, ofschoon hij, zoo doende, meer uit dan 't huis was. Hij werd als een der welsprekendste Predikers in de West-Indiën beschouwd, vooral door zijnen pathetischen en aandoenlijken stijl, met welken hij zelden miste, de tranen van de wangen te doen rollen van allen, die onder zijn gehoor waren. Zijne manieren waren edel en verheven, en zijn achtbaar voorkomen boezemde diepen eerbied in bij arm en rijk, door welken hij, wegens zijne minzaamheid en milde giften in gelijke hooge achting stond. Maar zijne aanhoudende verliezen waren van zulk eenen aard, dat het vertrouwen der Dominikanen eindelijk begon te wankelen, en Audain zijn leeraarsambt moest nederleggen.

Daar zijne kaperijen en smokkelarijen nu

 ver-

verkeerd begonnen uit te vallen, werd hij ten laatsten een eerbaar handelaar, begaf zich met eene lading granen naar St. Domingo, maakte goeden prijs voor zijne waren, en zette zich nu in dat Eiland met der woon neder. Dan, de glans van zijn gestarnte werd door dikke nevelen al meer en meer omhuld. Hij geraakte in geschil met twee zwarte Generaals, daagde hen uit op het pistool, en zond hen bijna beide naar de andere wereld. Christophel deed hem voor zich brengen, en gaf hem te verstaan, dat, indien zij van hunne wonden mogten bekomen, het dan daar bij blijven zoude, doch indien een van beiden kwam te overlijden, hij hem dan aan den, voor zijne eigene deur staanden tamarinde-boom, zoude laten ophangen. Audain was bang dat zij beide zouden sterven, en ontsnapte dus des nachts in eene opene boot.

Nu vestigde hij zich in St. Eustatius, toog andermaal den Geestelijken tabbaard aan, en beklom weder den predikstoel. St. Eustatius is eene vrije haven, en evenwel gaat alles daar zeer traag vooruit. Toen Audain daar aankwam, haperde het niet aan verschillende Gods-

dien-

diensten in het Eiland, doch er waren geene Geestelijken; zoodat Audain, die door tegenspoeden juist niet zeer naauwgezet van godsdienstige grondbeginselen geworden was, zich aanbood, om bij al de onderscheidene sekten den dienst waar te nemen. Des morgens vroeg bediende hij de mis in het Fransch; in den voormiddag las hij de Liturgie der Engelsche kerk; in den namiddag predikte hij in de Hollandsche kerk, en des avonds zong hij voor de Methodisten. Audain was een getrouwd man; doch zijne Engelsche vrouw woonde te Bristol. Eene Hollandsche, rijke, vrome weduwe, die hem vóor eenen weduwenaar aanzag, en die door zijne predikatiën smoorlijk op hem verliefd was geworden, gaf hem eens te kennen, dat, indien de hemel haar eenen man, zoo als hij was, wilde bezorgen, zij geene zwarigheid zoude maken om voor de tweedemaal te trouwen. Audain liet zich dit geen tweemaal zeggen, maar trouwde haar op staanden voet, en verrigtte den trouwdienst in eigen persoon.

Audain heeft dertienmaal een tweegevecht gehad, en was een goed boxer. Eens had hij

 twee-

tweemaal op zijne partij geschoten zonder te raken, waarop hij het pistool tegen den grond smeet, en den Seconde ernstig toeriep: « Pas op, dat dit niet weer gebeure! » want hij veronderstelde, dat men zijne pistolen niet met scherp geladen had. Toen men wat al te lang naar zijnen zin getalmd had met voor de derdemaal te laden, viel hij op zijne tegenpartij met de vuist aan, en zeggende: « Een beetje tusschenbeide, een beetje tusschenbeide, goede man! » wierp hij hem door een slag op den neus, ter aarde.

Audain is thans een man van zestig jaar, en heeft eene gansch andere levenswijze aangenomen.

Hoezeer zijne Engelsche vrouw hem nog ieder jaar eene nieuwejaarsgift toezendt, blijft hij steeds eene vurige liefde voor zijne Hollandsche wederhelft koesteren; ook is hij daarbij zoo vroom geworden, dat de buren des nachts door zijne luide gebeden niet slapen kunnen. Ik hoop dat de geruchten waar zijn, namelijk, dat hij, even als Lazarillo de Tormes en Gines de Pasamonte, zijne eigene levensbeschrijving in het licht zal ge-

geven. Zulk een werk zoude met graagte gelezen worden; want het was een man van talenten, die zeer goed zijne wereld kende. Doet hij het niet, dan kunnen intusschen deze weinige omtrekken dienen, om hem der vergetelheid te onttrekken.

Des Maandags begaf ik mij, vroeg in den morgen, te paard naar de Plantage van mijnen goeden vriend Nisbett, die zelf mij derwaarts vergezelde. Wij reden door de vallei, in welke zich, naar men zegt, die ontzaggelijke monsterachtige slang van Davies ophield. De Caraïben verzekeren, dat dit gedrocht eenen zeer schitterenden steen van onwaardeerbaren prijs, als een knubbel op zijnen kop heeft, welke even zoo helder glinstert, als de kostbaarste juweel, vooral wanneer het dier in de diepte van dit dal rondkruipt, of als het begint te drinken; bij welke gelegenheid dan de omliggende Rotsen, als door den gouden gloed eener opgaande zon bestraald worden. Na tweemaal de Roseausche rivier overgetrokken, en een eind wegs langs eenen, in de afhelling van het gebergte uitgehouwen weg, voortgereden te hebben, kwamen wij in een

 prach-

prachtig woud, waarin de afzonderlijke boomen meestal twintig tot vijf-en-twintig voet hoogte hadden. De frischheid van dit oord, het lommerrijk heldèr groen, en de murmelende beekjes welke hier en daar het bosch doorsneden, en de wilde Banaan met zijne breede, en tot op den grond toe nederhangende bladeren en welige trossen, maakten een bekoorlijk geheel uit. Ik zoude met geene juistheid kunnen opgeven, of deze wilde Banaan eene andere soort van de Musa is, dan, of dezelve slechts behoort tot die verschillende soorten, welke wegens den gebrekkigen landbouw en de toenemende bevolking ingevoerd werden. De Banaan is eene der meest karakteristieke voortbrengselen der Keerkringen, en deszelfs vorm, zoo wel als die van den palmboom, kent geene wederga in Europa.

Op de Koffijplantage van den Heer Nisbett aangekomen zijnde, verfrischten wij ons in zijne houten woning met eenige ananassen, oranjeappelen, en eene soort van verkoelenden drank, welke men in de West-Indiën *Sangary* noemt. Deze Planterswoning stond op eene zindelijke vlak-

vlakte aan den voet eens hoogen bergs, welks kruin over denzelven henen helde. Rondom stond eene dubbele rij van statige palmboomen; tegen de schuinten der bergen had men de koffijtuinen aangelegd, en in de spleten, welke al te steil afliepen om te beplanten, zag men hier en daar het water golvend nederklotsen, welks zilveren watervallen tusschen het loof eener ontelbare menigte veelkleurige planten en bloemrijke gewassen henen schitterde.

Van deze verrukkelijke plaats, alwaar ik de wereld voor altijd zoude kunnen vergeten, zag ik de rook uit twee onderscheidene *Soufrières* een weinig hooger in het gebergte opwaarts stijgen, en, nadat wij een weinig verder voortgereden hadden, roken wij reeds derzelver zwavelachtige uitwasemingen. Men geeft gewoonlijk in de West-Indiën den naam van *Soufrière*, zoowel aan de werkelijk vuurspuwende gebergten van St. Vincent en Guadaloupe, als aan de tallooze bronnen van kokend water en gloeijend zand, welke meestal de overblijfselen van oude Kraters, of onvolmaakte uitbarstingen zijn van eenen grond, die van Vulkanische hoofdstoffen doortrokken is.

Ik heb beide deze Soufrières bezocht; doch het was zeer moeijelijk, om er een plekje gronds te vinden, waar men met zekerheid zijnen voet konde nederzetten; want dezelve was zoo los, en daarbij zoo gloeijend heet, dat ik telkens genoodzaakt was, om, even als een beer die dansen leert, mijne beenen op te trekken. In de eene bron was het water in eenen staat van geweldige koking, en vijf of zes voet verder op, was het weder ijskoud, en de zwavelachtige dampen met de stikkende hitte, maakten, dat ik werkelijk eene kille verandering aan mijn ligchaam voelde, toen ik in het schijnsel der onbewolkte, regt op en nederstaande middagzon wederkeerde. Ik heb het water uit de heete bron geproefd, nadat het bekoeld was, hetzelve had een laffen smaak en eene doorschijnende kleur. Niet ver van daar zag men eenige zeer koude en heldere vijvers, zonder eenige kenteekenen van bestaande Vulkanische werking, hoewel ik geloof dat dezelve daarvan oorspronkelijk zijn.

Een groot gedeelte van dit Land is met koffijtuinen bezet, en hier en daar vindt men eenige

ka-

kakaubоomen, welke laatste de Heer Nisbett echter voornemens is, hier, in vervolg van tijd, op een uitgebreider voet aan te leggen. De omtrek der plantage is met een bevallig lommer, en bijzonder met de *bois immortel* bezet; doch laatstgenoemde is in lange na niet te vergelijken met den vorstelijken inboorling van Trinidad. De landkrabben krielen hier in groote menigte langs den weg, en verbazende groote padden en kikvorschen, van die zelfde kleur en gedaante als tien onzer vetste padden, worden hier door de liefhebbers voor een lekker beetje gehouden.

Bij mijne terugkomst in het Gouvernementshuis werd ik bij den Oppersten Roomschen Priester geroepen. Ik geloof dat hij zich Jimeno noemt, en een inboorling uit Zuid-Amerika is: hij spreekt drie of vier talen, wel te verstaan, van ieder wat, zonder eene eenige in den grond te kennen; ten minste hetgeen hij tot mij sprak, was vrij zonderling, en een mengelmoes van Engelsch, Fransch, Portugeesch en Latijn.

Met dat al hoor ik, dat hij een man van ver-

verdiensten is; en ik moet hier den Roomschen Priesteren ook den lof nageven, dat op hun gedrag, volgens de algemeene verzekering, niets te zeggen valt. De Bisschop van Gerren scheen ook zeer voldaan te zijn over dit gedeelte zijns Kerspels, hetwelk, zoo lang het licht des Evangeliums nog niet door de duisternis der Paapsche ketterij kan henen dringen, zoo goed is als men kan verwachten.

Men vindt nog aan de windzijde des Eilands eenige weinige huisgezinnen van de oorspronkelijke Caraïben; maar zij houden bijna geene gemeenschap hoegenaamd met het overige gedeelte der bevolking, en al wat ik van hen heb kunnen vernemen, was, dat zij gewoonlijk eenen hoogen ouderdom bereiken (*), doch trapsgewijze

(*) « Schoon het te verwonderen is, » zegt John Davies, « dat de Caraïben zoo lang zouden leven, leveren echter de oude en nieuwe geschiedenissen beide, ons genoeg voorbeelden op om dit te bevestigen. Onder anderen verzekert een Hollander, die de Molukken bezocht heeft, dat zij in dat Land gewoonlijk 150 jaren lang leven. Vincent le Blanc verzekert: dat zij in Sumatra, Java, en de naburige Eilanden tot 140 jaren oud worden, en zoo ook op Canada; en dat

wijze uitsterven, uit hoofde van het aanhoudend sijstema, om zich onderling in eenen zeer naauwen kring uit te huwelijken.

Sommigen der Fransche Kreölen dezer Kolonie zijn menschen van een aanzienlijk vermogen; zij leven stil en afgezonderd op hunne plantagiën, doch zijn allen zeer herbergzaam, en leveren nergens grooter kontrast op met de Engelschen, dan in Dominique.

Zij beschouwen droog of nat weder ieder afzonderlijk en op zichzelve al zeer gezond, maar on-

---

dat zij het in het Koningrijk van Casuby tot 150 jaren brengen. Pirard en eenige anderen verzekeren ons: dat de Brazilianen niet minder lang leven, ja dat zij somwijlen de 160 jaren te boven komen; en in Florida en Tucatam zijn er eenigen boven dien leeftijd gekomen. Zelfs wordt vermeld: dat de Franschen, ten tijde van Laudoniere's reis in Florida, in het jaar 1564, aldaar een oud man zagen, die zeide, dat hij 300 jaren oud en vader van vijf geslachten was; en zoo wij Maffaeus mogen gelooven, roemde éen inwoner van Bengalen, in het jaar 1757 er op, dat hij 335 jaren oud was; zoodat, *dit alles in aanmerking genomen*, het niet ongeloofelijk is, dat de Caraïben zoo lang leven.» Inderdaad! *c'est le premier pas, qui coute* [*het is de eerste struikeling, die vallen doet*].

ongestadige regen en zonneschijn veroorzaakt gewoonlijk anderdaagsche koortsen.

Wij namen tegen den avond ons afscheid van den Generaal Nicolay en van zijne bevallige gemalin, roeiden naar de Eden, die sedert eenigen tijd op ons had blijven liggen wachten, en stevenden naar Montserrat.

MONT-

MONTSERRAT.

Gedurende den nacht zeilden wij langzaam, onder de hooge bergen van Dominique, voort, en waren eerst tegen het aanbreken des dageraads het Noordelijk uiterst gedeelte des Eilands voorbijgezeild. Daarop begon de wind uit het O. ten N. op te zetten; kort daarop zagen wij de plaats, alwaar de Rodney en de Grasse in 1782 slaags geweest zijn, en in welk gevecht Tom Rowland, de metzelaar uit mijne geboortestad, zijn dierbaar been verloor; waarna wij luchtig voortsnorden tot onder de *Saintes*, eenige rotsachtige Eilandjes, aan de Franschen toebehoorende, doch meestal, gedurende den oorlog, door de Engelschen bezet, met oogmerk om de schepen, die door de passaat-winden verhinderd worden hunnen koers te houden, te kalefateren. — In de Grande Sainte vindt men eenige suikerrietvelden en eene pottenbakkerij. — Marigalante ligt vlak Oost achter de Saintes. — Tegen drie uren in den voor-

voormiddag zagen wij den zuidelijken punt van het groote Eiland Guadaloupe, hetwelk door de Caraïben *Carucueira* genoemd wordt, en niet lang daarna kwamen wij op de reede voor Basseterre, alwaar wij de Fransche vloot, digt onder den wal, dapper voorbijstevenden. — Ik geloof dat het volk zich verbeeldde, dat wij plan hadden om den, eenen of anderen koopvaardijvaarder op te ligten, of dat wij uit de grap regelregt tegen de klippen kwamen loopen. — Het scheen ons toe een zeer aardig stadje te zijn, en, naar ik hoor, is het een zeer wel ingerigt plaatsje. De Engelschen bouwden hier een Hospitaal en Gouvernementshuis, welke beide gebouwen in het Noord-einde boven al de andere huizen uitstaken, en de kruinen van eenige sierlijk gebladerde boomen wapperden hoog boven de daken der huizen, aan de andere zijde der stad, sierlijk in de lucht. Dit Hospitaal is, zoo ik naderhand gehoord heb, door den orkaan van Julij 1825 vernield geworden, bij welke gelegenheid 230 personen op allerlei ellendige wijzen zijn omgekomen. Ook heeft het garnizoen te Prins Rupertus-Baai in Dominique, op datzelfde tijdstip zwaar geleden. De landbouw schijnt hier niet

tot

tot die volmaaktheid gebragt te zijn zoo als in Martinique; doch het uiterlijk voorkomen van Dominique is veel trotscher en prachtiger. Sommige planters-huizen waren op eene veel ruimer en sierlijker wijze aangelegd, dan die in de Engelsche Koloniën. Daar nu de wind onder de lij van het hooge land, als naar gewoonte, begon te liggen, was het reeds zeven uur des avonds, alvorens wij op de opene reede van Plymouth ten anker kwamen.

Ik moet bekennen, dat ik grooten lust heb om dit Eiland eens regt door te halen, vooral, wanneer ik herdenk aan mijne onaangename ontmoeting bij gelegenheid mijner eerste landing, of liever gezegd, mijner aanspoeling te Plymouth; en zulks uit hoofde der gebrekkige landingplaats; welke mij bijna voor altoos het gebruik mijner schouderen en knieën deed verliezen. Maar neen! ik ben niet haatdragend; zoo iets ligt volstrekt niet in mijn karakter; buiten dien denk ik nog met veel te dankbaar gevoel aan die heerlijke zeeschildpad, waarop ik mijzelven te Court House vergastte. De Abt O'Hamam, een lange Iersche Priester, die met ons den maaltijd hield,

verhaalde, dat er in Montserrat 4000 Roomschen waren, doch de President verhaalde mij, dat er 40 waren.

Zoo gij ooit te Montserrat mogt komen, waarde Lezer! ga dan, al hadt gij ook maar een enkelen dag ter uwer beschikking, naar de Soufrière. Ik heb duizende schoonheden in de West-Indiën ontmoet, maar geene, die bij dat majestueusch tooneel mag vergeleken worden.

Zelfs gevoel ik nu nog mijn hart van verrukking opzwellen, als ik mij die morgenwandeling naar dat bekoorlijk oord voor den geest breng. — Het grootste gedeelte onzes gezelschaps begaf zich des avonds weder naar boord, om daar te slapen; maar weinig opgewektheid gevoelende, om mij andermaal aan eene dompeling bloot te stellen, betrok ik bij voorkeur eene der vertrekken van het houten zijgebouw, alwaar ik den volgenden morgen, na zeer wel op mijne schildpaddensoep te hebben uitgeslapen, wakker gemaakt werd door eene ongeschoeide en half gekleede Mulattin, die, met een paar groote zwarte oogen, een geel gezigt, en twee rijen sneeuw-

sneeuwwitte tanden, door de halfgeopende deur gluurde, en mij toeriep: « *How you do, my massa? La! what white skin! gee! gee! gee!* » (*Hoe vaart gij, mijn meester? O, welk een blank vel! he! he! he!* Ik stelde echter meer belang in het kop koffij, hetwelk zij mij toediende, dan in haar persoon, en na dit voorloopig ontbijt, besteeg ik een van des gastheers paarden, en begaf mij met mijnen waarden vriend Luckcock's op reis naar de Soufrière.

In den beginne liep de weg langs den zeekant, vervolgens verloor zich dezelve, zachtjes opwaarts klimmende, in het gebergte. Het had wel iets van een der Devonshire-lanen in mijn geboorteland; men zag hier, wel is waar, geen sleutelbloemen noch violetten, doch de sneeuwachtige fluweelbloem hing hier, even als het hoofd eener verliefde maagd, met zijn teeder bloemgebladerte, treurend naar beneden. De prachtigste hibiscus ontsluijerde zijne scharlakenroode vederachtige kruin, en de lichtkleurige limoen met den donkergroenen oranjeboom vormde aan beide zijden eene weelderige hegge, waaruit de heerlijkste geuren opwaarts stegen tot Hem,

 die

die dezelve zoo schoon en voortreffelijk geschapen had. De brandende zon verschool zich achter eenige ligte grijskleurige wolkjes, en eene verfrisschende Atlantische koelte speelde langs mijn aangezigt en open hals. De lucht was even zoo koel als bij ons des morgens vroeg in de maand van Mei; doch zoo onuitsprekelijk zacht en liefelijk, zoo ongewoon en doordringend, dat de Engelen, naar mijne gedachten, geene meer hemelsche lucht kunnen inademen.

Na aldus een eind wegs voortgereden te hebben, had ik bijna den hals gebroken in eene drooge rotsachtige diepte, welke op eene dier groene savanen uitliep, die de natuur dikwerf zoo wonderbaarlijk midden in de oorspronkelijke wouden dezer verzengde Gewesten daargesteld heeft, en hetwelk geenszins aan eenig verschil van grond moet toegeschreven worden, veel minder nog aan het werk van eenige menschelijke hand; want geen man op aarde is in staat, om die ontzaggelijke stammen te doen vallen of uit te roeijen, geen muur noch wal, om derzelver voortgang te keer te gaan; maar God sprak tot de wouden even als tot de zee: « zoo ver

zult

zult gij gaan en niet verder.» Montserrat levert hier een voortreffelijk tooneel op. Achter mij had ik de boschrijke bergen, die zich tot in de wolken verhieven; voor mij uit, helde de grasachtige grond schuins af tot aan den zeekant; aan mijne linkerhand schenen de breede onregelmatige hoogten van Guadaloupe, in het Zuiden, het uitgebreid voorkomen te hebben van een Vast Land; in het Noorden stak de Redonda even als een smaragd uit de blaauwe golven, en daar achter stond de groote Pyramide van Nevis, welke voor een derde gedeelte van hare kruin, door eeuwig overhangende wolken, voor het menschelijk oog bedolven blijft. Op deze hoogte bonden wij onze paarden aan eenen boom, en begonnen het cirkelvormig verschillend pad naar het dal der Soufrière af te klauteren. Hier vertoonde zich een woest en romanesk tafereel, namelijk, eene verwarde onder elkander liggende massa klei- en kalksteen-klompen, die in allerlei zonderlinge gedaanten de heete oppervlakte van den grond overdekten, en over welke wij zeer omzigtig op en af moesten klimmen, of van de eene op de andere springen, om onze voeten niet te branden in de plassen

kokend water, welke tusschen deze ruïnen henenstroomden. Dikke dampen rezen hier opwaarts tot boven de kleibergen, die met eene korst van zuiver aluin, welke zich daar, door de aanhoudende zwavelachtige zuurstoffelijke uitwasemingen gevestigd had, overdekt waren. Midden in deze woestenij ziet men evenwel een welig groen loof van kreupelbosch en klimop, hetwelk in zulk een oord eene zonderlinge figuur maakt. De bergen, die dit eenzaam dal ommuurden, verheffen zich tot boven in de lucht, en schijnen hooger dan zij werkelijk zijn; want hunne spits-toeloopende kruinen zijn nimmer zigtbaar, tenzij beneveld en bij tusschenpoozen, door eene uitgestrekte beweegbare massa van wolken, welke zich eerst aan gene zijden tegen den bergketen te zamenpakken, daarna opwaarts rijzen, en eindelijk over de kruinen, tot beneden in het dal nedertuimelen. Het woud, hetwelk dat gebergte geheel en al overdekt, is eenvormig en effen, en prijkt op deszelfs kruinen even als de pluimaadje op het hoofd eens Indiaanschen krijgshelds, dewijl iedere tak en ieder blad, door den onophoudelijk beweegbaren passaatwind, statig heen en weder wapperen.

rende, voor den gouden gloed der ondergaande zon eerbiedig nederbuigt.

Plymouth is slechts een klein stadje, doch verscheidene huizen zijn, op eene buitengemeen sierlijke wijze, uit fijne grijsachtige steen, en hebben een zeer hecht en geriefelijk voorkomen.

De gevangenis is het bouwvallig overblijfsel van een aloud kasteel, ten eenemale ongeschikt, om er eenig menschelijk wezen in op te sluiten.

Er zijn twee kerken in het Eiland; de eerste, die een half kwartier van de stad ligt, is in zeer goeden staat, hetwelk zonder twijfel moet toegeschreven worden aan den ijver en zelfs aan het schrander oordeel van den Hr. Luckcock, den Leeraar in de parochie van St. Anthonius. De andere kerk, in de parochie van St. Peter, is in een zeer verwaarloosden toestand, ook heeft men, reeds sedert een jaar, den dienst daar niet in kunnen uitoefenen. Echter zijn er krachtdadige middelen in het werk gesteld, om dit gebouw weder in behoorlijke orde te stellen, en

zoodra zulks gedaan is, zal er nog een tweede Predikant in de Kolonie beroepen worden.

Er zijn 6,396 slaven in Montserrat, van welken een aanzienlijk gedeelte van alle redelijke beschaving ten eenemale verstoken is; namelijk die ongelukkigen, welke het eigendom zijn van eenen befaamden Paap, die hier eenen magtigen invloed heeft, en van eenige andere Planters, die de laagheid van ziel hebben om hun geweten aan zijn verachtelijk vooroordeel op te offeren. Het overig gedeelte wordt in den Kathechismus onderwezen door den Heer Luckcock, die tevens ook onder hen predikt, en hen meer of minder reizen, naar gelang van den afstand hunner verblijfplaats, buiten Plymouth bezoekt, en in de Heillge Schrift onderwijst. De Bisschop heeft dien waardigen Predikant sedert eenigen tijd eenen Katechizeermeester toegevoegd, en ieder waar behartiger van Montserrat's Koloniale belangen mag wel vuriglijk wenschen, dat het niet altijd aan middelen ontbreke tot verdere uitbreiding van het getal en van den invloed dergenen, door wier pogingen de slaaf met eenen godsdienstigen en zedelijken geest bezield,

en

en de vreedzame ondergeschiktheid der geheele klasse verzekerd moge worden.

De Westindische Planters spreken immer van opstand onder de Negers; doch niet te min blijven zij voortgaan, met Sektemakers van dezen of genen naam op hunne plantagiën toe te laten. De Negers zijn van een zeer slim en opmerkzaam ras, en, nadat zij geleerd hebben dat er een God is, bemerken zij ook weldra, dat hun meester dien God niet eert en dient, zoo als zij. Zij houden hunne eeredienst voor echt, en gevolgelijk hunnen meester voor valsch. Zoo lang zij nu aan den rand der beschaving blijven, kan zoo iets slechts geringe gevolgen hebben, doch de zaden zijn gelegd, de beginselen zijn daargesteld; de bijzondere persoon, of deszelfs gezin, wordt allengskens beter onderrigt; hij begint alles beter te onderscheiden, en daarenboven zijn zij geheel en al in de magt der Sekten-ijveraars, die hen geheel en al aan den band houden en alle hunne daden bespieden, die met de geheimen van ieder huisgezin bekend zijn, ouders en kinderen tegen elkander op de wacht zetten, de zuster tegen de zuster en den

broeder tegen den broeder opstoken, en een ieder tegen allen, en allen tegen een ieder op zijne hoede doen zijn. Op deze wijze bezitten deze Sektendrijvers eene armee van onafhankelijken, die zich reeds in ieder huis, in iedere plantage genesteld hebben. Derzelver heerschappij over dit arme volk is even zoo onbepaald, als die der Jezuiten over de Jezuiten; de vrees van uit hunne klasse gezet (*) te worden, werkt even zoo sterk op hen als de angst van de Caste te verliezen in Hindostan, en de Negers weten, dat deze onbepaalde magt geheel aan hunne Leeraren toekomt. Ik zal hier, voor als nog, niet beproeven om te doen zien, dat deze magt misbruikt is geworden; maar dat dezelve tot de geduchtste oogmerken zoude *kunnen* misbruikt worden, hiervan houde ik mij ten volle overtuigd.

De Planters, voor zoo ver die tot de Engelsche kerk

(*) In Anguilla hoorde ik een Neger zeggen: « ik was in de Gods-klasse; maar zoo de Leeraar wist, dat ik op eene danspartij geweest was, zoude hij mij dadelijk in de Duivels-klasse zetten. »

kerk behooren, zijn gewetenshalve verpligt, om toe te zien, dat hunne onderhoorigen in de grondbeginselen dier kerk onderwezen worden: doch allen verschuldigde pligt ter zijde gelaten, kan een ieder voelen en tasten, dat hun tegenwoordig belang hen daartoe aanspoort. Dat al de slaven in de Britsche Koloniën vroeg of laat eenmaal geheel en volledig onderwezen zullen zijn, hieraan zal niemand, die de tegenwoordige tijds-gebeurtenissen gadeslaat, een oogenblik behoeven te twijfelen; een groot aantal hunner, in verschillende plaatsen, bezit thans eene mate van bedrevenheid en kunde, waar hunne meesters in het geheel niet op bedacht zijn. De Kolonisten hebben het even zoo min in hunne magt, om dezen langzamen maar onafgebroken voortgang van verlichting tegen te gaan, als om eenen berg in deszelfs val tegen te houden, of om eenen nedervlietenden stroom een tegenovergestelden loop te doen nemen. Zij zouden bij zulk eene poging verpletterd of in zee gedreven worden, en ik ben zeker, dat hun lot, bij de minste tegenkanting in dezen, allerbeklagelijkst zoude zijn. Zoo er nu eenig eigenaar van slaven mogt zijn, die gelooft, dat vroeg of laat

die

die slaven, of derzelver nakomelingen, zullen en moeten onderwezen worden, is het dan niet blijkbaar deszelfs belang, om hen door alle mogelijke zedelijke banden te binden, en is het niet allergevaarlijkst, om eene wijze van opvoeding toe te staan, welke hen noodwendig aan hun gezag moet onttrekken? Kan er een geheiligder of duurzamer vereenigings-verbond uitgedacht worden, dan dat van de Godsdienst? Bestaat er wel eene zekerder of sneller voortvlietende vijandelijke bron dan Sektenijver? Voor het tegenwoordige moge de welopgevoede Planter met verachting op den armen Methodisten-slaaf nederzien; maar wij mogen ons verzekerd houden, dat, indien er geen ander systema aangenomen wordt, de dag eenmaal op zal dagen, dat de Methodisten-slaaf de Methodisten-vrijman worden zal, en de magt der dwingelandij juist zal ophouden te bestaan, wanneer die het meest te hulp geroepen zal worden.

De Methodisten moeten het mij niet ten kwade duiden, dat ik mij zoo vrijpostig uitlaat; maar het kwaad, hetwelk zij zoo wel in het Moederland, als in vreemde Gewesten gesticht heb-

hebben, heeft maar zeer weinig tegenwigt verkregen door die zekere uiterlijke gematigdheid, welke zij hunne sekte hebben opgelegd. Zij hebben voor het tegenwoordige eenig goed in onderscheidene Eilanden onder de Negers verrigt; zulks kan niemand hun betwisten; dan, het is eene schande voor Engeland, en gedeeltelijk voor de Koloniale Geestelijkheid, dat men derzelver diensten ooit van noode gehad heeft. Daar er thans echter ten laatsten eene gevestigde kerk ingevoerd, en daar dezelve, zoo ik vuriglijk hoop, verder volmaakt en gehandhaafd worden zal, zoo schijnen die tijden voorbij, in welke de Christen-Leeraar kon denken en zeggen: « dat de zielen der slaven binnen zijne Parochie, niet tot zijne Gemeente behoorden ». Die tijden hebben bestaan, doch bestaan niet meer, of houden op te bestaan, terwijl ik schrijf. De veronderstelling, dat het getal Predikanten niet uitgebreid genoeg zoude zijn tot het waarnemen hunner pligten, is voor de helft uit den weg geruimd; de drogrede (want als zoodanig schijnt mij dezelve toe), dat een Leeraar van eenen geringeren, of, om plat uit te spreken, van eenen gemeeneren stempel, voor den onbeschaafden Neger

ger een vereischte zoude zijn, behoeft geen verder betoog. Gaarne zoude ik willen weten, waarom toch geleerdheid en goede manieren den Evangelie-Leeraar ongeschikt zouden maken, om den Neger te onderwijzen en te beschaven. Waarom zouden wij toelaten, dat onze Christelijke Godsdienst, eene eeredienst, welke heuschheid en voorzigtigheid als deugden voorschrijft, zonder noodzaak en door moedwillig verzuim van onze zijde, onteerd, of, indien ik mij zoo mag uitdrukken, misvormd moet worden door onkundige en onbeschofte wezens, die hier, noch in eenige natie of eeuw, ooit voor het leeraars-ambt geroepen zijn. Ik houde mij verzekerd, dat er ruim zoo veel bescheidenheid gevorderd wordt in het onderwijzen der slaafsche bevolking, als in het verzorgen der geestelijke behoeften van den vrijen man; want de koers van het missionarisschap leidt door eene onbekende zee, in welke hare kaarten zonder nut zijn, en alwaar hare ondervinding telkens door nieuwe ontmoetingen te leurgesteld wordt; alwaar de verstandigsten kunnen dwalen, doch waar de wijze meer kans heeft, om met vrucht te slagen, dan de onbezonnene en de onbeschofte,

hoe-

hoewel vrome man, die, door tegenspoed in zijn geboorteland, herwaarts gezonden wordt om den vrede en de rust van buitenlandsche Gemeenten te komen verstoren.

Dat de Methodisten of iedere andere Sekte, als Britsche onderdanen een *wettig regt* hebben, om hunnen eigen vorm van eeredienst uit te oefenen en om anderen tot hunne leer over te halen, mits binnen de palen blijvende, welke door de wet zijn voorgeschreven, zulks zal ik mij niet alleen wel in acht nemen van tegen te spreken; maar ik behoor zelfs veeleer tot een der eersten, die zoodanige ontkenning als onvergeeflijk zonde beschouwen. Mijn bewijs tot staving is: dat niemand, die eenigzins met de West-Indiën bekend, en niet werkelijk door partijschap verblind is, een oogenblik in twijfel kan trekken, of het Episkopaal Etablissement, door nationale bijdragen onderschraagd, en in naauwe betrekking staande met de godsvrucht en wijsheid der groote godsdienstige vereenigingen van de nationale kerk, veel meer kans heeft en noodwendig hebben moet, om in de Koloniën algemeen en stelselmatig goed te stichten, dan

de

de afzonderlijke onderwijzers van Sekten en tegenstrevers van geregelde Predikanten, die, ondoelmatig over het Eiland verspreid, en door hun werkelijk karakter en beroep, voor altijd alleenlijk tot eene eenige klasse der maatschappij beperkt zijn.

De Methodisten en de Moravianen wachten zich wel, ten minsten in de West-Indiën, om de kerk van Engeland eenige leerstelsels die valsch, of beoefeningen die laakbaar zijn, ten laste te leggen; integendeel, zij belijden eene volledige overeenkomst met die leerstelsels, en eene eenvoudige onverschilligheid ten opzigte van derzelver beoefening; het rustverstorend geweld van den sekten-ijver is toch in staat, om de gevestigde godsdienst in haren gang te keer te gaan. Indien de Methodisten in hunne gedurige verklaringen opregt zijn: « dat zij enkel de, door de kerk achtergelatene, ledigheid aanvullen; dat zij geene heerschzuchtige bedoelingen tegen de kerk koesteren, en dat zij de kerk gaarne in de Koloniën zagen bloeijen: » dan moge men van hen gewis verwachten, dat zij de Katechizeermeesters der kerk zullen worden, of zoo zij, onder het

nieuw

nieuw systema van Wesleyanisme, zich aan geen Bisschoppelijk gezag kunnen onderwerpen dat zij zich dan trapswijze en vreedzaam zullen verwijderen uit een veld, in hetwelk zij moeten zien en gedrongen zijn te bekennen, dat de noodzakelijkheid hunner diensten hand over hand begint te vervallen.

Dan genoeg over deze stof tot dus verre; want de Eden, die bezig is met het anker te ligten, gaf ons reeds het seinschot. Vaarwel dus, bekoorlijk Eiland! Vaarwel!

NEVIS.

Wij verlieten Montserrat, met eene frissche koelte uit het Z. Z. O., in den voormiddag van donderdag den 25, en passeerden Redonda, hetwelk vrij duidelijk in de kaart als een groote hooiberg wordt afgeschetst, met dat onderscheid alleen, dat dezelve geheel en al groen is; en tegen vijf uur des avonds wierpen wij ons anker in de opene Baai of reede voor Charles-Town Wij lieten ons eerst den volgenden morgen aan wal zetten. Het voorkomen van Nevis is wel-ligt het betooverendste van eenig ander Eiland in de West-Indiën. Uit het Zuiden en het Westen schijnt het niets anders dan een vast ligchaam in de gedaante van een kegel of suikerbrood, hetwelk met eene statige bevalligheid uit den Oceaan opwaarts rijst tot in de wolken, die voor eeuwig op deszelfs kruin blijven hangen. Het beelderig groen dezer zoo voortreffelijk aangelegde dreven, de aardige verschei-

denheid der menigte fraai gelegene planters-huizen, en de hier en daar boven het geboomte uitstekende kerken geven aan het geheel een schilderachtig en regt vrolijk voorkomen. Een volledig woud van altijd groene boomen hangt, even als eene halsketting, rondom den nek van het hoogst land, alwaar de bebouwing ophoudt. Uit het Noorden en het Oosten is de kegelvormige gedaante niet meer zoo geregeld; de kruin loopt daar schuins af in eene vlakte, en neemt hare wending naar de engtens van St. Kitt's, en heeft slechts twee onregelmatige heuvelen ter loefwaardzijde. Men zegt: dat Columbus de tegenwoordige naam aan het Eiland gegeven heeft naar den Berg *Nieves* in Spanje (*). Edwards veronderstelt, dat er in die eeuw een witte rook uit een thans uitgedoofden vuurspuwenden berg opwaarts steeg, doch de dampen, welke de kruin omhullen, mogen misschien wel de eerste ontdekkers op den inval van sneeuw gebragt hebben, ofschoon Columbus, zonder in het minst om sneeuw te denken, dit Eiland wel-

(*) [Davies noemt dit Eiland Mevis.]

welligt bloot eenvoudig eenen geliefkoosden naam gegeven heeft, zonder daarbij iets meer bijzonders te bedoelen, dan toen hij het naburig Eiland naar den vermaarden Berg in de nabijheid van Barcelona noemde.

Charles-Town is eene uitgebreider, bevalliger en volkrijker plaats dan de hoofdstad van Montserrat. Dezelve ligt langs het strand van eene wijd inloopende Baai, en de Bergen verheffen zich vlak achter dezelve in eene langwerpige groene steilte. Het stadhuis is een fraai gebouw, met een vierkant plein in het front, en een en ander kwam mij hier van binnen veel netter voor, dan al wat ik tot nog toe van dien aard gezien had. De kerk is klein, doch het met immer groen geboomte beplantte kerkhof is zeer netjes ommuurd, iets, hetwelk als eene groote zeldzaamheid in de West-Indiën beschouwd wordt, en mij een zeker genoegen inboezemde, alzoo het mij de eerbiedwekkende bevalligheid van een Engelsch kerkhof voor den geest bragt. Het oog werd hier niet beleedigd door die verbazend hoog boven den grond uitstekende grafzerken, door welke de begraafplaatsen in de

Ko-

Koloniën ontsierd worden. Ik weet niet of de Neviziamen reeds tot dien graad van gezond oordeel gekomen zijn, van hunne slaven en gekleurde vrije lieden op eene Christelijke wijze in *hunne* kerkhoven te laten begraven, maar zeer weinige Parochiën in de Eilanden stonden zulks echter toe. Ik voor mij geloof, dat, als de blanke en de zwarte beiden eens geheel dood zijn, de een dan niet veel beter zal wezen dan de ander; doch veronderstelt al eens, dat het blanke geraamte het meeste waard was, dan nog behoeft gij, mijne blanke vrienden! waarlijk niet bevreesd te zijn, naast de zijde van uwen zwartsten slaaf te liggen. Eenmaal komt toch de dag, dat een of andere Engel u zeer wel van Quaco zal weten te onderscheiden!

In het Zuidelijk gedeelte der stad, op een half kwartier uurs afstand, vindt men de minerale badplaatsen in het rijzend gebergte, niet ver van het zeestrand. Het badhuis is zeer uitgebreid, en kan, zoo ik hoor, veertig of vijftig personen huisvesten. Een invalide zoude hier met zijnen bedienden, beter dan in eenig logement in de West-Indiën, zijn hoofdkwartier kunnen vesti-

gen. Voor het tegenwoordige beantwoordt de inrigting nog niet aan het regte oogmerk; want het gebouw is inderdaad al te ruim, zoo dat sommige der baden thans alleenlijk dienen om er schildpadden in vet te mesten.

Op een of twee mijlen na aan de loefwaardzijde, reed ik geheel het Eiland rond, en vond hetzelve, over het algemeen genomen, weelderig, groen, rijk en prachtig. De wegen zijn tamelijk wel, doch in de lagere landen zijn dezelve aan overstroomingen blootgesteld. Echter kan men er over heen rijden waar men verkiest; in een chais met een paard, hetgeen alreeds een duidelijk teeken van beschaving is. Ik vond hier twee stoommachines, om het suikerriet te persen, iets, dat ik slechts nog alleen maar in Trinidad gezien had. In plaatsen, waar men het water en de steenkolen ter zijner beschikking heeft, zoude het, wegens de zekerheid en den spoed in het bereiden der suiker, zonder twijfel, op den langen duur wel der moeite waardig zijn, om er de kosten aan te wagen; want hoe dikwijls gebeurt het niet op groote plantagiën, dat geheele akkers suikerriet bederven, of dat de loopende jaarmarkt

door

door de onregelmatigheid van den wind verloren gaat. Behalve dat, wint men er ook ontzaggelijk veel werks door uit; en evenwel wordt er te Nevis niet half genoeg met de stoom gewerkt. De Planters dienden immer in het oog te houden, dat zij al den tijd, welken hunne slaven nu verspillen met het langzaam voortgaande windmolen-systema, met vrij wat meer voordeel zouden kunnen besteden aan honderderlei andere noodzakelijke werkzaamheden, welke nu, onder voorwendsel van gebrek aan handen, verwaarloosd blijven. Inderdaad, het gaat in die oude Koloniën alles nog zoo op den ouden sleur voort, dat bijna niets in staat is, om het oud vooroordeel uit te roeijen; doch in de nieuwe Koloniën moeten de stoommachines wel ingevoerd worden, anders zoude men de suikerteelt laten varen.

Het is moeijelijk om te beslissen, welk Eiland de beste ananassen oplevert. In Trinidad zijn de bloedroode het prachtigste voor het oog, in Antigua is de zwarte misschien de rijkste en wijnachtigste in smaak; in Barbados vindt men er weinig; maar met dat al zijn er onder die

weinigen, welke beide voornoemden in smaak en sieraad overtreffen.

De beste oranjeappelen vindt men, buiten allen tegenspraak, in St. Kitt's, Nevis en Montserrat. In Nevis moet er altijd een man in den ananassentuin op schildwacht blijven staan, want anders kan men zeker zijn, dat de apen er de rijpste en beste komen uitkippen, en, zoo ik hoor, zijn deze gasten gewoon, om, bij hunne avondwandelingen uit het gebergte, al de eetbare vruchten uit den hof in een enkel bezoek bijeen te pakken en weg te voeren. Die snaken weten even zoo wel als een blanke, wat goed is om te eten, zegt de Neger, het zijn geslepene, onbeschaamde, ondeugende gaauwdieven, die slimmer zijn als men wel denkt.

Het luchtgestel is zoo gematigd op de plantagiën, welke hooger op in het gebergte zijn aangelegd, dat verscheidene Europeaansche groenten, als knollen, wortelen enz., daar zeer welig groeijen. Ik meen zelfs, dat de Hr. Cottle perziken en aardbeziën in zijnen hof heeft, en

het

het zoude mij in het geheel niet verwonderen, dat iemand die het der moeite waardig keurde, en zulks met de vereischte aandacht op grond en ligging beproefde, eene menigte boomen en gewassen van hooge waarde, uit Landen die op onderscheidene breedten liggen, met voordeel zou overplanten. Men neme hier slechts in aanmerking, dat er van de ontelbare voortbrengselen in het plantenrijk van Groot Brittanje geen twee uit de honderd zijn, die oorspronkelijk tot den Engelschen grond behooren; al de overige zijn met menschenhanden van elders overgebragt.

Wij hielden het middagmaal en ons nachtverblijf in het Gouvernementshuis, zijnde een zeer wel aangelegd en bevallig verblijf, eenige weinige schreden boven de stad, alwaar wij zeer wel onthaald werden, bijzonder op schildpaddensoep, die men hier overheerlijk wist klaar te maken; maar de wijn was de slechtste dien ik ooit in de West-Indiën dronk; dezelve deed de Kolonie in waarheid schande aan, en men had vrij wat beter gedaan met ons een eenvoudig glas punch voor te zetten; want de oude

rum is hier voortreffelijk; hierbij kwam nu nog, dat ik, toen ik mij dorstig en in eenen gremmigen luim naar mijn slaapvertrek begaf, met een heirleger van muskieten te worstelen had. Beëlzebub, de Vorst der vliegen, en die over deze gansche helsche vliegende brigade het bevel voert, schepte er zonder twijfel een duivelsch vermaak in, om mij door de, waarschijnlijk vergiftige angels zijner troepen, het brandend aangezigt te zien doorboren, en mij, even als Achilles, heen en weder te zien wentelen:

Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής (*).

Dan, laat ons voortvaren!

Er zijn in Nevis vijf Parochiale Kerken en twee groote afzonderlijke Kapellen. Met eene enkele uitzondering zijn eerstgemelde in tamelijk goeden staat, en allen in de schilderachtigste gedeelten des Eilands gelegen. Het gezigt van

(*) [*Dan eens op de zijde liggende; dan weêr op de rug; en dan voorover*».]

van de Lowland-Kerk, op de blaauwe Engten, en de kronkelende Kust van St. Kitt's in de verte, is zeer aardig; doch van de Vijgenboom-Kerk heeft men zulk een uitzigt op de verrukkelijkste landstreken, als men met mogelijkheid verlangen kan. Deze Kerk staat half weg op eenen berg, en van daar ziet men over eenen onmetelijken Oceaan, over de stad, en op de, voor dezelve ten anker liggende schepen, als ook over de geheele lengte van St. Kitt's, en, wat het prachtigste van allen is, op den bergtop van St. Eustatius. In de Kerk werden wij, door een beeldërig meisje, op een aangenaam orgelmuzijk onthaald. De Kerk te Gingerland is zeer net, en, niet ver van dezelve afstaande, kon ik Montserrat en Antigua aan den gezigteinder zien liggen. De beide Kapellen waren gebouwd op de plantagiën, tot welke zij behoorden, door de Heeren Cottle en Huggins Junior, en voldoen zeer wel aan het oogmerk.

In weerwil van al deze gelegenheden tot uitoefening van den openbaren Godsdienst, zijn er tegenwoordig niet meer dan twee Geestelijken in het Eiland, zoo dat de Parochiën slechts beur-

beurtelings worden waargenomen. Buitendien is het jaarlijksch traktement, hetwelk het bestuur voor iederen Parochie-bedienaar bepaald heeft, in lange na niet voldoende om er ordentelijk van te bestaan, en hetgeen nog slimmer is, de Planters betalen dat weinige in suiker. Langs dien weg worden de Geestelijken niet alleen in zeker opzigt handelaars in produkten; maar worden dikwijls afgewezen met de slechtste suiker die er in de Eilanden bestaat. De Bisschop heeft hiertegen zulke ernstige vertogen ingezonden, dat die arme zielen er nu voor het vervolg, zoo ik ook hoop, niet meer met slechte produkten, maar met kontanten zullen betaald worden.

Het zoude insgelijks eene goede zaak zijn, dat de Planters van Nevis en Montserrat wat beter zorg droegen voor de kleeding hunner slaven, dan tot nu toe gedaan wordt. Behalve dat zulks bijna als eene onvermijdelijke inleiding tot de beschaving der zeden en manieren van den Neger moet beschouwd worden, is het buitendien, vooral in die Eilanden, waar het inderdaad vrij koud kan zijn, zeer onaangenaam en ongezond voor die Afrikaansche schepsels, die

die voor de geringste verandering van luchtgestel, waarvan een Europeaan of blanke Kreöol te naauwer nood iets gewaar wordt, zeer vatbaar zijn. Een Planter moest, naar mijne gedachten, zoo hij werkelijk goed wil doen, er sterk op aandringen, dat al zijne slaven, zelfs vóór hun vijfde jaar, gekleed waren, en voornamelijk de vrouwen, die in alle oorden der wereld behoorlijk en volkomen gedekt dienden te wezen. Geen Negerbediende moest men langer zonder kousen of schoenen laten loopen, en hoewel ik hierop niet met geweld zoude willen aandringen, zoude ik evenwel dit zelfde gebruik trachten in te voeren bij de Negers die in het veld werken. De Planters verzekeren, dat de Negers de middelen hebben, of kunnen hebben, om zich die artikels zelve aan te schaffen: indien dit zoo is, moest men hen daarvan voorzien; en zoo zij te arm zijn, dan is het voor de Meesters niet meer dan een staaltje van hun verschuldigden pligt, als eigenaars, als Christenen, en als mannen van opvoeding, om in deze behoefte voor hunne onderhoorigen te zorgen. Men dient hier in het oog te houden, dat men niet te doen heeft met wilde horden

uit

uit de woestijnen, die niemand kennen buiten zichzelven, en wier onbewustheid van schaamte gelijkt naar de onschuld vóór den val van Adam. Neen, in het geheel niet, deze slaven weten dat zij naakt zijn; zij leven in de naauwste aanraking met hunne Meesters, wier doen en laten zij ten naauwkeurigste gadeslaan, en onder hunne eigene kleurlingen zien zij dagelijks gunstelingen, die op de sierlijkste en buitensporigste wijze opgeschikt zijn. Velen worden, wel is waar, door de gewoonte zonder schaamte; doch niet allen, want menigmaal heb ik opgelet, dat de meisjes, die in het veld werken, haren boezem, met kruisselings over elkander geslagene armen en nederhangend hoofd bedekken, zoodra men haar aanziet. (*)

Langs

(*) De Negerinnen moeten waarlijk verbazend veranderd zijn sedert ik de West-Indiën verlaten heb, of de Hollandsche Negerinnen zijn welligt veel onbeschaamder dan de Engelsche; maar ik voor mij moet hier althans rondnit verklaren, en kan dit op eene ondervinding van verscheidene jaren stellig bevestigen, dat eene Negerin, ten minste die meisjes, welke in het veld werken, zich even zoo min over hare naaktheid bekreunen, of ooit bekreund hebben, als wij over onze naakte aangezigten.

DE VERTALER.

Langs onzen weg naar Gingerland bleef ik eenige oogenblikken stilstaan voor eenen banaanboom, die, wegens deszelfs schilderachtige bevalligheid, mijne aandacht tot zich trok. Dezelve was in den smaak zoo als die, welke men in sommige boeken met platen over de Oost-Indiën, afgeschetst ziet. De benedenste en zwaarste takken spruiten in eene horizontale rigting zeer ver uit, en worden werkelijk ondersteund door eene rei van nederdalende en zich in den grond wortelende loten, die, naar het einde van den tak, al kleiner worden, en denzelven tot pilaren dienen; het bovenste gedeelte van den boom heeft zoodanige nederdalende zuigers niet, en is gelijk aan iederen anderen boom.

De gevangenis is hier juist zulk eene soort van spelonk, als die in Montserrat; doch dezelve was nog al te goed voor de twee gasten, die daar opgesloten zaten, terwijl ik mij in Nevis bevond. Deze twee ellendelingen waren beide, als ik het wel heb, vrije kleurlingen, en de snoodste misdadigers die ooit verdiend hebben tusschen hemel en aarde te slingeren. Verscheidene slaven waren op onderscheidene plantagiën

ge

gemist geworden; alle onderzoek en nasporing was en bleef steeds vruchteloos, en men veronderstelde, dat zij naar eene Fransche Kolonie ontsnapt waren; dan, een zonderling toeval loste eensklaps dit raadsel op. Deze twee kerels hadden de gewoonte, om de slaven, die naar hunne gedachten een weinigje geld of goed overgegaard hadden, tot wegloopen te verleiden, daarbij belovende, om hen aan boord van een of ander schip te bezorgen, en hen zoo doende van de slavernij te verlossen. Zoodra zij nu hunne slagtoffers in hunne boot een eind wegs van land geroeid hadden, wierpen zij die gemeenlijk over boord, en de hemel weet, hoevele dier arme schepsels zij op deze wijze eene prooi der golven hebben doen worden; eindelijk had zich een der ongelukkigen, die zij op dusdanige wijze van kant dachten gemaakt te hebben, door eene wonderdadige beschikking van de Voorzienigheid, al zwemmende gered, en daardoor werden de moordenaars ten langen laatste ontdekt en in hechtenis gesteld. Het schijnt echter, dat er geene wet bestaat tegen dezulken, die schelmstreken op zee bedrijven en dat het aan volledige bewijzen haperde;

want

want naderhand vernam ik, dat een dier beide misdadigers een blanke was, en men weet, dat de getuigenis van eenen slaaf in zoodanig geval van nul en geener waarde is, zoodat deze schurken slechts voor eenigen tijd *ad libitum Nevisiensum* [*naar het goeddunken der Nevisianen*] in voornoemde gevangenis bleven zitten, om daarna weder losgelaten te worden. Sommige der bespiegelaars zeggen: dat eeuwigdurende gevangenis veel erger straf is, dan de dood; indien dit zoo is, dan blijft het de vraag, of een jaar vertoevens in den kerker van Charlestown niet kan opwegen tegen eene eeuwigdurende gevangenis in eene der Bridewells van den Groot-Hertog.

De luchtgesteldheid in Nevis en Montserrat is zonder twijfel gematigder, dan eenige andere in de Antillische Eilanden. Men kan hier zeer genoegelijk in eene verrukkelijke afgezonderdheid tusschen de bekoorlijke heuvelen van een dezer beide Eilanden zijne dagen slijten, mits men slechts zijne eigene bronnen van huisselijk geluk, en voornamelijk zijne huisvrouw, met zich mede brengt. Ik voor mij zoude echter Madera de

voorkeur geven, uit hoofde dat dit Eiland digter in de buurt van mijn geboorteland ligt, en ook, dewijl ik mij gedeeltelijk verbonden heb, om aldaar eene Dame te trouwen, zoodra wij beiden tot jaren van onderscheid zullen gekomen zijn; hetgeen al mijne vrienden verklaren dat plaats zal hebben, als de kalven op het ijs dansen.

NB. John Davies zegt ons het volgende: — « Dit Eiland wordt beter bestuurd dan eenig ander der Caraïbische Eilanden. De geregtigheid wordt daar met voorzigtigheid uitgeoefend. Het hof bestaat uit de eerwaardigste en oudste inwoners der Kolonie; vloeken, stelen, dronkenschap, en allerlei andere losbandigheden worden ten ernstigste gestraft. » — In het jaar 1649 was de Heer Lake, een bekend en godvreezend man, Gouverneur van dit Eiland; — doch deze bestaat niet meer!

ST. CHRISTOFFEL.

Op den 28 verlieten wij Nevis in den namiddag, en zeilden onder eene frissche bui tot naar de ankerplaats voor Basseterre. Wij lieten ons niet voor den volgenden morgen aan land zetten, en ik besteedde een geheel uur voor zonnen ondergang met het voor ons liggende verrukkelijk Eiland te bewonderen. De vallei van Basseterre overtreft in zachtheid, weelde en volmaaktheid van bouworde, al wat mijn oog nog ooit in eenig Gewest ontmoet heeft. Groen fluweel is het digst nabijkomend evenbeeld van het uitstekende schoone groen der suikerriettuinen, welke rondom deze beminnelijke vallei zijn aangelegd, en door welke de zachte boezem van den Apenberg als met een kostbaar tapijt belegd is. De berg is de Zuidelijke heksluiter van eene lange rei ontzaggelijke bergen, welke zich tegen het Noorden ophoopen, en in het binnenste des Eilands tot eene verbazende massa bijeenverzameld

 zijn.

zijn. De spits van deze ruwe piramide is de angst-inboezemende steilte, welke, even als een Schier-Eiland in de lucht, schuins vooruitschiet over den Krater van eenen vuurspuwenden Berg; dezelve is kaal en zwart, en over het algemeen zeer goed zigtbaar, ofschoon deszelfs onderste gedeelten in dikke wolken omhuld zijn. De hoogte wordt op 3,700 voet geschat, en het is een der verschrikkelijkste gevaarten, die ik tot hiertoe ontmoet heb. Doch deze woeste klots, welke de Berg van Ellende genaamd wordt, doet het kontrast met de omliggende bebouwde Landen des te treffender en streelender voorkomen.

Basseterre is eene groote stad, in welke verscheidene fraaije huizen gevonden worden; onder anderen ook een vierkant plein, hetwelk, indien men er een weinig moeite en smaak aan besteden wilde, iets zeer aardigs worden kon. Men diende daar te beginnen met aan beide zijden eene rei boomen te planten, er een hekwerk om henen te zetten, en er eene steenen fontein in het midden te plaatsen. Het zoude eenen Kolonel Maxwel ten vollen waardig zijn, om hierin te voorzien, en om zijnen invloed te doen gel-

gelden tot het invoeren eener verbetering, welke zoo wel tot sieraad als tot nut verstrekken zal. Onbegrijpelijk is het, waarom toch de West-Indianen zoo weinig werk maken van de geriefelijkheden des levens. De vrouwen noch de mannen komen voor het grootste gedeelte nimmer buiten de deur, zoo lang als de zon schijnt, en verzwakken dus veel meer door het te huis zitten, dan door de hitte van het klimaat. Waarom worden er niet in iedere stad eenige lommerrijke wandelplaatsen aangelegd, waar de inwoners de versche lucht kunnen komen inademen? Zulk eene plaats zoude oneindig veel toebrengen tot wegneming van het eentoonige en verdrietige hunner gezelschappen, tot opbeuring hunner levensgeesten, en tot versiering hunner steden. De vruchtbaarheid in de Keerkringen is zoo sterk, dat men binnen weinige jaren een prachtig gewulf van boomen zouden kunnen aanleggen; zelfs binnen twaalf maanden tijds kan men eene voortreffelijke laan van bamboes laten opgroeijen, en deze zoude voorloopig voor een zonnescherm kunnen dienen, tot dat de grootere boomen opgewassen zijn. De Franschen hebben bij al die soorten van

 din-

dingen veel meer overleg. Zij komen om hunne Eilanden te bewonen, en leggen zich met al hun vernuft en knaphandigheid op al zulke geriefelijkheden toe. Men vindt zoodanige wandeling in Basseterre te Guadaloupe, en in St. Pierre te Martinique. In Puerto de Espana hebben zij hunne Terreiro, die de oorspronkelijke, of de wederga van die van Funchal is. Ik hoor, dat de inwoners van Madera deze liefelijke wandeling aan den smaak en aan de edelmoedigheid van Sir Ralph Woodford te danken hebben.

De Hoofdkerk is zeer onregelmatig gebouwd, en kan geen derde gedeelte der inwoners bevatten. Dan de Methodisten hebben de goedheid gehad, hierin te hulp te komen en hunnen bijstand aan te bieden; zelfs hebben zij, om hunne verkleefdheid aan de kerk nog duidelijker aan den dag te leggen, hun oefeninghuis zoo digt tegen dezelve aangebouwd, dat de stem des Leeraars dikwijls door hunne luidruchtige liederen gesmoord wordt. Dit komt somtijds zeer ongelegen, en ik zoude er sterk voor zijn, dat beide partijen het onderling zoo ver met elkander eens werden, dat zij ten minste de weder-

zijd-

zijdsche afspraak maakten, om hunne liederen gelijktijdig aan te heffen.

De tegenwoordige Predikant van Basseterre, de Hr. Davis, een inboorling van St. Christoffel, is een der vermaardste Predikers in de West-Indiën; en het ware voor het welzijn der inwoners te wenschen, dat de Koloniale Geestelijkheid over het algemeen met de ijverige vrijmoedigheid van dien uitmuntenden Leeraar bezield was. Hij heeft het Leeraars-ambt eerst kortelings gelegen aanvaard, en de Bisschop heeft hem tot een zijner Kapellanen uitverkoren. Ik verheug mij reeds op zeer goede gronden, in de voorbaat, dat zijn ijverig bestuur, zijn verlicht toeverzigt, en zijn algemeene invloed met de zegenrijkste gevolgen bekroond zal worden.

Αἰ γάρ —
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν —
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις —
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε. (*)

De

(*) [*Want indien ik tien zulke raadslieden had, zou spoedig de stad door onze handen genomen en verdelgd zijn.*» Woorden van Agamemnon, betrekkelijk Nestor, bij Homerus Iliad. II. v. 372 volgg.]

De godsdienstige inrigting van St. Kitt's, is, met uitzondering misschien van Nevis, naar evenredigheid, de uitgebreidste in de Antillische Eilanden. Evenwel zijn er niet meer dan negen Kerken, ten gerieve van bij de 30,000 personen. Sommige dezer godsdienstige gestichten zijn op eenen zeer uitgebreiden voet aangelegd, en hebben allen een zeer net en wel onderhouden voorkomen. Dezelve staan voor het grootste gedeelte naar den zeekant, en leveren van derzelver drempels de schoonste vergezigten op. De majestueuze pyramide van St. Eustatius is, aan de Noordzijde, een voorwerp van gedurig afwisselende en altijd prachtige vertooning. Zoo echter de Predikant van St. Mary Cayonne, in dat oord niet gelukkig en deugdzaam is, dan zullen hem geene bergen noch valleijen, geen trotsch geboomte noch ruischende stroomen, geen blaauwe Oceaan noch stille eenzaamheid veel kunnen baten.

Ik heb het Eiland geheel rond gereden, met uitzondering alleen van het Zuidelijk uiteinde, hetwelk zoo te zeggen onbevolkt is, als zijnde vol van zoutkommen, welke jaarlijks groote hoe-

veel-

veelheden van dat onmisbaar artikel voortbrengen. De wegen zijn hier bij uitstek goed. Men vindt hier een of twee aardige dorpjes langs den zeekant, welker inwoners enkel uit kleurlingen bestaan. Sommige der vrouwen waren van eene uitstekende schoonheid, en gingen met zeer veel smaak gekleed. Het Fort op den Zwavelberg levert een indrukmakend schouwtooneel op; hetzelve is aangelegd op eene, aan alle zijden steile, ontzaggelijke Rots, welke alleenlijk van den engen kant van het groote gebergte toegankelijk is, en overigens, door eene effene Kust in de Westelijke zee omringd wordt. Wij ontbeten in deszelfs nabijheid, bij eenen braven Duitscher, wiens goedhartige zuster, Mejuffrouw Fervenstein, (of zoo iets van dien naam, want ik versta geen Hoogduitsch), ons op een zeer smakelijke schotel onthaalde. Ik herinner mij niet meer wat naam zij er aan gaf, maar het smaakte mij althans overheerlijk; ook was zij, naar de verzekering van Kolonel Maxwel, wegens die schotelspijs, alom beroemd. Ziedaar een der voordeelen van hem, die veel vreemde Landen en volken bezoekt; hij wordt allengskens bekend met de onderscheidene giften der natuur, en den vinding-

P 5 rij-

rijken geest van zijnen evenmensch. Zoo men iemand onder ons wilde beweren, dat de bil van eenen aap zeer teeder en malsch is, dat sommige der West-Indische tweeslachtige kruipende en andere dieren zeer lekker zijn, of dat eenige slangen ruim zoo goed smaken als onze paling, dan zou men hem misschien voor geheel den dag zijnen eetlust benemen, en evenwel bestaan deze versnaperingen *in rerum edibilium natura* [*in de natuur der eetbare dingen*], en de gezonde zindelijkheid van sommige dier dieren moge waarlijk alle de pens- en schapenpoot-eters wel beschaamd maken; ook zie ik er geene reden in, waarom wij met walging zouden nederzien op de kikvorschbilletjes der Franschen, op de krabben der Antiguanen, of op de apenbouten van Trinidad. Met eenige weinige uitzondering, bij voorbeeld, het eten van padden, zoo als in Dominique, of het eten van wurmen (alle welke kosten buiten tegenspraak als onchristelijk moeten beschouwd worden), houde ik het voor een vasten stelregel: *gustus neque disputandi neque contemnendi sunt* [*men moet de smaken noch betwisten, noch verachten*].

Ik

Ik stond bijzonder opgetogen over het voortreffelijk gezigt langs een gedeelte van den weg, niet ver van Sandy-Point. Heerlijke groote druiventrossen hingen hier en daar, bijna een mijl ver aan beide zijden, tusschen eenige kruisbessenboomen en gouden pippelingen; zij waren toen juist in het beste van den tijd, en hunne geele en donkere kleur maakte eene rijke vertooning op die groene, lange, rondachtige bladeren. In Antigua vergastte men ons op eene taart van die druiven; dezelve was waarlijk een meesterstuk van Moraviaansche kokerij, en had zeer veel van onze kruisbessenbrij. Ik moet hier ook niet vergeten melding te maken van die prachtige dubbele laan palmietboomen, welke naar de woning leidt eener voorname Dame, aan de leiwaardzijde des Eilands. Ik ben er den naam van vergeten; doch wij moesten allen bekennen, dat het de prachtigste tentoonstelling van Korintische kolommen was, die er in eenige der Antilliische Eilanden kan uitgevonden worden. Ligon verklaart: dat er in zijnen tijd, omstreeks het jaar 1648, verscheidene boomen in Barbados gevonden werden, die over de driehonderd voeten hoog waren, welke verklaring

ik

ik ronduit, en in weerwil der meetkunde van dien ouden Planter, voor eene monsterachtige overdrevenheid houde. Ik heb er in geen der Eilanden kunnen vinden, die meer dan 120, hoogstens 130 voet halen kon; maar van die hoogte heb ik ze ook dikwijls ontmoet. Dan, liegen was in Ligons tijden aan de orde van den dag, zoo zelfs, dat voornamer Schrijvers dan hij, geene zwarigheid maakten van te durven vertellen: « dat sommige volksstammen in Guiana met hun hoofd onder den arm, en met een oog in het midden van hunne borst liepen; » hierbij komt nog, dat Barbados in Ligons tijd voor het grootste gedeelte met wouden bedekt was, en de boomen, waarvan hij spreekt, groeiden toen in het midden dier wouden, alwaar dezelve altijd veel korter en dunner zijn, dan in geregelde opene lanen.

Het binnenste des Eilands bewonderende, moest ik, hoewel mijne oogen dikwijls over de zee en tusschen het geboomte rondwaarden, telkens weder een blik werpen op dien hemelhoogen norschen berg *Misery*, welken ik aan alle kanten rondgereden, en uit onderscheidene oogpunten

ten bezigtigd heb. Dezelve veranderde gedurig van kleur onder de zich voortstuwende wolken, en dreigde ieder oogenblik in den onmetelijken afgrond, over welken hij henenhelde, te morsel neder te ploffen. Welk een geschikt verblijf zou dit niet geweest zijn voor den menschenhater Timon! (*)

Ik geloof met alle regt te kunnen beweren, dat er misschien, met uitzondering van Grenada, geene Kolonie bestaat, in welke de vrije kleurlingen zoo veel regten genieten als in St. Kitt's. Er bestaan voorbeelden in dat Eiland van zeer fatsoenlijke blanken, die met kleurlingen door den band des huwelijks vereenigd zijn; hetwelk een bewijs oplevert, dat men zich daar over de laatste en natuurlijkste aller vooroordeelen heeft leeren verheffen. — Het eenigste Dagblad, hetwelk er bestaat, wordt door eenen kleurling uitgegeven, en hetzelve behoeft voor geen ander Nieuwsblad in de West-Indiën onder te doen. Ik meen zelfs, hoezeer ik hier niet voor

(*) [Bij Lucianus te vinden.]

voor zoude durven instaan, dat zij zoo wel als de blanken, zonder onderscheid van persoon, eene stem hebben in de kiezing der leden voor den Algemeenen Raad van Staat. Ik zelf ontving daar het Heilig Sacrament gelijktijdig met een zwart vrouwspersoon. Even zoo weinig onderscheid wordt er ook gemaakt in het begraven der stoffelijke overblijfselen, welke, op het ernstig aandringen des waardigen Bisschops, met die der blanken in denzelfden grond worden weggelegd.

De Moravianen zijn hier zeer talrijk en hebben er verscheidene Geestelijke Gestichten; ook geloof ik werkelijk, dat het een goed en onschadelijk slag van volk is; maar de Vereenigde Broeders nabij St. Mary Cayonne mogten wel wat beter op hunne vrouwen letten. Ik zag een dozijn Mulatinnen aan eene beek, niet ver van den openbaren weg naar het dorp, geheel naakt, hare kleederen wasschen. Of zij dit nu uit onbeschaamdheid of uit onschuld deden, wil ik daar laten; maar zij stoorden zich aan ons even zoo weinig, als of wij een partij boomstaken waren.

Het-

Hetzelfde gebruik, om de Predikanten met suiker te betalen, bestond hier even zoo wel als in Nevis; doch ik vertrouw, dat men hier thans op eene betamelijke wijze in voorzien heeft. Een opregt en ijverig Evangelie-Leeraar is in de West-Indiën van het hoogste aanbelang; hij is de levendige bron van kennis en goede orde voor al de onderscheidene klassen binnen zijne Gemeente, en daar de Bisschop door zijne vermaningen, door zijn voorbeeld en bescherming, de Predikanten aanmoedigt en ondersteunt, zoo is er geen twijfel aan, of de blanken zoo wel als de kleurlingen zullen in zeden en beschaving meer en meer toenemen.

De Planters dienden echter de deugden en bekwaamheden der Koloniale Predikanten wat beter op prijs te stellen, en alzoo een goed voorbeeld aan hunne slaven te geven. Zij dienden te begrijpen, dat de gelden, welke besteed worden tot de instandhouding van een voldoend getal welopgevoede Predikanten in ieder Eiland, gelden zijn, die ruime interest zullen opleveren.

Gedurende den eersten nacht mijns verblijfs te St.

St. Kitt's, logeerde ik in eene plaats, die *het Kamp* genoemd wordt, en sliep daar voor een half uur in een bed zonder gordijnen, hetwelk ten gevolge had, dat ik met de koorts opstond, uit hoofde der pijnlijke beten van eene soort van monsterachtig groote en uitgehongerde muskieten. De lucht was hier met die helsche gedrochten zoodanig verpest, dat een blanke bediende, die buiten voor de deur van mijn slaapvertrek op den trap zat te slapen, des morgens uit geen van beide zijn oogen zien kon. De Kolonel Maxwell had de menschlievendheid, mij, gedurende de overige dagen mijns verblijfs in het Eiland, te zijnen huize te noodigen; echter verliep er eene gansche week, alvorens ik van dien geduchten aanval geheel en al bekomen was.

Er is eene plaats aan den voet eens bergs, welks naam mijn geheugen ontglipt is, van waar men, uit St. Mary Cayonne terugkeerende, een allervoortreffelijkst uitzigt heeft op de vallei van Basseterre. Ik geloof niet, dat er eene plaats in de wereld is, welke met deze rijk bebouwde, en beminnelijke landstreek in vergelijking komen kan. De hooge en malende windmolens,

de

de lusthuizen der Planters, de, van manikolen en palmietbladeren gevlochtene Negerhutten, omsingeld en overschaduwd door banaan- en kokosnotenboomen, leveren een schilderachtig geheel op. Aan eene zijde ziet men Basseterre met eene groep van allerlei schepen en vaartuigen; aan de andere zijde verliest het oog zich in den wijden Oceaan, achter zich omziende, staart men met diep ontzag op het hemelhoog gebergte, en voor zich uit, naar het Zuiden, ziet men de zoutmeiren glinsteren tusschen de openingen der rotsen, en Nevis in volle majesteit boven alles uitsteken.

Ik ben het met Don Christoval volkomen eens: dat dit Eiland met alle regt den naam mag voeren van een der grootste mannen uit de vroegere eeuwen. Zoo die groote Admiraal reeds over de schoonheid van dit Eiland verwonderd stond, toen het nog door geen stervelings hand was aangeraakt, wat zoude hij er dan nu niet van zeggen, daar hetzelve zich thans, behalve op alle die natuurlijke bekoorlijkheden, nog daarenboven op eene gelukkige bevolking, en op de heerlijkste vruchtbare valleijen beroe-

men kan. Dat er verscheidene bijzonderheden bestaan, welke de Europeaansche menschenvriend gaarne hervormd, of geheel en al afgeschaft zoude wenschen te zien, hier aan ligt geen de minste twijfel; maar het is ook tevens eene beweze zene waarheid, dat het grootste gedeelte der Planters, in alle hunne daden, zoo wel in het bijzonder als in het openbaar, gezond oordeel en de ondubbelzinnigste gevoelens van menschenkennis aan den dag leggen; ook blijkt het uit hunne gesprekken, dat zij opregtelijk gezind zijn, om, zoo veel in hun vermogen is, de wezenlijke welvaart van allen die hen omringen, te helpen bevorderen. De Gouverneur en de regering zijn, zoo ver mij bekend is, met de beste grondbeginselen jegens het gekleurd gedeelte der bevolking bezield.

Het doet mij innerlijk leed, dat ik geen' tijd had, om een bezoek af te leggen naar eene zeer merkwaardige vlakte in het midden van het gebergte, eene vlakte, die zeer veel overeenkomst schijnt te hebben met die tusschen de Cordilleras in Opper-Peru. De meesten der gewone Europeaansche groentens kunnen hier zeer wel aarden,

den, en de oppervlakte van het Land verschilt, naar ik hoor, geheel en al met dat der valleijen in de lagere landen.

Nevis, Anguilla en de Britsche Virginia-Eilanden staan met St. Kitt's onder één Gouvernement. Het eerste maakt natuurlijk een gedeelte van St. Chistoffel uit; doch de beide laatsten zijn op eenen zeer ongelegen afstand van elkander verwijderd.

Na Trinidad zoude ik dit Gouvernement boven eenig ander in de West-Indiën de voorkeur geven; doch men dient een goed onafhankelijk fortuin te bezitten, om in deze Eilanden aangenaam te kunnen leven.

ANGUILLA.

Na al het merkwaardigste bezigtigd te hebben, scheepten wij ons des Woensdags morgens den 1n Junij, andermaal in, en stevenden tegen den namiddag naar het Eiland Anguilla. Wij zeilden midden tusschen St. Eustatius (*) en Saba door. Deze Eilanden, welke zich, even als Nevis, in eene kegelvormige gedaante, met majestueuzen trots uit de golven tot in de wolken verheffen, behooren beide aan de Nederlanden. Wij passeerden digt langs de stad van St. Eustatius, welke een vrij aanzienlijk voorkomen had, en in twee rijen huizen verdeeld scheen te zijn. De ha-

(*) [De inwoners van dit Eiland, zegt Davies, leven betamelijk en Christelijk. Er is op het Eiland eene Kerk, die van tijd tot tijd met zeer geschikte Herders voorzien is. Een van die was de Heer May, die onder andere Werken eene geleerde Verklaring heeft uitgegeven, van de moeijelijkste plaatsen der vijf Boeken van Mozes, waarin vele belangrijke opmerkingen voorkomen.]

haven, die zeer gemakkelijk is, bevatte slechts weinige schepen, en de Kolonie zwoegt nog steeds, naar men zegt, onder de uitwerkselen der verovering door Lord Rodney in 1781. Ik vrees, dat de schandelijke wijze, op welke dit Eiland zich kort daarna aan een handvol Fransche soldaten overgaf, niet meer dan het verdiende loon is geweest voor de gruwelijke baldadigheden, door de overwinnaars te voren gepleegd. Zij, die zich aan plundering medepligtig maken, branden gemeenlijk hunne vingers. Wij zeilden langs het Eiland St. Bartholomeus, en zagen juist in het voorbijgaan binnen in de haven van Gustavia, welke eenen moeijelijken toegang heeft; doch overigens zeer veilig is. Dit Eiland, hetwelk aan de Zweden behoort, is, geloof ik, de eenige Kolonie in het bezit dier natie. Kort daarop liepen wij digt onder de kust van St. Martijn, hetwelk tusschen de Franschen en de Nederlanders verdeeld is, en op den 2 Junij hadden wij het lage effen land van Anguilla vlak voor de boeg. Wij kwamen hier, na alvorens zeer zorgvuldig zeil geminderd en aan stuurboord en bakboord gedurig gepeild te hebben, niet ver van eenen zandbank op de reede ten anker. De

zandbank was geen vijf voet onder water, op de plaats, alwaar de Hollandsche kaart vijf vademen opgeeft. Ik moet zeggen dat het de grootste Zeemogendheid op aarde vrij wat beter zoude staan, om zichzelve omtrent een en ander, betrekkelijk de vaart in hare eigene Caraïbische Zee, door wetenschappelijke waarnemingen te verzekeren, in plaats van oude kaarten van andere natiën na te drukken; en, zoo zij vreest in deze waarneming moeijelijkheden te ontmoeten, dat zij dan eenige harer Officieren derwaarts zende, om de opgaven van anderen, bij voorbeeld, van Samuel Fahlberg, zelve te onderzoeken.

Anguilla maakt eene allerzonderlingste vertooning voor een West-Indisch Eiland. Niet ver van het strand verheft zich gemeenlijk eene *klip* ter hoogte van veertig voeten, en zoodra men hier tegen opgeklauterd is, ziet men de gansche landstreek in eene uitgeholde, inwaarts schuins toeloopende vlakte voor zich liggen. In het Zuiden steekt het land even boven de oppervlakte der zee uit, en in die rigting rondziende, ontwaart men het Eiland Flat, en St. Martijn aan den gezigteinder. Zeven tiende gedeelten

deelten van Anguilla zijn geheel en al onbebouwd. Hier en daar ziet men eenig kreupelgewas, doch de grond is meestendeels overdekt met eene zeer aardige soort van Mirt, aan welke de Negers den naam van *Maagdenbes* gegeven hebben. De wegen zijn effen en met gras begroeid, over welke men regt aangenaam henen glijdt, en de huizen en hutten der inwoners zijn op zulk eene schilderachtige wijze door elkander aangelegd, dat ik mij verbeeldde in Kent en Devonshire te zijn. Alles had hier een regt herderlijk en boersch voorkomen, en bijna niets van dat West-Indische; juist het tegenovergestelde van groote suikerplantagiën. Zoo ik het wel heb, zag ik slechts een enkelen kokosnotenboom; doch dezelve had een dwergachtig en erbarmelijk voorkomen, en stond allerwaarschijnlijkst in het geheel niet in zijn element.

De Luitenant-Generaal ontving ons zeer beleefdelijk aan den ingang zijner woning. Hij is een oud man, eerwaardig wegens zijne grijze hairen, zeere oogen, en uitgevallene tanden; hij droeg twee rokken over elkanderen, en had een vest aan van wit dimet, hetwelk met uni-

 form-

formkuoopen bezet was. Zijne herbergzaamheid was evenwel zoo opregt, als zijn onthaal sober; wijn, helaas! had hij niet, en zijn rum konden wij niet drinken; doch het ontbrak hem niet aan water, hoewel hetzelve niet dan met groote moeite verkregen moest worden; want niemand scheen ooit op den inval gekomen te zijn, om het door middel van een windrad, of wiphaak uit de wel naar boven te trekken. Het gesprek liep onder anderen over de geschiedenis des Eilands. Dan, zoodra men over de roemrijke daden van Anguilla begon te spreken, zag men zijn bewinterd aangezigt ontdooijen; en de oude krijgsheld uit zijne leuningstoel opspringen. Daar ik echter weinig kennis heb van al die evolutiën van linie, van marcheren en contra-marcheren, ried ik hem aan, om liever zijn vuren en laden uit te stellen tot dat de vijand van nabij kwam.

De eenigste plaats, in welke hier de godsdienst uitgeoefend wordt, bestaat in eene kleine Methodisten Kapel. De Predikant is een kleurling, die een jaarlijks inkomen geniet van 2400 guldens, welke hem van wege het Genootschap

uit

uit Engeland overgemaakt worden, en waardoor hij de rijkste man in het Eiland is. Hij heeft 250 ledematen, en zijne Gemeente bevat naauwelijks 400 zielen, zoodat er gevolgelijk 2600 menschelijke wezens, die van de bevolking overschieten, van de Christelijke kerk schijnen uitgesloten te zijn. Ook schijnt die gekleurde Evangelieleeraar, gedurende elf jaren, welke hij dien post heeft bekleed, nimmer gedroomd te hebben, om eene school voor de jeugd op te rigten. De lieve kalmte der zoete avondstonden, werd, gedurende mijn verblijf in het Eiland, telkens gestoord door het nog erger dan Paapsche mommenspel der Methodisten; een partij wijven en kinderen gilden eenige geestelijke liederen en gezangen uit, van welke zij geen enkel woord verstonden, en waarbij zij zoo weinig op de maat acht gaven, en zoo veel werktuigelijk bijgeloof ten toon spreidden, dat men er zich waarlijk over ergeren moest.

Dan de vooruitzigten beginnen thans aanmerkelijk in Anguilla te verbeteren. Deszelfs toestand is door eene kommissie van den Gouverneur van St. Kitt's door en door onderzocht

geworden, en men heeft dien ten gevolge een systema van hervorming aangenomen. De Anguillanen zenden thans eenen Volksvertegenwoordiger naar de algemeene vergadering te St. Kitt's, en het Eiland moet zich onderwerpen aan zoodanige wetten, als in dezelve mogten worden vastgesteld. Men heeft hier ook een Hof van Justitie daargesteld, eene Kerk en eene Kapel gebouwd, een of twee Scholen opgerigt, en de Kolonie wordt op gezette tijden, door den Aartsdiaken van Antigua en door den Bisschop zelven bezocht.

De voorname zeldzaamheid van Anguilla bestaat in de zoutgroef, zijnde een ondiep meir, door kleine heuvelen omringd, uitgenomen daar, alwaar dezelve, door het strand, van de zee is afgescheiden. Het zout vormt eene korst op den kleiachtigen grond onder water, van waar het afgeschraapt en langs de kust op hoopen te droogen gezet wordt, en daar die stapels met palmtakken bijeen gebonden zijn, zoude men zich, in den eersten opslag bijna verbeelden, dat het een Indiaansch dorp was. Het zout, hetwelk ik heb zien opdelven, was zeer wit, sterk en fraai gekris-

kristallizeerd. De zoutgroef is het eigendom van het publiek, en ieder mag er zoo veel van komen weghalen als hij maar verkiest. De inboorlingen spreken hier over hunnen zout-oogst, even als de Planters over hunnen koffijpluk, of zoo als wij zouden doen, over onzen graanoogst. In voordeelige jaren zijn er dikwijls over de 300,000 schepels zout uitgevoerd; doch de weinige huisgezinnen, die zich in de zestiende eeuw aan die zoutgroef nedergezet hebben, begonnen naderhand veel meer werk te maken van de tabakteelt, die daar in hooge achting stond. Ook zijn zij vermaard wegens hunne handigheid in het maken van strooïje hoeden, welke de fijnste soort is, die ik ooit gezien heb.

Er zijn hier 365 blanken, 327 vrije kleurlingen, en 2,388 slaven.

De Koloniё is zeer arm; dezelve is voor een groot gedeelte onbebouwd, en in den tegenwoordigen staat van zaken is er weinig hoop op verbetering. Ook vrees ik, dat de Negers daar zeer veel gebrek lijden, door de schaarschheid van een zeker geschikt voedsel, en de

wij-

wijze, waarop men in deze schaarschte poogt te voorzien; namelijk, met den Neger een, twee, of drie dagen in de week verlof te geven, om zelf zijn voedsel te zoeken, verergert de kwaal in plaats van die te verhelpen, dewijl de tijd, welke nu in ijdelheid of met stelen wordt doorgebragt, besteed diende te worden met het planten en pooten van levensmiddelen, bij voorbeeld van Yams, welke in Anguilla wegens derzelver keurigheid, hoogst beroemd zijn. Dat eene bevolking van drie-duizend zielen in een vlak en vruchtbaar Eiland, hetwelk grooter is dan Nevis, gebrek lijdt aan levensmiddelen, en dat nog wel in een Land tot de Keerkringen behoorende, is de onvergeeflijkste onachtzaamheid. De blanke inwoners zitten meestal diep in schuld bij hunne naburen te St. Martijn en St. Bartholomeus; en hoewel zij zich niet zoo zeer door hunne tegenspoeden laten onderdrukken, dat zij allen moed hebben opgegeven, zoo leggen zij echter veel meer onverschilligheid omtrent hun welzijn aan den dag, dan met hunne broeders, onder gelukkiger omstandigheden, doorgaans het geval is.

Ik

Ik hoor dat de Heer Buxton, die een goed man is, maar die, ongelukkig voor zijne eigene belangen en befaamdheid, weinig bekend schijnt te zijn met den tegenwoordigen staat van zaken in de West-Indiën, zich uitgelaten heeft: dat hij de West-Indische Planters in nog slimmer omstandigheden zoude ingewikkeld willen zien, omdat, indien suiker, koffij of andere produkten geene voortkweeking meer waardig gekeurd werden, de slaven dan natuurlijk minder werk, en gevolgelijk een aangenamer leven zouden hebben. Dan mij dunkt, dat dit een zeer onnoozel gezegde is, en iemand kan, zonder den Atlantischen Oceaan over te varen, gemakkelijk begrijpen, dat, indien de Planters, welke bij het Afrikaansche Instituut als een wreedaardig en baatzuchtig ras van volk te boek staan, zichzelven en hunne vrouwen en kinderen niet meer kunnen voeden, zij zich nog veel minder omtrent het voedsel hunner verachte slaven zullen bekommeren. Stelde men nu de slaven in eenen staat van werkeloosheid, dan zouden en konden zij ten koste hunner meesters niet onderhouden worden; en zoo men hen niet onderhoudt, dan zouden zij zich natuurlijker wijze zelve

moe-

moeten onderhouden, namelijk, door openbaar geweld. Zoo iemand nu dit laatste wenschte te zien gebeuren, dan koom ik er rondborstig voor uit, dat hij inderdaad niets anders verlangt dan de totale verwoesting der Koloniën, en te gelijker tijd de vernietiging van alle mogelijke vooruitzigten, om immer van den slaaf een goed inwoner en een verlicht Christen te maken.

Doch indien de Hr. Buxton eene groote heldendaad van godsvrucht en menschlievendheid wilde verrigten, dan moest hij aan geene zijde des Oceaans, al datgene, waarover hij zoo veel te zeggen heeft, zelf van nabij gaan bezigtigen, (en ik twijfel er geen oogenblik aan, of de Planters zouden hem zeer heusch ontvangen). Hij zoude dan weten, dat de toestand van eenen West-Indischen slaaf geheel en al afhangt van de onafhankelijkheid of behoeftigheid zijns meesters. Zulks is immers bij ons met de dienstboden hetzelfde geval? en ik begrijp niet, waarom iemand het in de Koloniën anders zoude veronderstellen. Het is geenszins mijn oogmerk om deze bladzijde op te vullen met een breedvoerig verslag over de behandeling der slaven

op

op de plantagiën; Macdonnell of Macqueen hebben hierover in het breede uitgeweid.

Behalve de al of niet gegoedheid des Planters, heeft zijne opvoeding en zijn temperament ook eenen onmiddellijken invloed op den toestand des slaafs. Het fraai opgeschikt kamermeisje, of des Edelmans lijfknecht, wien veelal niets ontbreekt, hebben een vrij wat beter lot dan de bedienden des gemeenen mans; even zoo is het ook gelegen ten opzigte der slaven. Het lot der zulken, die onder verlichte en weldenkende meesters op rijke plantagiën wonen, komt in geene vergelijking bij dat van de *Servi Servorum*, of van *den slaaf der slaven.* De eersten maken zeven achtste van het geheel der slaafsche bevolking uit, zoo dat zij allen, op een achtste na, behoorlijk gevoed, in ziekte verzorgd, en opgepast, en beschermd worden. Derzelver geneugtens verschillen echter ook nog aanmerkelijk in het eene Eiland of in het andere; maar nergens valt dit verschil meer in het oog, dan in Barbados.

De behandeling der slaven in die Kolonie verdient

dient in onderscheidene opzigten aan de Planters van andere Eilanden tot rigtsnoer te strekken; doch men zoude zeer vermetel handelen, indien men, op algemeene grondbeginselen, diegenen wilde veroordeelen, welke dit voorbeeld niet navolgen, alzoo alles, voor een groot gedeelte, van de plaatselijke omstandigheden afhangt.

AN-

ANTIGUA.

De Eden was op den 3 Junij, des morgens ten twee uur, bezig met het anker te ligten, en Dingsdag den 6 kwamen wij, even na zonnen ondergang, behouden in Antigua aan. Dit is eene lange reis zal men zeggen; maar wij waren onder de lij van St. Martijn en St. Bartholomeus teruggekeerd, en moesten te loevert van St. Eustatius oplaveren, hetwelk nog vrij wat moeijelijker in zijn werk zoude gegaan zijn, zoo wij niet eene bestendige frissche marszeilskoelte gehad hadden, die onze masten en stengen even als treurwilgen-stammen kromden.

De ingang in English Harbour is zeer eng; doch wij gleden flink tusschen de rotsen door, tot aan de kaai, alwaar wij het schip aan de ringbouten vastsjorden.

De uitstekende zindelijkheid der dokken, de

 le-

levendige drukte in het daar aangrenzende dorpje, de reeks van heuvelen van onderscheidene kleuren en gedaanten, welke het Eiland omringen, en de rotsachtige ingang met deszelfs sterke en verhevene vestingwerken, geeft aan deze kleine, doch aardige haven, een allerprachtigst voorkomen. Evenwel zegt men, dat dezelve niet gezond is, en zulks komt geenszins onwaarschijnlijk voor, wanneer men hare ingeslotene ligging in aanmerking neemt. Echter heb ik nimmer gehoord, dat het scheepsvolk, gedurende deszelfs verblijf aldaar, veel geleden heeft. Integendeel, het schijnt juist eene plaats van genot en uitspanning voor hen te zijn. Zij wonen aan wal, en, na hun gewoon dokwerk voleindigd te hebben, dansen en zingen zij gedurende den ganschen avond, zoo lang zij verkiezen. Voor de Officieren der oorlogschepen is hier eene ruime en welingerigte barak aangelegd, in welk aangenaam en luchtig gebouw zij vrij wat minder door de hitte geplaagd worden, als in de bekrompene hutten aan boord hunner schepen. St. John, de hoofdstad van Antigua, ligt aan de andere zijde van het Eiland, en deze afstand, welke misschien minder gelegen

gen komt voor de zwaarlijvige Officieren en Jonkers, is daarentegen eene uitmuntende hoedanigheid voor de haven, met betrekking tot de gemeene matrozen, vooral tot de liefhebbers van nieuwen rum, welke, in navolging van Ligon, *Kill-Devil* genoemd wordt; en men had voor dien allesverdervenden drank geen eigenaardiger naam kunnen uitdenken; want dezelve heeft hier menig sterk gespierden zeebonk naar de andere wereld gezonden.

Ik was bijzonder ingenomen met het uiterlijk voorkomen des Lands. Over het algemeen spreekt men van Antigua, als of het eene drooge en stofachtige plaats ware, daar zelfs geen water genoeg is tot levens-onderhoud der inwoners, zoodat ik dus mijne oogen met een dubbel genot door die boschrijke heuvelen en groene klaverweiden, welke het binnenste des Eilands versieren, liet rondgrazen.

Antigua heeft dezelfde gedaante als Anguilla; doch is op eene grootere schaal aangelegd, en zonder eenige middelpuntige hoogten; maar voor het grootste gedeelte geheel in den omtrek be-

muurd door zeer trotsche klippen, welke, van lieverlede schuins afloopende, zich in het binnenste des Eilands verliezen. Van sommige dier rotsen, voornamelijk in de nabijheid der pastorij van St. Philips Parochie, heeft men het prachtigste panorama-gezigt, dat men in de wereld hebben kan. Men ziet hier het gansche Eiland, hetwelk van eene woeste en cirkelvormige gedaante is, in al deszelfs luister en majesteit voor zich liggen. De groote vestingwerken op de kruinen van den hoogen bergrand werpen eenen stillen dreigenden blik op de, in de vlakte liggende, weelderige velden. St. John verheft zich met hare kerk boven den Noordwestelijken horizont, terwijl de wouden, welke de zijden van den Figtree-berg overschaduwen, ieders bewondering in het Zuidwesten tot zich trekken. Het hart des Eilands is groen en vol van grasrijke weiden, en de Planterswoningen met hare lusthoven en donkere lanen, hebben al het voorkomen van sommige onzer buitenplaatsen in Engeland.

De kusten zijn in allerlei rigtingen met baaijen, kreken en inhammen doorweven, van welke eenige, even als rivieren, landwaarts inloopen,

en de plantagiën doorspoelen; andere weder, ruime en veilige havens formeren. Vervolgens is die kust omzet met eene oneindige verscheidenheid van Eilandjes, door welke de boezem des blaauwen Oceaans afgestut wordt, en welke, als het ware, even als zoo vele voorposten, tegen de overweldigende golven zijn uitgezet. Dezelve zijn van allerlei houding en gestalte, en strekken hoofdzakelijk tot veeweiden en moestuinen. Van diezelfde rots kan men, met eene heldere lucht, Guadaloupe, Montserrat, Nevis en St. Kitt's zeer duidelijk met het bloote oog onderkennen.

De kronkelende afhelling van den Figtree-berg, ofschoon niet zoo rijk en ontzag-inboezemend als de hooge bergen en bekoorlijke valleijen van Trinidad, is echter zulk eene betooverend schoone landstreek, dat geen poëet of schilder in staat is, dezelve naar het leven af te malen.

Eene verbazende menigte woudboomen groeijen tot op de kruinen der bergen, en tusschen de openingen der rotsen, alwaar zij door een weelderig zamenweefsel van immer groen klim-

op, in eene groote aaneenschakeling van bladeren en takken, digt ineengevlochten worden. De *Bidens pilosa*, de *Caetus tuna* en de *Agava Americana* klimmen hier met hare geelbloemige kruinen tot over de twintig voet in de hoogte uit eene ondoordringbare massa van plantgewassen, en schijnen aldaar bestemd te zijn om over de leliekleurige jasmijn, die tusschen het donker gebladerte de heerlijkste geuren rondspreidt, een wakend oog te houden, opdat dezelve niet door de hand des bewonderenden reizigers afgeplukt worde. Onder de groote onderscheidenheid van gezangen, welke hier door een prachtig gevederd vogelenkoor werden aangeheven, was ik in het bijzonder getroffen door eenen lang uitgehaalden trillenden toon, welke mij even als een welluidend en treurig menschelijk geluid in de ooren zonk. De zeldzame toonen diens vogels hebben de aandacht van verscheidene personen tot zich getrokken, doch ik heb nimmer kunnen vernemen, hoe dezelve genoemd wordt. Het is de, van zijn lief verlatene nachtegaal, in eenen stillen middernacht, tusschen de Keerkringen omdolende.

Antigua heeft over het algemeen geen ander water dan dat, hetwelk in regenbakken bijeengegaard wordt, en zij, die sedert langen tijd aan zulk eenen laffen drank gewoon zijn, kunnen zich niet, dan met groote moeite, aan den ruwen smaak van gewoon pompwater gewennen. Bryan Edwards vergist zich evenwel, met te zeggen: dat er in het geheel geene bronwellen in het Eiland te vinden zijn. Men vindt er eene, bij uitstek zoete en doorschijnende waterbron, aan de linkerzijde van den weg, niet ver van de afhelling van den Figtree-Berg. Eigenlijk diende men hier een glas te hebben, om het kostbaar vocht te zien glinsteren; doch gemeenlijk drinkt men het uit eene schoone kalebas van den eenen of anderen ouden Neger, die daar altijd met opzet pal blijft zitten. In de lagere gedeelten der Plantagiën vindt men verscheidene vijvers, welke door de zware stortregens worden opgevuld en voor het hoornveê en de tamme eenden dienen; in regenachtig weder loopen die hier zoogenoemde *geuten*, over derzelver oevers heen, en snijden zeer dikwijls allen doortogt, gedurende eenige weken, geheel af.

De huizen der Planters waren, naar mijne gedachten, het beste ingerigt van allen die in de West-Indiën zijn. Verscheidene derzelver zijn van zeer ouden datum, en naar een veel ruimer en aanzienlijker plan aangelegd, dan in tegenwoordige dagen van geldschaarschte over het algemeen raadzaam gekeurd wordt. Rondom het huis is gewoonlijk alles digt bezet met boomen en kreupelgewas, zoodat men van de suikerrietvelden, welke anders een zeer schilderachtig gezigt op eenigen afstand opleveren, bijna niets kan onderkennen, en men dikwijls in het gebouw des Planters zelve naauwelijks weet, dat men zich op eene Suikerplantage bevindt. Op sommige plantagiën heb ik zeer aardige bloementuinen aangetroffen; en daar men dezelve in die Gewesten zoo gemakkelijk, en met zulke goede vooruitzigten kan aanleggen, is het zonderling, dat men er hier niet meer werk van maakt. De kleuren der bloemgewassen zijn binnen de Keerkringen, wel is waar, niet zoo rijk in verscheidenheid, noch zoo sierlijk afgeteekend; doch dezelve zijn oneindig prachtiger en majestueuzer. De scharlakenkleurige *Cordia*, de karmozijnkleurige *Hibiscus*, de *Pointziana pul-*

cher-

pherrima, of *de sieraad van Barbados*, de *Plumeria*, de *witte Datura*, en de nog witter *Amaryllis* behooren allen onder de voortreffelijkste meesterstukken der natuur.

De Ceder-berg is het buitenverblijf van Martin Byam, en nog zie ik, dunkt mij, die lange lanen van witte Ceders in dat bekoorlijk oord. Met niet minder genoegen herinner ik mij ook nog dat ouderwetsch en boerachtig lusthuis, Bettys Hoop genaamd, met deszelfs, door pilaren onderschraagden ingang, en statig lommer, hetwelk door een zwerm van allerlei gevogelte en gedierte bewoond wordt. Na op deze romaneske buitenplaats ontbeten te hebben, reden wij naar de prachtige woning van den Heer Warner, President der Raadsvergadering en afstammeling van een persoon van dienzelfden naam, welke als de eerste volkplanter dezer Kolonie te boek staat; ook ziet men hiervan de oorspronkelijke Akte van Charles I voor de deur zijner eetzaal aangeplakt. Het voorportaal, in hetwelk wij het middagmaal hielden, was van onder tot boven met allerlei gebladerte digt gegroeid, en vlak boven ons hoofd liet zich een paradijsvogeltje, —

 dat

dat zijn, van katoen gevlochten nest, aan eene, in de gedaante van eenen kurketrekker nederhangen, de spruit had vastgehecht, — door de, tusschen het geurig loof henen spelende koelte, onbeschroomd heen en weder slingeren: het hemelsch beestje zat op zijn nestje, en men zag er deszelfs staart en gepluimden kop voor en achter uitsteken. Men zette ons hier een dischgeregt voor, van aantrekkelijke hoedanigheden *in genere bellariorum* [*onder de nageregten*]. Hetzelve wordt door de inwoners *Drijf-Eiland* genoemd, omdat eene zekere wijnachtige zelfstandigheid of gelei, in een vijver van room en wijn, citroen en suiker, even als een Eilandje, heen en weder dobbert. Jammer echter, dat wij hier zoo deerlijk door de muskieten geplaagd werden, niet tegenstaande de Dames hare voeten in omslagdoeken wikkelden en de Heeren met laarzen aan tafel bleven zitten; hetgeen evenwel niet verhinderde, dat wij tegen den avond, tot niet weinig vermaak der Negers, eene *Quadrille* dansten.

Iedere Kreoolsche vrouw houdt even zoo veel van dansen als van zichzelve. De Dame van rang, zoo min als de geringste Neger, kan buiten

ten den dans gelukkig zijn; welke hevige drift, zonder twijfel, het natuurlijk gevolg is der dierlijke levendigheid, welke het klimaat en de gewoonte in een Land als de West-Indiën noodwendig moeten voortbrengen. Binnen 's huis wordt de dag in verveling en eentoonigheid doorgebragt; er zijn geene publieke vermaken, noch publieke bijzonderheden, om de aandacht bezig te houden, en met huisselijke zaken laten zij zich weinig in. Een bal is voor de West-Indische sekte dus meer dan een bal. Het is eene opwekking des gevoels, en eene uitnoodiging tot de gezelligheid van het leven; het viert den vrijen teugel aan, in handen liggende, verliefde neigingen; het is een prikkel van gewaarwordingen en gedachten. Gevolgelijk heerschen er ook veel minder kunstgrepen en meer driften bij, dan onder ons in Engeland; het zacht donker oog van het Kreoolsch meisje staart u met zulke doordringende blikken aan, dat men, zonder zulks te kunnen vermijden, op staanden voet op haar moet verlieven; hare kleur verschilt, wel is waar, met die van onze blanke schoonen, maar diezelfde kleur, zegt South, die volle doch teedere leest, is het altaar en het wierookvat der lief-

liefde. Ook koom ik er rondborstig voor uit, dat ik veel liever eene danspartij bijwone in de West-Indiën, dan in Engeland. Men wordt er, zal men zeggen, wat meer door de warmte geplaagd; doch deuren en vensters en Jalouziën staan alle wagenwijd open; de wanden zijn van alle kanten met groen loof en gebloemte overdekt; de gouden maan en het diamant gesternte glinstert met eenen rijken en sluimerenden glans door de koele en luchtige openingen, en de onvermoeide, in een doorschijnend kamerdoek, met veel smaak gekleede danseressen, huppelen daar tot den volgenden morgen op de toonen luchtig in het rond, zonder van tijd noch uur te weten, en zouden welligt blijven doordansen, zoo zij niet door de ernstige blikken van Papa en Mama aan het scheidensuur herinnerd werden. Ik rade een ieder aan, om zich bij dergelijke gelegenheden, tot na middernacht toe, van alle dranken te onthouden; punch, wijn en verkoelende slurpingen geven, zoo min als thee, eenige kracht noch leven; maar moeten veeleer als schadelijk beschouwd worden. Ook is het van het uiterst belang, dat men zich daarbij zeer luchtig kleede, en niets aan of om zich hebbe, hetwelk te digt toe-

toegestrikt of vastgeknoopt is: de hemdskraag bij voorbeeld, moet los om den hals blijven; want zoo men hier met de gewone kleedingdragt wilde verschijnen, zoude men alles binnen een uur tijds als doorweekte slonzen op zijne hielen zien hangen.

La philosophie est quelque chose, mais la Danse! (*) — zegt de Française, — en zoo is het ook gelegen met u, dierbare Maagden der Antillische Eilanden, te loever en te lij! Bekoorlijk zijt gij aan uw ontbijt van Yams en Bananen; bekoorlijk aan uw middagmaal van Guani en Guineesche hoenders; bekoorlijk zijt gij in al uw doen en laten; maar gij zijt nog zoeter dan de suiker uwer vaderen, dierbare erfgenamen der Caraïben, wanneer gij, als Houris (†), schitterende ten dans verschijnt! —

St. John ligt zeer aardig op de kruin en afhelling eens tamelijk hoogen bergs, aan de West-

(*) [*De wijsbegeerte is wel van eenige waarde, — maar het dansen! —*]

(†) [*Zoo worden de Paradijs-Maagden van den Turkschen hemel genoemd.*]

Westzijde van het Eiland. De straten zijn wijd en over het algemeen zeer zindelijk; doch dezelve zijn, voor een groot gedeelte, met zulke vagevuursche steenen belegd, dat ik vrees, dat geen Heilige in staat zoude zijn om naar het Paradijs te wandelen, indien de weg derwaarts zoo hobbelig bestraat ware als deze.

De Kerk staat op eene schilderachtige hoogte, welke schuins nederhellend op zeestrand uitloopt, en van waar men een trotsch uitzigt heeft over de stad, de haven, het Fort James, de romaneske heuvelen der vijf Eilanden, en over den Atlantischen Oceaan. Het is de fraaiste Kerk, na die in Puerto de Espana, welke ik in de West-Indiën bezocht heb; dezelve is, wel is waar, niet zoo ruim als de Hoofdkerk te Bridge-Town, doch in bouworde, inrigting, versierselen en standplaats, geef ik dezelve ver de voorkeur. Aan de Zuidzijde ziet men twee uitmuntende standbeelden van Heiligen, aan den hoofd-ingang, boven op zuilen staan; deze beelden waren in het eerst bestemd voor den beeldendienst te Guadaloupe, of Martinique; maar ongelukkig werden dezelve door een Protestantsch

oor-

oorlogschip onderschept, alvorens zij op de plaats van hunne bestemming konden aanlanden.

Ik moet met leedwezen opmerken, dat het Onchristelijk gebruik, om de lijken der slaven en der kleurlingen van de gewone begraafplaatsen uit te sluiten, en dezelve in ongewijde aarde hier of daar uit den weg te stoppen, ook nog in Antigua, gedurende mijn verblijf aldaar bleef plaats grijpen. Men beseffe hier wat een achtingwaardige vrije kleurling gevoelen moet, zich gedwongen te moeten zien, om, door zulke afschuwelijke vooroordeelen, het stoffelijk overblijfsel van zijne vrouw of dochter te moeten zien wegdragen naar eene plaats, en op eene wijze, welke hij zeer wel weet, dat in het oog van iederen blanken Christen, als de laagste trap van verachting zoude aangemerkt worden; naar eene plaats, alwaar hij zelf de galg zag oprigten en den moordenaar zag ophangen! Dit was werkelijk het geval te St. John. De Bisschop heeft deswegens, zoo als ik hier voor reeds gezegd heb, zijnen diepen afkeer te kennen gegeven, en ik hoop, voor den goeden naam der Koloniën, dat wij weldra de uitroeijing van dit

dit schandelijk vooroordeel, door geheel de West-Indiën vernemen mogen. Het allergeringste, hetwelk er gedaan kan worden, is, om ten minste de begraafplaats te omschutten, en zorg te dragen, dat dezelve geëerbiedigd worde overeenkomstig de waardigheid, welke zoodanige plaats toekomt.

De gevangenis is even als alle andere gevangenissen in de West-Indiën; dat wil zeggen, zoo slecht als maar zijn kan. De vensterramen van eenige der vertrekken komen op de straat uit, en door de onderste kan men op alle uren van den dag sterke dranken invoeren en allerlei afspraken maken.

Het plein is een volmaakte modderpoel, in welken eenige varkens rondspartelen. Men heeft hier ook de gewoonte, om geheele troepen gevangenen, met eene ketting aan het been, in de straat te laten werken. Het is inderdaad onbegrijpelijk, hoe de Regering zulke grove gebruiken steeds laat plaats grijpen in eene Kolonie, welke zoo verlicht is als Antigua, en alwaar alle andere openbare instellingen op zulk eene voorbeel-

beeldige wijze bestuurd worden. Ik ben verzekerd, dat het in het Eiland geenszins hapert aan mannen, die oordeel genoeg bezitten, om de ongerijmdheid zoo wel als de onregtvaardigheid in te zien, van zulk eene gevangenis en van zulk eene tucht over de gevangenen. De Heer Buxton zoude beter doen, indien hij zijne aandacht op dit gedeelte van het West-Indiesch Sijstema vestigen wilde.

Het Geregtshof is een net en ruim gebouw, in hetwelk de Raad en de Regtbank zitting houdt. De Advokaten zijn hier in tabbaarden gehuld en dragen beffen, maar geene paruiken, zoo als bij ons in Engeland; doch ik durf met geene zekerheid bepalen, of zij onder elkander slechter orde houden of zich minder eerbiedig voor de balie gedragen, dan gemeenlijk in het Moederland het geval is, vooral bij de vierendeel-jaars-zittingen.

Niets bevreemdde mij hier meer dan de uitstekende netheid der kleeding en het zedig gedrag der kleurlingen, die de godsdienst-uitoefening in de St. Johns-kerk bijwoonden. Men zoude met geene

mogelijkheid prachtiger opschik kunnen uitdenken, dan die der vrouwen. Zij zaten in groote menigte rondom het altaar, bij afzonderlijke gezinnen, in opzettelijk daartoe vervaardigde banken; want de voorname kleurlingen geven zeer dikwijls wóór, dat zij om geene andere redenen uit de kerk blijven, dan uit vrees van er geene plaats te zullen vinden voor hunne vrouwen en kinderen, en omdat zij immer blootgesteld zijn, van menschen naast zich te hebben, welke hun in het geheel niet gelijken. Dit laat zich zeer wel hooren, en het zoude onstaatkundig zijn, om die menschen hierin geen gelijk te willen geven. De vrije Mulatten in de West-Indiën zouden natuurlijk veel liever willen zitten aan de zijde van iemand, welke hun eer aandoet, dan naast dezulken, over welke zij zich in de zamenleving moeten schamen, en daardoor strekken zij, zoo doende, tot een bolwerk voor de blanken, tegen de zwarten; ook schijnt het, dat niets in staat is, uitgenomen de verbitterdste vervolging en onregtvaardigste bejegeningen, om den Mulat tegen hen in het harnas te jagen. In Antigua worden zij, over het algemeen genomen, zeer hupsch behandeld,

of-

ofschoon er steeds verscheidene kleinigheden zijn, die men hun, zoo niet gewetens- althans toegefelijkheids-halve, diende toe te staan.

Deze klasse van Kleurlingen bezitten aanzienlijke persoonlijke eigendommen, en het eenige of het voorname Nieuwsblad in het Eiland wordt door eenen kleurling uitgegeven; eene omstandigheid, welke in het oog van eenen Barbadiaan vrij liberaal moet voorkomen in eene blanke Gemeente.

Er zijn verscheidene scholen in de stad opgerigt, welke onder het toeverzigt zijn gesteld van de Moravianen, de Methodisten, en het Zendelinggenootschap voor de bekeering der Negers. Ook bestaat er eene school tot opvoeding der blanke kinderen van beide geslachten, dewelke, voor zoo verre dezelve zich uitstrekt, in goede orde is, en alwaar de scholieren in het lezen en spreken met een zuiver accent, onderwezen worden. Doch men diende deze laatste inrigting aanmerkelijk uit te breiden, en de jongens van de meisjes af te zonderen; voor als nog beantwoordt dezelve in geenen deele aan de behoefte

der Kolonie, noch zelfs aan die der Parochie. Ik zie er hoegenaamd geene reden voor, waarom Antigua geen onderwijs aan deszelfs jeugdige inboorlingen zoude kunnen verschaffen naar hetzelfde uitmuntende plan als in Barbados, en het komt mij voor, dat het de inwoners der overige Eilanden weinig eer aandoet, dat de Centrale school in Bridge-Town steeds als eene zeldzaamheid in de West-Indiën moet blijven beschouwd worden.

Ik bezocht bij deze gelegenheid ook het Customhouse, alwaar ik over de twee-honderd vrije inboorlingen van de kusten van Afrika, op de binnenplaats, in eene rei gerangschikt zag staan. Deze schepsels, welke door eenige Engelsche kruisers uit smokkelschepen opgeligt werden, zijn hier in St. John nedergezet, met oogmerk, om, gedurende zeven jaren, ten voordeele van het Gouvernement te werken, met bepaling, dat zij, na het einde van dat tijdvak, vrije lieden zouden zijn. Dit plan neemt tot heden toe zeer slecht op. Daar er geene wet bestaat, waarbij de Planters gehouden zijn, om deze huurlingen in het werk te stellen, handelen zij

ten

ten hunnen opzigte alleenlijk naar de inspraak hunner eigene belangen; en het ongeluk wil, dat deze ellendige wezens voor het grootste gedeelte veel te barbaarsch zijn, om er eenig werk van gedaan te krijgen: bovendien zijn zij over het algemeen zoo losbandig en diep bedorven, dat zij op iedere Plantage, waar zij gebezigd worden, hunne zedelooze grondbeginselen met zich voeren en de geheele Kolonie besmetten. Hoogstens waren er dertig uit den ganschen hoop, die tot iets geschikt zijn; de overigen brengen hunnen tijd in ijdelheid, of in nutteloozе bezigheden door, en worden geheel en al ten koste van het Gouvernement onderhouden. Deze gasten strekken derhalve de Kolonie tot grooten last, en worden hoe langer hoe erger, zonder het geringste vooruitzigt, dat er ooit iets goeds van hen worden zal. Te vergeefs brengt men hun de gewigtige voorregten der onafhankelijkheid en het bezit der genietingen, welke alleenlijk door nijverheid kunnen verkregen worden, onder het oog; te vergeefs doet men hun het voorstel, om zich in de vruchtbare velden van Trinidad neder te zetten, en hun aldaar zoo veel grond te schenken, als zij maar bewer-

 ken

ken willen; niets kan hen bewegen, niets schijnt hun een oogenblik over hunne eigene belangen te kunnen doen nadenken; buitendien zijn zij inwendig vol achterdocht en verbeelden zich telkens, dat men den eenen of anderen strik voor hen zoekt te spannen, waaruit zij nooit meer zullen kunnen ontsnappen. Een hunner, de geslepenste schurk uit den hoop, wiens voorhoofd vol insnijdingen gemerkt was, en die zich voor een groot Heer in zijn land uitgaf, antwoordde mij eens, bij gelegenheid dat ik mij over dit onderwerp uitliet;... « Meester! ik dank u voor uwen raad, maar ik blijf liever hier; Antigua bevalt mij zeer goed; de Koning geeft mij tweemaal daags te eten, en daar ga ik niet voor naar Trinidad, neen, ganschelijk niet!» « Wie is uw Koning?» vroeg ik hem. « Wel! dezelfde als de uwe mijnheer, Koning George!... gaf hij mij met eenen grijnzenden, duivelschen glimlach ten antwoord.

Wat nu eigenlijk het voornemen zij, om in het vervolg met deze Afrikanen uit te rigten, is mij ten eenemaal onbekend; maar één ding is althans zeker, dat er veel geduld en overleg

toe

toe vereischt wordt, om eenige partij van hen te trekken. Zij zijn, in één woord, datgene, wat de geheele slaafsche bevolking door al de Koloniën zoude wezen, indien de slavernij plotseling werd afgeschaft, en zij, die hier luchtig over henen denken, leggen de bekrompenheid van hun doorzigt openlijk aan den dag. Zoo er slechts de geringste kans was, hetzij voor het tegenwoordige, of voor het vervolg, om van die barbaren, door een verkwistenden schat van geld, nuttige leden der Maatschappij te vormen, dan zoude de bijdrage daartoe zeer gaarne door den edelmoedigen menschenvriend worden opgebragt; maar men heeft zich deze onkosten op den hals gehaald, in den waan van hen verlicht, beschaafd en vrij te maken, terwijl zij daarentegen van dag tot dag luijer en slechter worden. Geen werk hoegenaamd staat hun aan; zij hebben een walgenden afkeer van den landbouw, en zoo zij aan zichzelven waren overgelaten, zouden zij, naar alle gedachten, hoogstens, gedurende eene maand in het jaar werken, of stelen, naar dat de gelegenheid zoude voorkomen, om zich het volstrekt noodige levensonderhoud te verschaffen. Zoo lang de Kroon voortgaat

met hen, door dagelijkschen onderstand, bij te staan, zijn er velen, die in het geheel niet werken willen; zij hebben hoegenaamd geen begrip van de geneugten des levens, noch van de zucht om zich eenen naam te maken. Zij geven volstrekt niets om soortgelijke dingen, en hebben er ook nimmer aan gedacht. Zij schijnen inderdaad praktikale wijsgeeren, doch geene overvliegers in het staatkundige te zijn; en ik ben zeker, dat, zoo zij al rede verstaan, zij de Planters voor groote dwazen aanzien, van zich zoo af te sloven, in plaats van zich in het lommer neder te zetten, en van den morgen tot den avond nieuwen rum of kiltum te drinken. Indien ik over deze Negers iets te zeggen had, dan zoude ik ze dadelijk naar Trinidad afschepen, en hun daar ieder een gedeelte grond geven, om te bebouwen; doch, daar die klanten niet bij elkander te vertrouwen zijn, zoude ik hen in kleine troepen van vijftig man, naar hunne eigene verkiezing, verdeelen, en voor iedere afdeeling een afzonderlijk dorpje laten aanleggen. De omwerking der wouden zoude ik taaksgewijze, onder het toeverzigt van eenen Kommandant, inrigten, en ik zoude de werklieden, naar gelang

hun-

hunner werkzaamheden, bij wijze van dagloon doen betalen. Als de grond eenmaal behoorlijk aangelegd was, zoude ik een zeker gedeelte van denzelven onder de vaders van huisgezinnen verdeelen, waarna dan hun dagloon zoude ophouden; doch alles onder beding, dat zij het, aan hun afgestaan aandeel, gedurende het geheele jaar, in behoorlijken staat moesten onderhouden; en zoodra zij deze voorwaarde mogten verbreken en een bezwaar voor de Gemeente worden, diende de Kommandant gelast te worden, zoodanigen grond in beslag te nemen, en daarover ten behoeve van het algemeen welzijn, op eene of andere wijze te beschikken, tenzij iemand anders het onderhouden van dien grond op zich wilde nemen. De weerspannige Kolonist moest niet beter of slechter behandeld worden dan de vagebond in Engeland; dat is te zeggen, hij moest in een tuchthuis, of eigenlijk in het spinhuis in Puerto de Espana vastgezet worden.

Deze wijze, om hen in toom te houden, zoude, mijns inziens, nog de beste zijn; doch in Antigua, of in eenige der oude Koloniën, waar de bosschen reeds geveld zijn, kunnen deze vrije

 Wil-

Wilden nooit anders dan tot eene bron van allerlei kwaad voor de zamenleving verstrekken. In Trinidad zoude men hun ten minste kunnen beletten van kwaad te doen, en op welke wijze men hen ook aan het werk mogt kunnen zetten, hunne nijverheid zou van een onmiddelijk voordeel voor het Eiland zijn. Het plan is beknopt, en de instellingen zijn beslissend; doch zoo moet men handelen met wezens, die nog onzeggelijker en nog dommer zijn dan het stomme dier, hetwelk ter slagtbank geleid wordt. Om met die menschen op eenen voet om te willen gaan, zoo als met leden eener beschaafde zamenleving, zoude eene dwaasheid boven alle dwaasheden zijn; even als men het de grootste ongerijmdheid zoude noemen, indien men wilde beginnen met een kind in de Algebra of in de Wiskunde te onderwijzen, alvorens hetzelve het A B C, en 2 maal 2 is 4, geleerd heeft. Ik houde mij in mijn geweten ten vollen overtuigd, dat wij geen stipter regtvaardigheid, geene grooter weldaden aan deze, in de duisternis nog sluimerende wezens zouden kunnen bewijzen, dan door hun eenen weg af te perken, welken zij bewandelen moeten, en hun te beletten om van

dat

dat voetspoor af te dwalen. Ik spreek nu alleenlijk van den opgegroeiden Neger; want, ofschoon ik de mogelijke verbeteringen der karakters van opgewassen personen van zoodanigen stempel geenszins betwisten wil, blijft het evenwel eene bewezene waarheid, dat er geene algemeene en uitvoerlijke verandering onder den grooten hoop plaats kan grijpen, tenzij door omspitting van den zachten en onbevooroordeelden grond der kindschheid. Men kan er niet te sterk en niet te dikwerf op aandringen, dat de opvoeding der jeugd de groote hoofdzaak is, welke de aandacht van al de voorstanders der Negergeslachten diende tot zich te trekken. Alle de krachten der menschlievendheid dienden zich in dit diep en vruchtbaar middenpunt te vereenigen, want *hier* kan men met zekerheid datgeen ten uitvoer brengen, hetwelk in andere tijden en omstandigheden altijd met gevaren verzeld gaat, en veelal slechte gevolgen heeft. *Scholen op te rigten voor de kinderen der slaven, is de eerste en voornaamste stap ter verbetering van den zedelijken toestand des West-Indischen volks.*

De

De versteeningen van sommige boom- en plantgewassen, zijn in dit Eiland bij uitstek fraai; men vindt er veel op onderscheidene plaatsen langs de kust, alwaar de liefhebbers die komen opzoeken; ook kan men dezelve te St. John in een winkel vinden; doch men durft oer zulk eenen ongerijmden schat van geld voor vragen, dat men bijna in zijne hersenen gekrenkt moet zijn, om er dien prijs voor te geven. Professor Buckland heeft, zoo ik het wel heb, eenen versteenden kakau-wortel in bezit, welke voor een volmaakt pronkstuk gehouden wordt.

Op de Plantage Green Castle, toebehoorende aan den Heer Henry Martin, had men een zeer eenvoudig, doch wel verzonnen plan uitgevonden, om de Negers te gemoet te komen, als de bundels suikerriet tegen de steile hoogte, op welke de molen gebouwd is, moeten opgedragen worden. Ook stond er een zeer goed uitgevonden model van eenen regtstandigen windmolen, welke uit eigene beweging naar allerlei winden draaide, en eens zoo veel magt bezat als de gewone. Het is naar dezen molen dat ik het kunstje uitgevonden heb, om schepen vlak tegen den wind

in

in te laten zeilen; welk geheim ik plan heb om aan de Admiraliteit, voor een patent en eenige weinige duizend ponden sterling, over te doen.

Er zijn zeven parochiale Kerken in het Eiland, ééne openbare Kapel, en ééne afzonderlijke, welke de Hr. Gilbert voor zijne slaven heeft laten bouwen. Er zijn verscheidene Moraviaansche Gestichten, in welke die vreedzame menschen zeer veel toebrengen tot opvoeding der jonge Plantage-Negers, voor zoo ver men hun vergund heeft, dit onderwijs te mogen uitstrekken. Het zijn voor het grootste gedeelte Duitschers, en zij schijnen een uitmuntend vriendelijk en verdienstelijk slag van volk te zijn.

Antigua is het hoofdkwartier der Methodisten, die hier in allerlei rigtingen omzwerven. Hun oefeninghuis is te St. John, — waarschijnlijk uit dezelfde beweeggronden, door welke zich deze Sekte zoo in alles onderscheidt, — even als in Basseterre, digt tegen de kerk gebouwd, en ik ben zeker, dat, indien zij in Engeland zulk een onaangenaam geraas met hunne onophoudelijke pogingen om te zingen maakten, zij weldra als open-

openbare rustverstoorders zouden worden aangeklaagd.

In eene der kerken, ik geloof, St. Maria, vindt men eene grafzerk, onder welke, volgens het opschrift, de eerste blanke Kreool, die in het Eiland, na deszelfs bevolking, geboren werd, begraven was. Zijn naam was Rowland Williams, en hij scheen eenen hoogen ouderdom bereikt te hebben.

Gedurende ons verblijf in Antigua werden wij door den President Athill, op eene regt gastvrije wijze, in het Gouvernements-huis ontvangen. Wat meer is; hij gaf ons een zeer aardig bal, waar ik al de schoonheden van Antigua op mijn gemak kon bezigtigen. — Montserrat en Barbuda staan beide onder dit Gouvernement, iets, dat mij nog al vrij grappig voorkomt. — De wegen zijn tamelijk wel; en het gebeurt niet dikwijls dat de inboorlingen gebrek aan water hebben, ofschoon zulks evenwel eenige jaren geleden het geval geweest is, zelfs zoo erg, dat men genoodzaakt was, om het uit Montserrat te laten komen.

BAR-

BARBUDA.

De Heer George Wijke, ontvanger bij de Konvooijen en Licenten te St. John, een regt hupsch Gentleman, die reeds land kan zien al eer dat er land in het gezigt is, noodigde ons uit, om ons met zijne fraaije topzeil-schoner naar dit Eiland over te brengen; van welk vriendelijk aanbod wij allen gebruik maakten, en ik weet waarlijk niet, hoe het er toch in Antigua, gedurende onze afwezigheid, moet toegegaan zijn; want de Voorzitter verliet de vergadering, Kapitein Lyons zijne plantagiën, de Heer Turner zijne hijpotheken, de Aide-de-camp zijnen post, de Ontvanger zijne geldkist; voorts behoorde nog tot dit gezelschap de uitmuntende en onvermoeide Bisschop, de Regent van Barbuda, een Kittiphoniaansch Predikant, en de arme hals, die dit boek gemaakt heeft.

Wie weet, of er ooit zulk eene deftige scheeps-

magt

magt uit eenige haven is uitgezeild; doch naauwelijks laveerden wij, op vier of vijf streken na, vlak in den wind, tusschen de hooge rollers, of het gansche gezelschap was in eenen toestand, in welken men gemeenlijk zoo jammerlijk gesteld is, dat men er zich weinig aan laat gelegen liggen, of de wereld vóór dan ná de schepping geschapen is.

Barbuda ligt regt in het Noorden als men van St. John komt, en wordt op bijna dertig mijlen afstands gerekend. Het ligt zoo laag en vlak, dat ik voor mij ten minste niet in staat was om er iets van te zien, alvorens wij op vier mijlen na onder den wal waren. De kust is met zandbanken, en klippen onder water, omgeven, zoo dat wij ons vaartuig met een angstig gelaat tusschen de rotsen zagen inschuiven, en den loods, voor op den boeg, van minuut tot minuut zijne orders hoorden geven aan den man, die aan het roer stond. Gelukkig echter kwamen wij binnen de zes uur, na ons vertrek uit Antigua, behouden in Barbuda aan.

Hier vervolgden wij onzen togt over land, de

een

aan op eene soort van armzalig viervoetig gedierte, hetwelk de inboorlingen, uit onkunde, voor paarden aanzien, en de ander in eenen zoogenaamden postwagen, welke opzettelijk van het kasteel was afgezonden, om ons in te halen. In dit zonderling voertuig, hetwelk in de dagen van ouds tot eene rijke-mans koets gediend had, vervolgens, na van de eene hand in de andere gegaan te zijn, als eene Diligence tusschen St. John en English Harbour gebruikt werd, en eindelijk het eigendom van den Regent van Barbuda was geworden; in dezen grappigen wagen zaten wij, gedurende een uur lang, in den hevigsten stortregen, dien ik nog ooit in mijn leven heb bijgewoond, en zulks onder het stooterig stapvoets voortrollen door het grasachtig spoor, hetwelk van de kust naar het kasteel loopt. Aan beide zijden van den weg had het land wel iets van Antigua, maar alles had hier een ruimer voorkomen. De ons digt omringende boomstammen waren, als die van jeugdig woud, van zulk eene rijzige gestalte, dat wij twintig vademen ver regts en links van ons af konden zien. Het land is tevens zoo vlak en effen, behalve een niets beduidend heuveltje aan

gene zijde des Eilands, dat niemand dan de grijze woudman hetzelve met zekerheid kan doorkruisen. Deze wouden zijn rijkelijk voorzien van uitstekend goede hertebeesten, en van een zeker getal slaven, die in hetzelve den post van Boschwachter uitoefenen. Deze menschen worden Jaag-Negers genoemd; zij dragen een lederen petje op het hoofd, eenen lederen beugel om hunne lenden, een lang mes aan hunne zijde, en een paar lompe halve laarzen. Zij zitten gemeenlijk te paard met een ganzenroer op hunne schouders, een partij jagthonden achter zich, en voeren niets anders uit dan hunnen meesters nu en dan wat hertenvleesch te bezorgen, en zichzelven het noodige onderhoud te verschaffen. Het slimste van die kerels is, dat zij met houtkogels schieten, en daardoor het wild zoo jammerlijk toetakelen, dat de kok en de eter groote moeite hebben, om er door te komen.

Sommigen van ons hadden zich reeds voor eene geregelde hertenjagt uitgerust; doch bij naauwkeurig onderzoek bleek het, dat er in de Kolonie geen paard te vinden was, dat meer dan uur op uur loopen kon, en het was ook vol-

volstrekt ondoenlijk, om hier, vooral tusschen de kreupelbosschen, achter herten te loopen. Ik zag hier ook een allersierlijksten boom, die eigenlijk meer het voorkomen had van eenen jongen, in vollen bloei staanden aardbezieboom, en ben zeker, dat deszelfs uitstekende en zonderlinge schoonheid de aandacht van allen, die Barbuda bezoeken, tot zich trekt.

Wij kwamen druipend nat op het kasteel aan, zoo dat wij geen droogen draad op onze ligchamen noch in onze reiszakken hadden; doch de kleerkast van onzen Regent verzorgde ons van hemden en kousen, van matrozen-broeken en buisjes, en nadat een ieder zich *de novo* [*op nieuw*] uitgerust had, vielen wij allen, in vrolijken luim, op de schildpaddensoep en den hertenbout aan, en vormden de grappigste maskerade. Met dat al moet ik in alle opregtheid betuigen, dat ik mij bij die gelegenheid heerlijk vergast heb. Zoo iemand, die oordeel genoeg bezit om goed en kwaad te kunnen onderscheiden, eens bedaardelijk bij zichzelven wil nagaan, hoe zelden hij een regt goed middagmaal in dit onderaardsche leven aantreft; dan zal

 hij

hij zekerlijk niet ongevoelig of onerkentelijk voor een goed onthaal zijn. Onder anderen zette men ons hier ook land-krabben voor, die in krabberijën vetgemest en achter sleutel en slot bewaard werden, en voor eene wezenlijke lekkernij mogen doorgaan, vooral zoo dezelve behoorlijk toebereid en in den juisten tijd van het jaar gegeten worden.

Het krielde hier zoodanig van muskieten, dat men geen oogenblik met rust op zijn stoel kon blijven zitten, alvorens men eenige groene bladeren op een pot met vuur had geworpen, om die hatelijke dieren door dikke rookwolken van zich af te weren; en men dient het onaangename en pijnelijke van derzelver beten bij ondervinding te hebben leeren kennen, om te kunnen gelooven, dat men liever in den rook dan tusschen de muskieten wil zitten. Hij, die eenmaal die dieren rondom zijnen neus en zijne ooren heeft hooren brommen, en die bij ondervinding weet, dat die gevleugelde duivels alleenlijk wachten, tot dat zij het zachtste en teederste plekje van uw gezigt hebben uitgevonden, om er hunnen vervloekten stengel in te steken,

en

en er onder het uitzuigen van uw Christelijk bloed, eenen rooden, dik opgezwollen, jeukenden puist achter te laten, — zoo iemand zit liever midden in den rook eener brouwerij dan tusschen deze onvermoeibare kastijders des bedorven menschelijken geslachts.

Ik sliep op eene sopha, met den Aide-de-camp naast mij op den grond, en wij hielden de muskieten van ons af, door een gordijn van gaas, hetwelk wij op twee stoelen over ons henen wierpen; en op deze wijze bragten wij den nacht, als een paar snorkende klepperlui, tamelijk wel door.

Den volgenden morgen baadde ik mij voor het ontbijt in de Lagoon, welke vlak tegen over het kasteel ligt. Wij hadden hier wel geene haaijen te duchten; doch evenwel hielden er zich eene soort van visschen op, die, in weerwil van hunnen lekkeren en keurigen smaak, somtijds en op sommige plaatsen, uit geheel onbekende oorzaken, even zoo vergiftig zijn als sommige slangen.

Na bijna een pond buskruid verschoten te hebben op geheele troepen van snippen, meeuwen en kemphaantjes, keerden wij terug om te ontbijten, en hier werden wij door zulke zwermen van vliegen aangevallen, dat een der Negers, gedurende al den tijd van het ontbijt, met een tak in de hand, achter de tafel moest blijven staan, om die hongerige dieren van onze borden, en kopjes, en schoteltjes op te jagen.

Vervolgens werd het gezelschap in twee partijen verdeeld; de eene helft maakte het plan, om door het binnenste des Eilands te rijden, en de andere, om de Lagoon rond te zeilen, ik voor mij voegde mij bij de laatsten, en beschouw dien dag als een der merkwaardigsten, welken ik ooit in de West-Indiën heb doorgebragt. De Lagoon is eene prachtige ruimte van zoutachtig water, zeven mijlen in het vierkant, in het Noordwesten uitloopende op eene rivier met eene ruime baai, welke door een rif van rotsen, over welke de brekers ruischend en schuimend henen slaan, is afgescheiden. Het was op dit rif, alwaar de Woolwich, een Engelsch

gelsch oorlogschip, verongelukte, en men noemt hetzelve thans over het algemeen: *de Kopermijn van Sir Bethel Codrington.*

Wij staken af van de kaai in twee schoners, met bijna een dertigtal Negers. Laatstgenoemden zijn, even als de Jaag-Negers, eene geregelde klasse onder de slaven, welke men *Visch-Negers* noemt, en die gemeenlijk ook tot niets anders, dan tot de visscherij gebezigd worden; en die het Eiland voor een gedeelte van de noodige levensmiddelen voorzien. Weldra snorden wij al wat voor ons was, vlak voor den wind, voorbij, vooral toen de wind begon tegen te loopen; want de andere vaartuigen brasten niet scherp genoeg, zoodat wij dezelve ridderlijk voorbijschoten, en kort daarna uit het gezigt verloren. Wij hadden geweren aan boord, om flamingos te schieten, welke zich hier doorgaans aan den mond der haven, op een zandbank ophouden; doch wij zagen er geen; hetgeen men aan den tijd van het jaar toeschreef, daar het voor dezelve nog te vroeg was.

De waterplas, welke de Lagoon met de Baai

vereenigt, loopt in eenen helderen stroom door een laag bosch van manicolen. Mij dunkt er is niets bekoorlijker, dan het groen geboomte aan den oever der zee, of van een meir, of midden uit eenen zilveren vloed te zien opwassen, en nergens in de wereld vindt men zoo iets prachtiger dan in de West-Indiën. Welk Europeaan was niet van verwondering en verrukking opgetogen bij het binnenzeilen van Carlisle-Baai, en, vooral voor de eerste reis, bij het gezigt dier lange lanen van kokosnoten, welke de oevers der hemelsblaauwe wateren omzoomen! Hoe vreemd en nieuwsgierig staat de reiziger hier niet op te kijken bij die kale en ringvormig gestreepte boomstammen, met hunne nederhangende trossen, en zonderlinge kuiven van naar takken gelijkende bladen, welke onregelmatig over die gezegende vrucht henen hangen! En wat gevoelt hij niet al bij het naderen dier lommerrijke, statige, ontzag-inboezemende, prachtige doch schadelijke manchenille, die aan denzelfden rand staat; welke door de zoute golven klotsend bespoeld wordt, opdat het beste en spoedigste geneesmiddel tegen deszelfs invretend sap immer dadelijk bij de hand zij. — Het gewone vertelsel, wegens den nood-

doodlottigen lommer diens booms, is even zoo fabelachtig als dat der kleurverandering van den stervenden dolphijn. Deszelfs lommer is even zoo onschadelijk als die van iederen anderen boom; doch het is eigenlijk het sap van de manchenille, dat als schadelijk moet beschouwd worden; het is van zulk eenen inbijtenden aard, dat het, indien het door den regen, of zelfs door eenen hevige dauw, op den voorbijganger nederdrupt, hetgeen somtijds gebeurt, oogenblikkelijk hooge blaren achterlaat. Men houdt dien boom over het algemeen voor zeer goed timmerhout, en als de Negers denzelven nedervellen, smeren zij zich gewoonlijk vooraf met olie in. Ook is het onder hen eene bekende streek, om zich met dat sap blaren op den rug te maken, ten einde alzoo het medelijden op te wekken van hen, die zulks voor het uitwerksel der zweepslagen aanzien. — Zelfs op eenen verren afstand der lage kusten van bijna de meeste Eilanden binnen de Keerkringen liggende, staart de zeeman vol verrukking op dien groenen, digt ineengevlochten rand van den boschachtigen strandwijngaard, met deszelfs breede bladeren, en trossen van eene aardige soort van bessen.

Nadat de Negers ons op hunne ruggen aan wal gebragt hadden, ankerden zij de schoners, en begonnen allen, moedernaakt, hunne netten in het water uit te zetten. Dit tafereel had wel iets van de Sandwich-Eilanden. Die beide lompe visschersschuiten, het eenzame strand, het wild gevogelte, en de geraasmakende zwarte visschers, op en onder het water door elkander spartelende, deed mij bijna twijfelen of ik werkelijk in de West-Indiën was. Toen de lagchende en plassende Negers de beide punten van het net naar wal optrokken, deden de visschen eenen eenpatigen wanhopigen uitval, door met eene verbazende kracht en behendigheid bijna vijf of zes voet hoog uit het water op te springen; en op die wijze ontsnapten bijna honderd, doch wij hielden toch nog meer dan dat getal. Men had hier van allerlei soorten, en voornamelijk baracoutas. Men zag er goud- en zilvervischjes, snappers, Spaansche makreel, konings-visschen, twee volwassen haaijen, die in een wenk des tijds een kind den arm zoude afgezet hebben, en drie of vier bloedige, gulzige, cirkelvormige dieren zonder hoofd, vinnen, noch staart; voor welke ik de Latijnsche benaming niet ken, en der-

derzelver platte naam is zoo gemeen, dat ik het van mij zelven niet verkrijgen kan, dien te boek te stellen. Ik drong er op aan, om nog eens het net uit te werpen, en toen vongen wij er nog bijna honderd en vijftig meer, welke ten naaste bij anderhalf voet lang waren. De bedienden maakten nu dadelijk tusschen eenige, op elkander gestapelde steenen, een goed vuur aan, en roosterden eenige springlevende barracoutas, die ons, met eenige specerijen en andere bijvoegselen toebereid, inderdaad overheerlijk smaakten. Een goed glas bier en een paar glazen wijn hadden mij weder geheel en al opgemonterd; want doordien hier alles vlak open, en aan de brandende hitte blootgesteld was, had de zon bijna al de vochten uit mijn gestel opgezogen. Nadat wij onzen prooi gescheept hadden, gingen wij weder onder zeil, en snorden tusschen het groen geboomte door, tot in de Lagoon, alwaar wij tegen zes uur des avonds wedes aan de kaai te land kwamen.

Barbuda is, volgens een gemaakt kontrakt tusschen de kroon en Sir Bethel Codrington, gehouden, om een vet schaap ten geschenke te

ge-

geven aan den Opperbevelhebber van Antigua, zoo dikwerf hij het Eiland bezoekt; doch gewoonlijk wordt dit geschenk door een schildpad vervangen. De inwoners bestaan uit twee blanke Tuinbazen; een hunner is een Duitscher; en er zijn omtrent vier-honderd slaven. De Heer James, Administrateur der Plantage, bezoekt hen van tijd tot tijd, en betrekt dan met zijn gezin het aloude kasteel. Men vindt hier geene suikerrietvelden, en het werk bestaat hier alleen in het aankweken van levensmiddelen. De slaven spreken zeer goed Engelsch, en zijn, wat hunnen toestand betreft, waarlijk niet anders dan slaven in naam. Op aandrang des Bisschops is men het eindelijk eens geworden, om daar eene kerk te bouwen, welke ruim genoeg is om de geheele bevolking te bevatten, en gevolgelijk zal er ook weldra eene school opgerigt worden. Ik geloof dat dit Eiland, in geval men het zorgvuldig bestuurde, zeer bloeijend zoude kunnen worden, en dat men deszelfs zwarte bewoners zeer gemakkelijk zoude kunnen beschaven.

Wij waren op onze terugreize bijna, in het ge-

gezigt van St. John, door eene hevige vlaag omvergeslagen, en men ontmoet op die hoogte zoo vele rotsen en banken in allerlei rigtingen, dat het wezenlijk eene zeer gevaarlijke plaats is om er maar vlugtig over heen te zeilen. Wij verlieten English Harbour op den 20 Junij, en, na met groote moeite tot boven Deseada geloefd te hebben, keerden wij weder terug naar Barbados, alwaar wij andermaal tegen den avond van den 24sten in Carlisle-Baai ten anker kwamen.

BAR-

BARBADOS.

Ten gevolge der uitgebreide blanke bevolking van Barbados bestaat er hier eene klasse van volk, hetwelk ik in geen der Eilanden heb aangetroffen. Iedere Plantage is hier, volgens *de wetten* der Kolonie, verpligt, om er een zeker getal blanken, naar evenredigheid van hare uitgestrekte slavenmagt, op na te houden. Deze menschen noemt men de *Tenantry* (*Huurlingen*), en zij wonen op de onderscheidene Plantagiën in eene hut, waar achter zij een tuintje hebben om zich van het noodige te voorzien. Zij zijn geenszins leenpligtig aan den Landheer, wijten hem hoegenaamd geenen dank, noch betuigen hem geene de minste erkentenis. Zij slijten hunne dagen voor het grootste gedeelte in volmaakten lediggang, uitgenomen wanneer zij onder de wapenen zijn; alzoo deze soort van menschen de eigenlijke militie uitmaken; en, over het algemeen zijn zij dom en losbandig in

den

den hoogsten graad. Dikwerf zwerven zij door het Eiland rond, loopen langs de huizen bedelen, en zoo men hun vroeg wat hunne eigenlijke kostwinning of handwerk is, zouden zij u onbeschaamd in het gezigt aanstaren, even als of zij volstrekt buiten staat waren, om de meening te begrijpen van hetgeen men hun vraagt. De vrouwen, die alles bij de hand willen nemen, wat zich voordoet, vinden druk werk in het wasschen en verstellen van de kleederen der Negers, en men ziet hier geheele huisgezinnen van deze vrije blanken, wier bestaan enkel van de milddadigheid der Negers afhangt. Desniettegenstaande zijn zij zoo trotsch als Lucifer, en op grond hunner vuile, slootwater-kleurige gezigten, beelden zij zich in, met ieder Gentleman in de Kolonie gelijk te staan.

Eene dier vrouwspersonen, in uitersten nood zijnde, vroeg om eene kwart Spaansche-mat, voor minder wilde zij niet bedelen. Een mijner vrienden, die haar bij die gelegenheid over de duurte der kaarsen hoorde klagen, vroeg haar, waarom zij niet, zoo als hij, eene lamp aanstak, waarop zij met een opgetrokken neus ten ant-

antwoord gaf; « Het is veel te gemeen, om olie te branden. »

Ieder in de West-Indiën wonend Engelschman, hoe weinig hij ook met het beheer van regtszaken in zijn geboorteland bekend zij, moet verstomd staan over het, in de Kolonie heerschend systema. Het is niet gemakkelijk om het groot belang eener onpartijdige en verlichte wetgeving te hoog te schatten, in welke plaats of in welk tijdvak zulks ook wezen moge; doch de bijzondere omstandigheden der zamenleving in deze Eilanden maken ook deszelfs bestaan onmisbaar. In iedere Gemeente, waar de slavernij gevestigd is, dienden goede wetten ingesteld te zijn tot bescherming van den slaaf, en onafhankelijke Regters tot handhaving hunner maatregelen. Zoo beide of een van beiden ontbreken, dan gaat er in beide gevallen een magtige waarborg tegen de veiligheid van den slaaf, eene rijke bron van beschaving door den ganschen Staat, verloren. Zoo lang zich de slaaf op eene bescherming, die magtiger is dan die zijns meesters, verlaten kan, zal hij waarschijnlijk met een gerust gemoed blijven doorwerken; doch zoodra hij ont-

ontwaart, dat zijn meester de hoogste magt alleen kan uitoefenen, en dat zoodanige magt tegen hem vooringenomen is, ligt het natuurlijk in den aard van ieder mensch opgesloten, dat hij, in geval van onderdrukking, niets onbeproefd zal laten, om datgene door geweld te verkrijgen, hetgeen men hem geweigerd heeft, of naar zijne gedachten weigeren zal, toe te staan.

De wetten worden in Barbados door zeven-en-twintig of acht-en-twintig Regters beheerd. Deze zijn allen planters of kooplieden en worden door den Gouverneur gekozen. Geen hunner is ooit voor de Balie opgebragt; ook wordt er geene voorloopige kennis van regt noch wetten, of eene der gewone hoedanigheden tot de bekleeding dier gewigtige waardigheid, vereischt. Zij weten niets van de uitgestrektheid, noch van de kracht der wetten, welke zij zelve gehouden zijn te verklaren; zij kunnen geen van allen de grensscheidingen tusschen de Britsche en Koloniale verordeningen uiteenzetten; zij hechten zich hoegenaamd aan geen vast bepaalde grondbeginselen; zij zijn door geene voorgangers gebonden. Het gezag van Kanselier wordt door

den Gouverneur en den Raad uitgeoefend; deze Raad bestaat uit dertien leden, en het is, zoo te zeggen, volstrekt onmogelijk, dat er in zulk eene kleine Gemeente eenige zaak voor het Hof kan gebragt worden, zonder dat een der Regters er eenig regtstreeksch of zijdeling belang bij heeft. Ik beschuldig niemand, noch wil iemand slechts eenige misbruiken, hoegenaamd, te laste leggen, maar een ieder voor stipt eerlijk houden; en met dat al moet ik betuigen: dat zij in eenen toestand verkeeren, welke hen, naar den geest der Britsche Konstitutie, onbekwaam maakt om eenige Regterlijke magt uit te oefenen. Hunne onkunde of gebrekkige kennis in de verpligtingen van hunnen post, moet, of hunne besluiten aan de uitspraak van den Procureur-Generaal onderwerpen, of hen in gevaar stellen, van, in oogenblikken van eigenhoofdigheid of eener driftige vlaag, alle grondbeginselen van regt en geregtigheid met voeten te treden, en iederen vorm der wet moedwillig te verkrachten.

Het kwaad is niet zoo erg als in andere Koloniën, omdat daar een eenige Regter in het

Ge-

Geregtshof voorzit, en eene zekere gelijkvormigheid van praktijk en uitlegging in het oog houdt; doch weinigen of geenen zijn tot dezen post opgeleid, en, ofschoon eenigen onder hen uitstekende talenten bezitten en van een onbesproken gedrag zijn, zoo is hunne legale kennis natuurlijk niet van dat vereischt gewigt, hetwelk alleen in staat is, om het beheer van het crimineel en burgerlijk regt, voldoende voor de inwoners en bestaanbaar in zichzelve te maken. Een Engelsch regtsgeleerde van deftig aanzien, met een behoorlijk salaris en onder strikte bepaling van geene vaste goederen te bezitten, noch eenigen anderen post binnen zijn Regtsgebied te mogen waarnemen, zoude een krachtdadig werktuig van hervorming in eene West-Indische Kolonie zijn. De Kroon begeeft deze plaatsen tegenwoordig zelve, zoodat gevolgelijk alle zwarigheden of tegenwerpingen zouden vervallen, en de weldenkenden en verstandigen onder de Kolonisten weldra zelve zouden ontwaren, welke gezegende uitwerking deze verandering van zaken ten gevolge zoude hebben.

In Barbados zijn de hoedanigheden van Kie-

zer en Volksvertegenwoordiger dezelfde; namelijk, dat men in het nominaal bezit moet zijn van tien akkers land, hetzij dezelve tien pond sterling of tien stuivers waard zijn. De leden der Vergadering worden jaarlijks gekozen. Deze Vergadering bestaat uit twee Afgevaardigden uit iedere Parochie. De Raadsvergadering wordt door de Kroon benoemd, en de leden blijven gemeenlijk hunne plaatsen voor geheel hun leven lang behouden. Onder zoodanige hoedanigheden laat het zich gemakkelijk verklaren, dat de Vergadering zich niet door de eigendommen en ervarenheid der Gemeente de wet zal doen voorschrijven.

Barbados en de meeste andere West-Indische Koloniën schijnen uiterlijk op denzelfden voet als Engeland bestuurd te worden, doch dezelve hebben eigenlijk zeer weinig van den oorspronkelijken geest des Moederlands. Daar heerscht dezelfde gelijkheid onder de vrijgemaakten, hetzelfde ongepaste begrip van hun eigen gewigt, dezelfde rusteloosheid van geest, hetzelfde opvliegend driftig gestel, hetwelk steeds de karakteristieke vervloeking in alle kleine Gemee-

ne-

nebesten geweest is. Te veronderstellen, dat een Majoor-Generaal, of een Vice-Admiraal, die, voor het grootste gedeelte zijns bestaans, van de edelmoedigheid der Kolonisten zelve afhangt, met eenige geschiktheid het kabinet des Konings in de Britsche Konstitutie zoude kunnen voorstellen, is volstrekt ongerijmd; hij is Gouverneur, en niets meer dan Gouverneur, en de grondbeginselen van *eer*, welke Montesquieu met rede voor eene rijke bron van werkzaamheid in alle Konstitutionele Monarchiën houdt, bestaan niet in de Koloniën. Ik bedien mij van het woord *eer*, in den zin van Montesquieu, en beoog daarbij in geenen deele het gedrag van bijzondere personen. — De Spaansche bezittingen in Amerika waren twintigmaal uitgebreider dan Oud-Spanje, en echter werden zij bestuurd door eene Europische Raadsvergadering, welke dezelve, met uitzondering van eenige verkeerde begrippen omtrent den handel en groote vooroordeelen ten opzigte van rang en afkomst, vrij wel bestuurde. Er bestonden geene andere hindernissen tusschen den Koning van Spanje en den Mexicaanschen en Peruviaanschen Kreool, dan de Atlantische Oceaan, en ofschoon

de afstand der vaneenscheiding zeer groot was, strekte zich de magtvolle arm evenwel over denzelven naar hen uit. Met de betrekkingen eener vrije natie en hare verwijderde Koloniën, is het gansch anders gelegen. Zij voeren hunne vrijheid met zich mede, en beroepen zich op dezelve.

Een duizental Engelschen verlaat Engeland en zet zich in een of ander Eiland, in een ander Halfrond neder. Hoe zullen deze geregeerd worden? Niet door den Koning alleen; want de Koning van Engeland is geen Dwingeland; — noch door het Parlement; — want zij worden in het Parlement niet vertegenwoordigd; derhalve is de geest der Konstitutie genoodzaakt om hun en hunne nakomelingen den vorm van de Konstitutie toe te staan, en zij moeten, even als de overige hunner mede-onderdanen, met toestemming van de gewone uitvoerende magt, zichzelve regeren.

Dan, mijn voornemen is, om den welmeenenden, doch onbezonnen geestdrijvers in dit Land te doen zien, dat er te dezen, en bijzon-

zonder ten opzigte der slaven, wezenlijke moeijelijkheden bestaan, en om hen, zoo het mogelijk is, uit te noodigen tot het aannemen van een bedaarder toon in hunne gesprekken, over een onderwerp, met hetwelk zij slechts ten halve bekend zijn, en hetwelk grondbeginselen en gevolgtrekkingen bevat, wier uitgebreidheid hun begrip te boven gaat.

———

PLANTERS EN SLAVEN.

Ik hoop en vertrouw, dat de tijd nabij is, *in* welken de zaak van de Godsdienst en der wezenlijke menschlievendheid, voor zoo ver de West-Indiën betreft, eindelijk tot stand *moge* gebragt worden; en Engelands Wetgevers dienen waarlijk wel toe te zien, dat deze zaak weldra ontheven worde van die bezwarenissen, welke het vooroordeel, de onkunde, en de huichelarij, ieder afzonderlijk, opeengestapeld hebben. Om meer dan 800,000 zwarte slaven tot vrije leden der maatschappij te vormen, moet men met overleg en bescheidenheid te werk gaan. De eerste hoofdzaak is, te beginnen met het begin; want het is niet als of men een dekreet, een edikt, of een Parlements-besluit voor zich heeft; het is geen onderwerp, waar *hocus pocus*, noch *presto*-bewegingen in te pas komen; het is eene onderneming van den grootsten omvang, welke geregeld ten uitvoer gebragt

moet

moet worden, overeenkomstig de verordeningen, welke op rede en ondervinding gegrondvest zijn. Zoo wij die voorschriften uit het oog verliezen, zullen wij niet alleen onze eigene pogingen zien mislukken, maar dan maken wij ook de uitvoering voor anderen ondoenlijk.

Ik stel mij niet voor, de overtuiging te kunnen winnen van diegenen, welke over de hervorming der Koloniën oordeelen naar de getuigenis van een Methodisten-Zendeling, en ik laat alle hoop varen ten aanzien van dezulken; wier eenigst hoofddoel schijnt te bestaan in het houden van redevoeringen in de Vrijmetselaars-loge, en die zich kunnen tevrede stellen met de bewondering, welke tusschen waaijers en reticules opstijgt. Doch ik vertrouw, dat er een uitgebreid, hoewel minder ophefmakend ligchaam van wijze mannen bestaat, die noch Methodisten, noch Abolitionisten [Afschaffers] zijn, die niet naar geruchten te werk gaan, en die geene redevoeringen houden, maar die, als mannen, welke geene andere partij, dan die van Engeland zijn toegedaan, een wakend oog blijven houden op een uitgestrekt, ofschoon verafgelegen gedeelte

 des

des Britschen Rijks, en niet dulden zullen, dat de dierbare regten van blanken of zwarten door de onwetenheid of de goddeloosheid eener factie verwoest worden. Dit ligchaam is het Volk, en deszelfs stem zal door alles heen gehoord, en moet, in spijt van alles, geërbiedigd worden. Het is de roepstem eens Monarchs. Maar laat de Kolonist zich niet inbeelden, dat de bepleite zaak der Planters in Engeland voor gewonnen gehouden wordt, omdat er eene natuurlijke terugwerking tegen de kinderachtigheden van het Afrikaansch Instituut plaats greep. *Zij* dienden te weten, dat de buitensporigheden van Macqueen even zoo billijk verworpen worden, als die van Stephen. Engeland verwacht, dat zij, zoowel als zijne overige zonen, hunnen pligt zullen betrachten, en Engeland laat zich in zijne verwachtingen niet ongestraft te leur stellen.

Wat de algemeene beschuldiging van wreedheid jegens de slaven aangaat, ben ik al dadelijk een der eersten, die de Planters hier vrijspreekt. Ik ben in twaalf der Britsche Koloniën geweest, en heb, gedurende eenige maanden, in de volkrijkste der gansche wereld gewoond. Ik heb

heb een en ander naarstig onderzocht; ik heb allerlei soorten van menschen ondervraagd, en bevond mij meer dan eens midden tusschen de inwoners van allerlei kleuren en standen. Ik houde mij verzekerd, dat ik de dingen gezien heb, zoo als zij werkelijk zijn, maar ik vrees, dat mijne aanmerkingen, noch aan de eene, noch aan de andere partij bevallen zullen.

Eigenlijk gezegd, valt er veel te prijzen en veel te laken, en de tegenwoordige staat der maatschappij in de West-Indiën is van zulk een gemengd en zonderling karakter, dat het voor een ieder zeer moeijelijk valt, om er een juist begrip van te vormen, tenzij na personeel onderzoek en na personele aanraking met dezelve. Het is niet mogelijk, dat de onbereisde Engelschman over deszelfs natuur kan oordeelen; slavernij is, gelukkig voor hem, niets anders dan eene denkbeeldige bewoording, en hij brengt met die bewoording al datgene in verband, wat hij er van heeft hooren zeggen, of wat hij er in proza, of in verzen, in het Oosten en het Westen, in het Noorden of in het Zuiden, van gelezen heeft. Hij verstaat de naauwkeurige be-

beschrijving van het woord: *Slavernij*; maar hij weet niet, dat dezelve nooit naar die beschrijving op éen duur in de wereld bestaan heeft. Men heeft hem verteld: dat de slaaf geheel en al het eigendom des meesters is; maar hij weet niet, dat de slaaf, eigenlijk gezegd, niet veel meer het bezit van zijnen eigenaar uitmaakt, dan de eigenaar van zijnen slaaf. Van de betrekkingen tusschen meester en bedienden; van de trotschheid eens beschermers, noch van de dankbaarheid van eenen beschermden; van de dagelijksche gewoonte of omgang; van de meening of beteekenis van wederzijdsche onafhankelijkheid; van natuurlijke toegenegenheid en van ingeschapene gevoelens; van alle die oneindige en naamlooze gemoedsaandoeningen van vrees, hoop en liefde, welke, ofschoon op zichzelve zoo ligt als rook en damp, evenwel zoo sterk, ja sterker zijn dan ijzeren staven; van alle die dingen, welke aan de bepaling van slavernij ontbreken, en dezelve tot een volstrekten leugen maken, weet de inwoner van Engeland niets hoegenaamd. Hij beschouwt het lijfeigenschap in de West-Indiën als eene monsterachtige uitzondering op de algemeene vrijheid van den

mensch;

mensch; hij weet niet, dat zulks in alle oorden der wereld bestaan heeft, en steeds nog in de meeste derzelve blijft bestaan. Over de slaven in Egypte, Griekenland en Rome, heeft hij veel gelezen, en er veel van vergeten; over de lijfeigenen in zijn eigen Land heeft hij misschien nog niets gelezen; van de Leenmannen in Rusland, in Polen, in Bohemen en in Hongarijën heeft hij nooit iets gehoord; van de slaven in Afrika en in Azië weet hij niets hoegenaamd; en de geesel- en stokslagen der overwinnaars van Trafalgar en Waterloo, worden, gelukkig voor Engeland, in zulk eenen tabbaard van glorie omhuld, dat geen Engelschman door de majesteit van deszelfs plooijen kan henen zien.

Ik zoude mijn geboorte-regt voor geen geregt van moes willen verkoopen, weshalve ik de Kreoolsche gedachte, dat de West-Indische slaaf er beter aan toe zoude zijn, dan de arme Britsche boer, met al den afkeer eens Engelschmans versmade; zij zijn er gansch niet beter aan toe; dit lijkt er niet naar; een Engelsch daglooner met een hemd op het ligchaam, is meer waard dan tien Negerslaven, — kies die uit, waar gij

wilt;

wilt; niet te min is en blijft het eene onte-genzeggelijke waarheid, dat de slaven over het algemeen minder werken, veel meer eten en drinken, meer kontant geld bij zich hebben, zich beter kleeden, en in ziekte met veel meer minzaamheid en zorg worden opgepast, dan negen tiende-gedeelten des ganschen Britschen volks, tot de klasse der winkeliers, der boeren en der huisselijke bedienden behoorende. Indien het algemeen bekend ware, dat *de Negers* zeer goed eten, drinken en slapen, en dat zij, boven alle vergelijking, een veel vrolijker, levendiger en gemeenzamer ras van volk zijn, dan de armen uit dit Koningrijk, zoo zouden de omstandigheden van hunnen gedwongen arbeid, en het, in zekere mate, niet ontvangen van werkloon, geenen zeer grievenden indruk maken op het gevoel en het medelijden der Heeren en Dames van het Afrikaansch Anti-slaafsch Genootschap. Ik zeg, dat de slaven in zeker opzigt geen loon ontvangen; omdat men hen niet in geld betaalt; doch zij hebben daarentegen andere voorregten, welke in Engeland voor geen dubbel werkloon te verkrijgen zijn. De slaven kennen de geriefelijkheden, welke

zij

zij onder de verzorging eens meesters genieten, zóó wel, dat zij liever slaaf dan vrij zijn. Een slaaf, die zijne jaren begint te krijgen, aarzelt, of hij zijne vrijmaking al, of niet zal aannemen. Menig Neger in Barbados, Grenada en Antigua, heeft voor de hem aangebodene vrijmaking bedankt. « Waarom zoude ik vrij willen zijn? » zeide hij, « ik heb een goed Meester, ik woon in een goed land, ik heb volop te eten, en als ik ziek ben, wordt ik door mijn Meesters Geneesheer opgepast; ik wil niet vrij zijn; in het geheel niet! »

Eene zeer schoone gekleurde vrouw in Antigua, die van hare kindschheid af boven den staat der slavernij verheven was, verzocht den Kapitein Lyons, op wiens plantage zij als slavin geboren was, om hare vrijmaking, indien zulks zijn kon, als niet geschied te beschouwen, en haar weder als slavin aan te nemen. « Ik ben niet jong meer, Mijnheer (zeide zij), en heb eene dochter ten mijnen laste. » Deze vrouw had steeds in ontucht geleefd, een beroep, hetwelk gemeenlijk weinig lust tot werken inboezemt, en echter verlangde zij weder met ongeduld, om tot den

den slaafschen stand terug te keeren. Zonder twijfel moet zij den aard van dien staat, en de wisselvalligheden, aan welke zij zich door dien stap blootstelde, ten minste zoo goed als eenig Heer in Engeland gekend hebben. Een ieder, die in Barbados geweest is, weet, zoo als ik hier voren gezegd heb, dat de meeste dier ellendige blanke Kreolen alleen van de milddadigheid der slaven bestaan, en weinigen zouden deze beide klassen tegen elkander durven vergelijken. De gemeene blanken in dat Eiland zijn, zonder uitzondering van persoon, de laagste, onwaardigste, en verachtelijkste schepsels, die ik ooit in mijn leven ontmoet heb.

Het is mij zeer wel bekend, dat er verscheiden personen door onze ontelbare Koloniën rondzwerven, die inwendig aan hunne oude vooroordeelen gehecht zijn, en die zeer waarschijnlijk over de werkelijke of voorgenomene hervormingen onzer dagen heimelijk morren. Dan er bestaat in bijna ieder Eiland eene meerderheid van betergezinden, zoo magtig in getal en waardigheid, dat zij niet alleen menschen van den ouden stempel tot zwijgen dwingen, maar hen

zelfs,

zelfs, door vrees voor schande, noodzaken, om oogenschijnlijke vrienden van de verbetering te worden. Hierin is waarlijk niets buitengewoons; de eigenaars van plantagiën in de West-Indiën maken een veranderlijk ligchaam uit; zij reizen naar Engeland; zij doen uitstapjes door het Vaste Land van Europa; zij bezoeken de Vereenigde Staten van Amerika. Is het dan niet overeenkomstig de ongunstigste beoordeeling van het menschelijk gedrag, dat ieder, te Oxford of te Cambridge wel opgevoed jongeling, ieder Land- of Zee-officier, die zich aan den velddienst onttrokken heeft; ieder Koopman, Geneesheer, personen op wier gedrag geen sterveling in Engeland zich een enkel woord zoude durven laten ontglippen, geheel en al, dadelijk na hunne aankomst te Carlisle-Baai of te St. John's Harbour, zulke schraapzuchtige en bloeddorstige monsters zouden worden, dat de eenmaal glorierijke Wilberforce hen zelfs niet beklagen zoude, al werden zij ook des nachts door de zwarten op hun bed vermoord?

Caelum, non animum mutant; qui trans mare

 cur-

currunt (*) zegt Horatius; doch Horatius had, zoo als de Heer Stephen weet, zelf slaven, en hield bij zekere gelegenheid eene betoogrede over zijn gehouden gedrag jegens een derzelve, die een eerlijk en naarstig leven geleid had, dat hij hem waardiglijk beloond had, door hem niet te doen kruisigen tot eene spijs voor de kraaijen. Wij willen dan Horatius laten varen.

Maar slavernij besmet de lucht, die men inademt, en den grond, dien men betreedt! Slavernij verhardt der menschen harten, en benevelt hun verstand! Dit is waar; slavernij deed dit alles in vroeger tijden, doet zulks somtijds nog op den huidigen dag, en heeft eenen natuurlijken aanleg om zulks *op den duur* te blijven doen. Is slavernij bij gevolg geen slecht systema? Zeer zeker — een zeer slecht systema. Wie zegt het tegendeel? Zekerlijk geen der Planters, met welken ik bekend ben, en althans *niet* de Schrijver van dit boek. Doch zijn alle verzoekingen dan voor altijd onwederstaanbaar?

wor-

(*) [*Die over zee reizen veranderen wel van luchtstreek maar niet van inborst.*]

worden dezelve niet somtijds overwonnen, en maken zij niet den grondslag uit der deugd? Is zulks het geval niet met de verzoekingen, die zelfs nog verleidelijker voor de menschelijke zwakheid zijn, dan eenen man, die mij brood geeft, te laten doodhongeren, en eene vrouw te laten zweepen, die ploegt en zwoegt, om mij te dienen? Denkt eens bedaard over dit onderwerp na, gij Heeren van het Genootschap! Legt eens den geest van beschuldiging voor een dag ter zijde, en stopt den duivel van alle partijzucht, die de opregte gevoelens uwer harten aan banden legt, den helschen mond! Gij hebt met veel wind, maar met weinig talent eenen grooten naam gemaakt; gij zijt geslaagd door onafgebroken te blijven aandringen op de ligtgevoelige harten van de vrienden der menschheid, van de Engelschen, van de vrouwen; gij hebt met sommigen, die heiliglijk in Christus gelooven, over den Christelijken Godsdienst gesproken; — maar gij spraakt, toen men u geen antwoord geven kon.

Gij zegt: de Planters hebben grove vooroordeelen, en houden die, in het aangezigt van regt

en rede, staande! Dit is zoo; — doch ik hoop en vertrouw inderdaad, dat zij die trapswijze zullen afleggen. De Planters zijn bits; — zij zijn het, omdat zij stervelingen zijn. Dit systema moet dan afgeschaft! — Vergeef mij; thans, geloof ik, is dit nog moeijelijk. — Zie hier, wat ik er van denk. Wij allen leggen eene begeerte aan den dag, om den toestand der slaven te verbeteren, en wij allen wenschen ten slotte, om hen tot op eenen gelijken voet met het overig *gedeelte* des menschdoms te verheffen. Het geschil is slechts over de wijze *hoe.* Nu moeten wij toestemmen (ten minste indien wij ons niet bloo-telijk aan den klank der woorden willen houden), dat de magt om alles te doen wat men goedvindt, zoo die niet vergezeld gaat van eene of andere zedelijke aanprikkeling, welke gezette naarstigheid inboezemt, en de ongebondene genegenheden der woeste natuur beteugelt, zóó ver verwijderd is van een stap voorwaarts te doen, dat zij veeleer den mensch achteruit doet gaan, en, in plaats van tot een zegen te zijn, veeleer duidelijk een vloek is. Deze zedelijke aanprikkeling nu, is, voor als nog, bij de slaafsche bevolking niet te vinden. Geene vrijmaking

king kan hen derhalve op den weg brengen om goede burgers te worden. Wat moet er dan gedaan worden? — Buiten allen twijfel dit eenig ding; wij moeten een *zedelijk* systema daarstellen, ten einde alzoo het *natuurlijk* systema van arbeiden af te schaffen; wij moeten de beweegoorzaken, welke den Engelschen landman tot werken aanspoort, in den Neger overplanten. Zoodra de Negerboer geregeld zal willen werken, gelijk de blanke boer, dan eerst behoort hij vrijgemaakt te worden. Hoe moeten wij dien zedelijken prikkel doen ontstaan? Langs onderscheidene wegen.

I. Door opvoeding; — dat wil zeggen: door ieder kind in het lezen te onderwijzen; door in bijbels en gebedenboeken tegen gematigde prijzen te voorzien; door kerken te bouwen, of te vergrooten, of meer tijd voor den openbaren eeredienst te beschikken, zoo dat iedereen in staat gesteld worde, om, ten minste éénmaal des Zondags, de openbare Godsdienst bij te kunnen wonen.

II. Door de bijzonderheden der bestaande slavernij te verbeteren; — dat wil zeggen: door

 het

het Koloniaal Wetboek geheel en al te zuiveren; door opzettelijke wetten voor de bescherming der Negers in te stellen; door de regtsplegingen te hervormen; door den slaaf de bevoegdheid te verleenen tot het geven van getuigenis; door, in allen gevalle, de Zondagsche markten af te schaffen; door taakwerk in te voeren; door de vrouwen van ligchamelijke straffen bevrijd te verklaren.

III. Door toe te staan, dat de vrijheid tegen een gezetten prijs gekocht kan worden.

Tegen de getuigenisgeving en de vrijkooping van den slaaf zijn hevige tegenkantingen ingebragt. Mijn uitmuntende vriend, Mr. Coulthurst, die eens de voorstander was van het eerste punt, had zich zoo verbazend geërgerd over de massa van meineeden, welke daaruit schenen voort te vloeijen, dat hij thans de behoorlijkheid dier toelating sterk in twijfel trekt. Het antwoord is tweezijdig; vooreerst: dat het kwaad, naar mate de opvoeding toeneemt, iederen dag afnemen en verminderen zal; ten tweede: dat het noodzakelijk is, om den slaaf voorloopig zekere

voor-

voorregten toe te slaan, ten einde zijnen geest in staat te stellen van zich te ontwikkelen, en zijne pogingen tot het voegen van personele geloofwaardigheid bij zijne wettige bevoegdheid, aan te prikkelen door vergelding van een goed gedrag.

Twee vraagpunten verdienen hier het allermeest in overweging te komen, en de beslissing op beide deze punten, zal tevens de oplossing der geheele vraag uitmaken. Zal de wettige bevoegdheid van eenen Slaaf tot het geven van getuigenis gevaarlijk voor de Blanken zijn? En, zal dezelve tot voordeel kunnen strekken voor den Zwarten?

Vooreerst moeten wij hier indachtig zijn, dat het zelfs in dit Land niet onmogelijk voor iemand is, om het slagtoffer eener zamenzwering te worden; maar om tot zoodanig geval aanleiding te geven, moeten er buitengewone kwaadaardigheid in de voornemens, buitengewone voorzorg en diepte in de maatregelen der beschuldigers, en buitengewone ongelukken aan den kant der beschuldigden bestaan. Hetgeen

in Engeland kan gebeuren kan ook in de West-Indiën plaats grijpen; doch daar zulk een geval hier eene uitzondering maakt, wie kan ons bewijzen dat het in de West-Indiën anders dan eene uitzondering wezen zal? In weerwil van al hetgeen er over de algemeene onvatbaarheid van onderscheiding en over het onvolledig begrip van de verpligtingen in het eerbiedigen der waarheid, ten opzigte van het Neger-karakter gezegd moge worden, blijft het steeds eene bewezene *daadzaak*, dat het, naar evenredigheid, bij een verhoor, veel gemakkelijker vallen zal, om de waarheid van de valschheid hunner beschuldigingen te onderscheiden, dan er zich door te laten misleiden. In ons Land moeten de wettige Raadgevers, in zeker opzigt, uit een gansch ander oogpunt beschouwd worden als in de Koloniën, alwaar zich iedere blanke, als blanke, tegen de voornemens van zamenzwerende slaven zoude verzetten. Zoo eenig aantal slaven eene beschuldiging tegen eenen blanken zoude kunnen inbrengen tot aan de uitvoering van het vonnis toe, dan moest zulks door eenen drom van Regtsgeleerden, Raadsheeren, Regters, Regtbank en Gouverneur henen gaan. Zij zouden

zel-

zelden zulk eenen aanslag ten uitvoer kunnen brengen, tenzij zij eene regtvaardige zaak voorhadden, en het is bijna onmogelijk, dat zij iets van dien aard zouden willen beginnen, indien de aanklagte geheel en al zonder grond ware.

Ten tweede: de bepaling van bevoegdheid tot zoodanige getuigenisgeving moest een gouden geschenk van den Planter, eene bron van vreugde voor den slaaf, eene onuitsprekelijke, onzigtbare, doch tevens immer voorhanden zijnde beteugeling van de driften des gezags zijn. Zonder eenige wet hoegenaamd te herroepen; zonder eenige instelling te vernietigen; zonder eenige opoffering in te voeren, of eenige vernederende straffen uit te oefenen, zoude deze maatregel alleen, veel verder gaan in het beschermen, verzoenen, en in het verheffen van den slaaf, dan eenige andere, binnen menschelijk bereik zijnde, eenvoudige daad. Men heeft, wel is waar, de tegenwerping gemaakt, dat, indien men aan de slaven de bevoegdheid tot het geven van getuigenis verleenen wilde, men, wegens de aanhoudende noodzakelijkheid, van hunne verklaringen voor valsch of beuzelachtig te

 moe-

moeten houden, nog veel meer tegen hen zoude ingenomen worden; dat men hen in hunne eigen oogen zoude verlagen, en dat het ons ten laatsten een diep ingeworteld wantrouwen inboezemen zoude, zelfs tegen de opregtheid van hunne Afstammelingen, die welligt zoodanige verdenkingen inderdaad geenszins konden verdienen; maar dit is uit een veel te overdreven oogpunt beschouwd. Het doet van den kant der slaafsche bevolking zulk eene algemeenheid van *leugen* of zwakheid veronderstellen, als tot nog toe door geene ondervinding, en even min door eenige theorie gestaafd is geworden. Want welk Planter bestaat er, die niet een, twee, drie, of een douzijn slaven bezit, op wier verklaringen hij zich niet even zoo gerust zoude durven verlaten, als op zoo menig een, die als wettige getuigen in Engeland gehoord worden? En waarom zoude de valschheid of de botheid van Cato, Caezar en Quaco, bij eene Koloniale Regtbank, tegen de waarschijnlijke en bevattelijke getuigenis van andere en verschillende slaven meer argwaan verwekken, dan de grimlagchende meineeden van ons Ilchester twaalftal bij de goedhartige inboorlingen van Somersetshire? Zoude het

het dan ook voor regt en billijk kunnen gehouden worden, indien men iederen stemgeregtigden in Ilchester als een leugenaar wilde beschouwen? Ik denk van neen.

In de hier voorgemelde aanmerkingen heb ik betoogd: dat geen mensch, uit hoofde zijner ondergeschiktheid of om zijnen slaafschen toestand, van het regt der getuigenis-geving mag verstoken worden. Dit punt eenmaal gevestigd zijnde, onderwerpt zich de slaaf aan al de regels en voorschriften, welke de bevoegdheid en de geloofwaardigheid van vrije getuigen in zich bevatten. Hij zoude ook met groot voordeel aan andere beproeving onderworpen kunnen worden, welke met schrander overleg, niet alleen tot getuigschriften van bevoegdheid, maar tevens ook tot aansporingen in de verkrijging en in het behouden van geloofwaardigheid zouden kunnen dienen. Tot bereiking van dit doel kan er geen beter middel uitgedacht worden, dan de oprigting eener Parochie en het aanleggen van een Plantage-register; op hetwelk aangeteekend te worden, voor hem het bewijs zou zijn van zijne bevoegdheid om in regten te getuigen. Op deze wij-

wijze zou de slaaf te weten krijgen, van wiens bescheidenheid de magt zijner bevoegdmaking afhangt, en natuurlijk, de verpligting van zijnen meester en zijnen leeraar te gehoorzamen en te eerbiedigen, met de zucht van zichzelven in de schaal der maatschappij te verheffen, in verband leeren brengen. Deze maatschappelijke verbindtenis zoude voor hem niet anders dan van de gewenschte gevolgen kunnen zijn. Men zoude dezelve kunnen beschouwen als eene verschansing tegen besmettelijke losbandigheden, als eene borstwering tegen alle oproerige onlusten, als een leidenden, straffenden, en tevens wakenden Schutsgeest over goed en kwaad, tot dat het hem uit de verblijven der slavernij, door eene woestenij van zedelijke *duisternis*, ook tot aan de boorden zelve van dat heerlijk land van licht en vrijheid henen voert, hetwelk wij hem beloofd hebben. (*).

Het

(*) Het diende te Barbados, te Antigua en in sommige der overige Koloniën bekend en bedaardelijk overdacht te worden, dat men, bij een onlangs genomen besluit door de Wetgevende magt van Tabago en St. Vincent, aan eenige slaven de bevoegdheid verleend heeft, om onder zekere bepalingen, in het Trinidadsche Raadsbesluit vervat, getuigenis der waarheid te kunnen geven.

Het regt om vrijheid te kunnen koopen, beschouw ik als eene zaak van het hoogste gewigt. Ik zoude den prijs niet te laag willen stellen; integendeel, dezelve diende zoo hoog ingezet te worden, dat de verkrijging van vrijdom eene moeijelijke taak moest wezen, waarbij naarstigheid en eene gevestigde gewoonte van matigheid steeds in het oog diende gehouden te worden, en waarbij men de bepaling moest maken: dat geen slaaf vrijgemaakt mogt worden, alvorens zeker te zijn, dat hij de proef heeft doorgestaan; langs welken weg hij alleen in staat is, om zijne vrijmaking als eenen zegen voor zich aan te merken. Zoo lang dit niet betracht wordt, moeten de overige middelen van verbetering de helft van hunne kracht en invloed verliezen, dewijl zij van bijna geheel hun doel verstoken zijn. Plaatst het standbeeld der vrijheid, hoe ver de afstand ook wezen moge, in het verschiet, en al wat goed, en eerlijk, en voortreffelijk in den slaaf te vinden is, hetzij ingeschapen of ingeplant, zal onmiddellijk door hem in werking gesteld worden om hetzelve te naderen. De bloemenkrans, welken de Neger met het zweet zijns voorhoofds mogt behalen, zal tevens

de

de olijftak voor zijne eerzucht, de verzachtende balsem voor zijne vermoeide leden zijn.

De vrijmakingen, ingerigt naar de grondstelling van dit regt, zouden, zoo als in den aard der zaak natuurlijk ligt opgesloten, zuur verdiend worden, en gevolgelijk met kracht en matigheid van inborst vergezeld gaan. De onheilen, welke gemeenlijk aan eene plotselinge omwenteling verbonden zijn, zouden geheel en al afgeweerd worden; de slaaf zoude alleen ophouden gedwongen werk te doen, zoodra hij uit eigene beweging voor dagloon wilde werken; kortom, hij zoude in de meeste gevallen blijven voortgaan ondergeschikt te zijn, tot dat hij zelf getoond zoude hebben, geschiktheid te bezitten om een vrij man te worden. De, op zichzelven staande en met elkander in geene de minste gemeenschap verkeerende vrije lieden, zouden geene zamenspanningen smeden, geene afzonderlijke klassen uitmaken, maar in de massa van de overige leden der maatschappij wegsmelten, en derzelver gevoelens aannemen, gelijk zij derzelver voorregten verworven hadden. De Spaansche slaaf, indien ik het wel heb, bezat,

zat, sedert langen tijd, niet zoo zeer door eene hoogere wet, maar door eene ingevoerde gewoonte, het regt, om zichzelven vrij te kunnen koopen, en waarschijnlijk is het, onder andere oorzaken, hieraan voornamelijk toe te schrijven, dat er in de ontzaggelijke Landen van Amerika, voorheen tot de Kroon van Castilië behoorende, zulk eene voorbeeldelooze rust geheerscht heeft.

Van de dagen van Las Casas, die de uitvinder van den invoer der Negers in Amerika geweest is, tot op den dag van heden, hebben er, binnen de laatste dertig jaren, veel minder opstanden onder de slaven in de Spaansche Koloniën, dan in de Engelsche West-Indiën plaats gehad.

Alvorens ik mijne pen op dit belangrijk onderwerp ter neder leg, wil ik het wagen, om de Planters eenen goeden raad te geven.

Ik spreek, zonder mij het minste regt aan te matigen, en geenszins in een toon van onverschilligheid ten opzigte van hunne moeijelijkheden,

noch

noch in eenigen partijdigen geest hoegenaamd. Ik wenschte alleenlijk maar, dat zij hunne zaak uit het regte oogpunt beschouwden. Mijne eenigste bekommernis is slechts, dat zij zich en hunnen nakomelingen, door een verkeerd begrip van de sterkte en magt van hunnen toestand, in het verderf zullen storten. Zij weten, dat hunne eigene dwaze misstappen, door middel van hunne vijanden in Engeland, wezenlijk ten hunnen voordeele gewerkt hebben, uit hoofde der ongerijmde vergrootingen, welke allen schijn van waarheid dier aanklagten benomen hebben; ook moesten zij indachtig zijn, dat de verachtelijke onbeschoftheden van de Uitgevers hunner dagbladen, om dezelfde redenen eene gelijke uitwerking moeten hebben tot nadeel van hunne eigene zaak. Onophoudelijk over St. Macauly en St. Buxton te spreken, is een onderwerp, hetwelk alleenlijk de zwakheid aan den dag legt van hen, die er steeds den mond van vol hebben; en dat het een walg is voor de Engelsche natie, hiervan kunnen wij volkomen verzekerd zijn.

Personele slavernij, ofschoon gemeenzaam met de

de oude wetten van Groot Brittanje, is thans voor ieder Engelschman onverdragelijk geworden, en met reden, omdat dezelve onafscheidelijk van onregtvaardigheden, als een nadeelige staat voor de algemeene welvaart des menschelijken geslachts moet beschouwd worden. Doch het tegenwoordig Gouvernement dezes Rijks is een wijs Gouvernement; het is wel onderrigt en gematigd; het wederstaat de blinde opwellingen van het mededoogen, zoo wel als de boosaardige inblazingen der partijzucht. Evenwel moet deszelfs geduld geenszins voor gevoelloosheid, noch deszelfs gematigdheid voor partijdigheid aangezien worden. Engelands uitvoerende magt is geenszins de Agent, noch de Advokaat van eenige partij hoegenaamd, en wanneer dezelve eenmaal in beweging komt, dan is hare taal, dit zal men, geloof ik, volmondig willen toestemmen, vol van kracht, en haar gang regt voorwaarts.

Er bestaat door geheel de wereld, doch bijzonder in Groot Brittanje, eene voorbeeldelooze werkzaamheid van geest. Wij mogen misschien niet beter vechten, schrijven, zingen of bidden

dan onze voorvaders; maar wij zijn toch veel beter onderrigt dan zij. Grondstelsels van welke Bacon niets geweten heeft, en Regten, welke Sidney met den voet zoude vertreden hebben, zijn thans het onderwerp der vertelsels van kinderen, en worden nu door de baker of in den toon eener moederlijke stem, den kinderen voorgehouden. Wetenschap maakte ons vrij. Vrijheid vermeerderde onze kennis. Beide verhieven ons gelijktijdig tot datgene, wat wij *thans zijn*, de voornaamste inwoners van het wereldrond. Als wijs, als vrij, als Engelschman gehoorzamen wij aan de inspraak onzer natuur, in de poging om geheel het menschdom op eenen gelijken voet met ons zelven te brengen. Het is onze wensch, dat er overal eene gelijkheid van bescherming heerscht, en dat geregtigheid in Oost en West haren standaard vestige.

De Kolonist moet dit nationaal gevoel eerbiedigen. Het is te edel en te magtig, om door geweld te keer gegaan te worden. De slaven moeten niet met gevaarlijke overhaasting vrijgemaakt, maar eerst behoorlijk opgevoed en wettig beschermd worden tegen de mogelijke uit-

werk-

werkselen der eigenzinnigheid. Het einde van de slavernij moge nog ver af zijn; doch de voortgang der vrijmaking moet van heden af aan beginnen. Ik schrijf deze regelen na eene langdurige en rijpe overweging, en de Planters, die heden bestaan, zullen de bevestiging bewaarheid vinden.

Ik beschuldig niemands bedoelingen; ik erken dat er wezenlijke moeijelijkheden bestaan; ik heb medelijden met overgeërfde vooroordeelen; maar hier blijf ik stil staan; want medelijden wordt partijdig zoodra vooroordeel in halstarrigheid ontaardt. Er *bestaan* punten in het West-Indisch systema, welke op geenerlei wijze kunnen geregtvaardigd worden. Waarom weigeren de Planters die te veranderen? Weinigen brengen dezelve in uitoefening; de meesten veroordeelen dezelve; niemand behaalt er eenig voordeel bij. Waarom zoude iemand, die zelf geen vrouw wil slaan, huiverig zijn, om eene vrouw de verzekering te verschaffen, dat zij niet door anderen geslagen worde? Waarom zoude iemand, die zelf regtvaardig handelt, weigeren, dat de bron van openbare geregtigheid

geöpend worde voor degenen, die onder hem zijn? Hoe kan de Christen, die voor de bekeering van geheel het menschdom bidt, de toegangen opsluiten tot de geestelijke wedergeboorte der kleurlingen, die zijne woning omringen? Wat kan hem toch bewegen om zoo te handelen? Wat vreest hij? Oproeren? De Planters doen te veel of te weinig in dit geval. Zoo zij den kring van burgerlijke bedrijven niet willen uitbreiden, noch de lijst van burgerlijke voorregten, ten behoeve van den slaaf vergrooten, dan doen zij veel te veel voor hunne eigene veiligheid, met de verstandelijke vermogens van de Negerbevolking te willen laten opscherpen. Zoo zij den slaaf eene behoorlijke opvoeding willen geven, dan doen zij te weinig voor hunne eigene veiligheid, indien zij blijven volharden met hen verstoken te laten van die voorregten, tot welke hij weldra zal ontwaren, een billijk regt verkregen te hebben. Niets dan de zedelijke opperheerschappij der Blanken kan met eenige mogelijkheid de natuurlijke meerderheid der Zwarten in bedwang houden; want, zoo de Negers allen zoo wel onderrigt waren als de Blanken, dan waren al de troepen en schepen

in

in de West-Indiën niet in staat om hen eenen dag langer in bedwang te houden. Ik beschouw thans de opvoeding der slaven, of datgene, wat naar de opvoeding der slaven gelijkt, als een punt boven het bedwang van den Kolonist, en ontwaar eene in het oog vallende tegenstrijdigheid in sommige der grondstellingen van de weldadigsten onder de Planters. Want het is onmogelijk om den opgevoeden slaaf binnen zijne tegenwoordige grenspalen opgesloten te houden; deze grensscheidingen zijn te eng om deszelfs verkregene ruimte te omvatten. Het is onmogelijk, om de Negers op den weg der kennis te geleiden, en hen te noodzaken om rustig te blijven stilstaan binnen de oude beperkingen der onwetenheid. Er bestaat eene natuurlijke zamenknooping tusschen zedelijke beschaving en staatkundige verbetering; zij kunnen wel van een gescheiden worden, doch alleenlijk door geweld, en zij zijn bezield met eene onderlinge en onverbreekbare neiging om in evenwigt te blijven.

Ik vermaan de Kolonisten, om ernstig na te denken over hunnen toestand; over het gewigt

des onderwerps; over den staat van het nationaal gevoelen, en over de betrekkelijke sterkte der partijën. Zij moeten niet te sterk blijven staan op het stelsel van hunne onafhankelijkheid. Hoe vast het ook schijnen moge, kan het nooit de botsing met eene tegengestelde magt doorstaan. Zoo Engeland ooit in gramschap ontstoken werd, zouden de regten der Kolonisten eer verbrijzeld worden, dan de toorn zoude aan het vlammen zijn. Er staat slechts één weg open, langs welken men de tusschenkomst van het Parlement kan vermijden, en dit is, door hetzelve voor te komen. Indien de Kolonisten hunne onafhankelijkheid waarderen, laten zij dezelve dan niet door tegenstrevingen in de waagschaal stellen; maar zich het bezit daarvan verzekeren, door, uit eigene beweging, datgene te doen, wat anders ongetwijfeld voor hen gedaan zoude worden. Dit is geen onderwerp van Schoolsche redekaveling of van beraadslagingen in het Parlement; de Planters moeten er zelve naar omzien, en niet zoo zeer blijven denken op hetgeen gedaan had moeten zijn, maar op hetgeen nog te doen is.

Het

Het Britsche Gouvernement eischt niets gevaarlijks, niets dan hetgeen voor den Planter zelven hoogst waarschijnlijk tot voordeel is. Hetzelve ziet om naar eene zelfstandige opvoeding en eene vaste bescherming der slaven, en naar een effen pad, hetwelk eindelijk op vrijmaking uitloopt. Mijne ernstige meening is, dat, wel verre van deze drie eischen als gevaarlijk te beschouwen, het wezenlijk behoud der Koloniën volstrekt van derzelver aanneming afhangt. Indien de menschelijke wijsbegeerte, en de voorledene en tegenwoordige ondervinding ons niet bedriegen, dan kunnen wij met zekerheid voorzeggen, dat de West-Indische Eilanden geen twintig jaar langer in den staat, waar dezelve thans in zijn, *kunnen* blijven bestaan. Regts en links ziet men gedenkteekenen van onveiligheid opgerigt, en menig diepe gedachte zal ongenood in des Staatsmans geest oprijzen, als hij de voorzegging van Berkeley gadeslaat.

Westward the course of Empire takes its way;
The four first acts already past.

A fifth shall close the drama with the day; —
Time's noblest offspring is his last. (*).

(*) De loop des Rijks neemt haren koers naar het Westen; de vier eerste bedrijven zijn reeds voorbij — Het tooneelstuk zal uit vijf bedrijven bestaan. — De edele afkomst des tijds zal het laatste zijn.

HET

HET EINDE.

Op den 8 Augustus scheepten zich tien schildpadden, een Negerjongen en mijn persoon in; aan boord van het goede schip de Fortitude, geladen met suiker en stroop, en bestemd naar Londen. Met menigen hartelijken handdruk van vriendelijke en opregte menschen, en menig een vaarwel van mijne zwarte, bruine en koperkleurige mede-onderdanen, nam ik voor altijd afscheid van Barbados, alwaar ik meer gedronken, gelagchen, gedanst en uitgewasemd heb, dan ik ooit meer in het weinig overschot mijner levensdagen doen zal. Ten één uur des namiddags ligten wij ons anker; eene liefelijke koelte uit het Zuiden stuwde ons vlugtig voort; de zon stond regt op en neer vlak boven onzen topmast, en de zee was even zoo blaauw als de onbewolkte lucht. Toen wij tot aan den Noordelijken hoek des Eilands voortgezeild waren, begon de avond te vallen; den volgenden mor-

gen en gedurende zes weken daarna was het — *nil nisi pontus et aër* (*).

Eene doodelijke kalmte gedurende vijf dagen; daarna een hevige en aanhoudende storm, waarbij onze voorbramzeils-steng naar beneden tuimelde; hier en daar een Yankee-schoner, die ons altijd afvroeg, hoe ver Westelijk wij rekenden te zijn; een Hollander die ons geen woord wilde toespreken, en een Franschman *die des te meer* te zeggen had; een oorlogschip dat ons gedurende een gansch uur ophield, en daarna zijnen weg vervolgde, zonder zelfs de gewone beleefdheid in acht te nemen; vliegende visschen; stervende dolfijnen; een kwakkel; een zwerm zwaluwen, *toen* wij nog een duizendtal mijlen van eenig land verwijderd waren; — dit waren de gebeurtenissen aan boord, gedurende de gansche reis, tot dat wij versche boter en aardappelen kochten van de schippers van *St.* Mary's Eiland.

Het

(*) [Niets dan zee en lucht].

Het was zekerlijk somtijds zwaar werk; doch de Kapitein gaf ons goed schapenvleesch, porter, roode wijn en Champagne, en ik had Shakespear om te lezen, en dit mijn eigen boek zonder weerga om af te werken.

Eenmaal daags plaagde ik de schildpadden, dan eens speende ik een jong katje, hetwelk aan den voet van den bezaansmast geboren was, dan weder beproefde ik om een Engelsch en een Barbadiaansch varken uit een en denzelfden emmer te laten vreten; hetgeen ik bevond, onmogelijk te zijn: ook overtuigde ik mijzelven, dat het alleen poëtische dolfijnen zijn, die van kleur veranderen, en, nu en dan in het groote want enterende, hield ik staatkundige gesprekken met Hammond, den Stuurman.

Bij mijne terugkomst was mijn rhumatismus geheel en al verdwenen; of ik het uitgegeten, uitgedronken of uitgezweet heb, zoude ik niet kunnen zeggen; maar dit is zeker, dat ik mijne ledematen weder geheel tot mijnen wil heb, en, zoo de West-Indiën mij genezen hebben, dan

ben

ben ik de West-Indiën ten hoogsten verpligt voor deze aan mij bewezene weldaad.

Het leven in de West-Indiën heeft, even als opium, zijne vermaken en moeijelijkheden. Eerstgenoemde bestaan, in porter te drinken en schildpadden te eeten zonder maat noch getal; laatstgemelde bestaan in onophoudelijk te zweten en in muskieten. Maar God zegent u dierbaar Engeland, gij glorierijk land mijner vaderen!

Toen ik de groote schitterende vuurbaken aan de Zwarte Lizard weder zag, zwelde mijn hart in mijnen boezem met dat zelfde onuitbluschbaar gevoel, hetwelk ik doorgaans ondervond, als ik van een verafgelegen kostschool terugkwam en mij in de armen mijner moeder wierp. O mijn vaderland, er bestaat niets, waar ik zoo trotsch op ben dan u toe te behooren, en mijnen naam te kunnen zetten als Engelschman in de monsterrol der menschheid. Al waart gij ook tienmaal meer in nevelen gehuld, dan nog blijf ik evenwel uwe wolken en uwe stormen boven de geurige kruidhoven van het Oosten de voorkeur ge-

geven. Weg met den ziekelijken zotskap, die met u den spot durft drijven, en zijne levensdagen wegkwijnt in een Land van verwijfdheid, ontmanning en ondeugd. Want bij u woont de Vrede en Wetenschap, en Vrijheid en Magt: bij u worden de inwoners geëerd en de menschen beschermd, en wordt God in waarheid aangebeden. Het is goed, zeer goed voor ons, *Hier* te zijn.

EINDE.

DRUKFEIL.

Bl. 15. reg. 1 *in de noot*, *staat* : Deez' stroom *lees* : Dit strand

---

